

การใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย

นางสาวณัฐชากร แก้วเกต

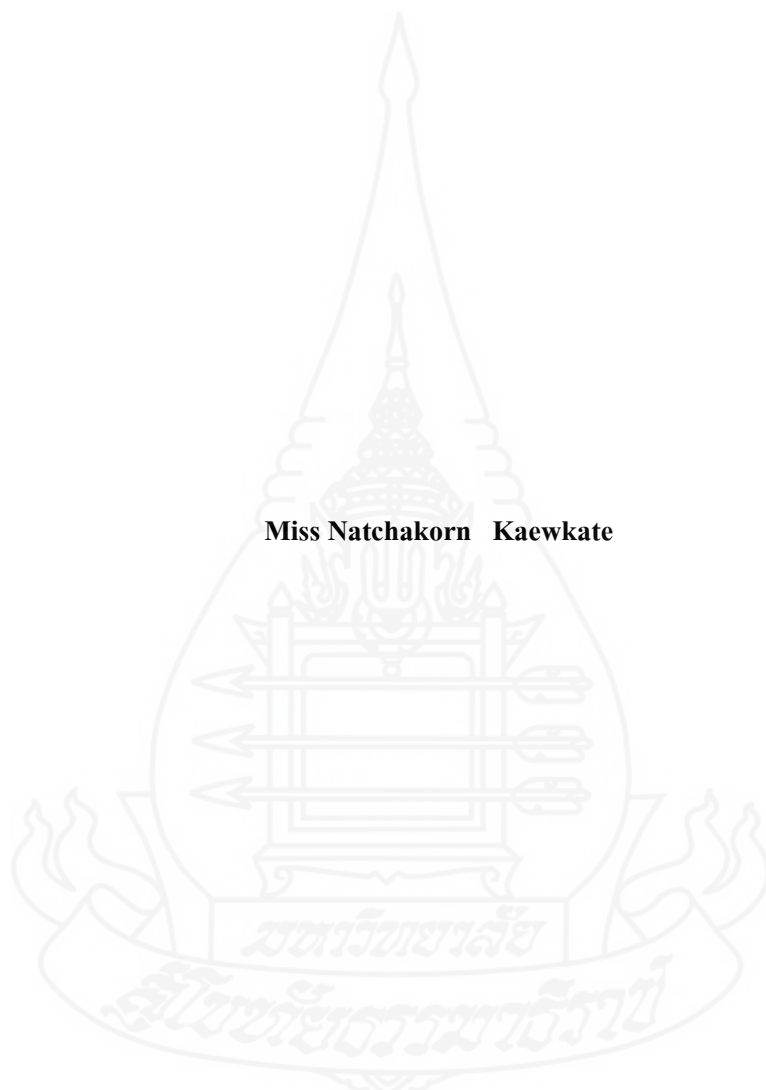

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรมหาบัณฑิต
วิชาเอกกฎหมายธุรกิจ สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

พ.ศ. 2561

The Enforcement of Security Guard Business Act

Miss Natchakorn Kaewkate

An Independent Study Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for

the Degree of Master of Laws in Business Law

School of Law

Sukhothai Thammathirat Open University

2018

หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ การใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย
ชื่อและนามสกุล นางสาวณัฐชากร แก้วเกตุ
วิชาเอก กฎหมายธุรกิจ
สาขาวิชา นิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์วิกรณ์ รักษ์ปวงชน

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้ ได้รับความเห็นชอบให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรระดับปริญญาโท เมื่อวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2562

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ

ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์วิกรณ์ รักษ์ปวงชน)

กรรมการ

(รองศาสตราจารย์ชนินาฏ ลีดส์)

(รองศาสตราจารย์วรุฒิ เทพทอง)

ประธานกรรมการประจำสาขาวิชานิติศาสตร์

ชื่อการศึกษา คั่นคว้ออิสระ การใช้บังคับกฎหมายด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย

ผู้ศึกษา นางสาวณัฐชากร แก้วเกตุ รหัสนักศึกษา 2564000202 **ปริญญา** นิติศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์วิกรณ์ รัศมีปวงชน **ปีการศึกษา** 2561

บทคัดย่อ

การศึกษาคั่นคว้ออิสระนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาความเป็นมา ทฤษฎีและหลักการของการรักษาความปลอดภัย เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ปัญหาและอุปสรรคการรักษาความปลอดภัย และเสนอ แนวทางแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

การศึกษาคั่นคว้ออิสระนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพด้วยวิธีการวิจัยเอกสาร โดยรวบรวมข้อมูลภายในประเทศและข้อมูลต่างประเทศ คั่นคว้อข้อมูลจาก เอกสารต่างๆ หนังสือ วารสาร บทความฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์และตัวบทกฎหมาย รวมทั้งวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

ผลการศึกษาพบว่า พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ไม่ได้บังคับใช้กับบริษัทหรือสถานประกอบการประเภทอื่นที่มีใช้บริษัทรักษาความปลอดภัยที่รับสมัครพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง องค์การทหารผ่านศึก พนักงานรักษาความปลอดภัยอิสระ แต่บังคับใช้กับบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนและพนักงานรักษาความปลอดภัยเอกชนเท่านั้น ทำให้มีมาตรฐานที่แตกต่างกัน สมควรกำหนดให้ทุกองค์กรอยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายเดียวกัน และการกำหนดคุณสมบัติ ลักษณะต้องห้าม เป็นการเลือกปฏิบัติ ไม่ให้บุคคลนั้นใช้สิทธิและเสรีภาพ เป็นการตัดโอกาสในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย การฝึกรอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นการเพิ่มภาระและค่าใช้จ่าย พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องเข้ารับการฝึกรอบรมนานหลายวัน ทำให้เสียโอกาสในการทำงาน สมควรแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้เหมาะสม และควรกำหนดให้มีตัวแทนจากภาคเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพราะทำให้มองเห็นปัญหาได้อย่างครบถ้วน เพื่อให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมอาชีพ สุดท้ายการกำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ แต่ไม่ได้กำหนดขอบเขตความช่วยเหลือ หากพนักงานรักษาความปลอดภัยได้รับผลกระทบจากการช่วยเหลือดังกล่าว อาจจะต้องรับผิดชอบทั้งทางแพ่ง ทางอาญา หรือทางปกครอง

คำสำคัญ ธุรกิจรักษาความปลอดภัย การใช้บังคับกฎหมาย

Independent Study title: The Enforcement of Security Guard Business Act
Author: Miss Natchakorn Kaewkate; **ID:** 2564000202; **Degree:** Master of Laws;
Independent Study advisor: Wikorn Rakpuangchon, Associate Professor;
Academic year: 2018

Abstract

This independent study purposes to study in backgrounds, theories and principles of security, laws relevant to security applied in both Thailand and foreign countries, to analyze problems and obstacles and propose guideline for solutions regarding Security Business Act B.E. 2558

This independent study is qualitative research proposed by documentary research method consisting of domestic and international data collection, piercing information from various documents, books, journals, articles, electronic databases and legislations as well as related theses which were analyzed to find out the guidelines for accurate and proper improvement.

The results indicated that some business organizations running security business are not under the enforcement of Security Business Act B.E. 2558 which caused differences and inequities. Entire organizations shall be stipulation to perform under that same law enforcement and stipulation of qualifications, prohibited characteristics, security guard training, were not suitable to reality conditions, and they caused burdens to security guards and security companies shall deem to adjust for suitability and representatives from private sector which are not related to security business shall be designated because entire problems will be seen completely. Lastly, punishment measures for security guard who omits to assist police officer are not obviously stipulated in the extent of laws in regard to levels of action deemed offended which causes apprehension of security guards while they are performing duties and depletion of security guard.

Keywords: Security business, Law enforcement

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้สำเร็จได้ความอนุเคราะห์เป็นอย่างยิ่งจากศาสตราจารย์วิกรณ์ รักษ์ปวงชน ที่กรุณาได้รับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา และได้ให้คำแนะนำช่วยเหลือต่าง ๆ ให้แนวคิด คำปรึกษา การค้นคว้าหาข้อมูล จนกระทั่งผู้ศึกษาสามารถทำงานวิจัยได้สำเร็จ ลุล่วงไปด้วยดี ผู้ศึกษารู้สึกซาบซึ้งในความมีเมตตาของท่านอาจารย์เป็นอย่างมาก และท่านรองศาสตราจารย์ชนิษฐา ลีคัล ที่ได้กรุณาได้รับเป็นกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ โดยให้คำแนะนำอันเป็นประโยชน์ ทำให้สามารถมองเห็นสภาพปัญหาและรูปแบบการศึกษาได้ชัดเจนยิ่งขึ้น จึงขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์อย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

นอกจากนี้ผู้ศึกษาขอขอบคุณ คุณกมลศรี ฤกษ์สมุทร เจ้าหน้าที่บรรณารักษ์ ประจำห้องสมุดมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช ที่คอยให้คำปรึกษาและให้ความช่วยเหลือในด้านต่างๆ เกี่ยวกับการค้นหาข้อมูลในครั้งนี้

ผู้ศึกษาขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ต่าง ๆ ในการวิจัยครั้งนี้ และขอกราบขอบพระคุณบิดามารดา รวมถึงครอบครัว ประโยชน์ที่เกิดจากการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้ศึกษาขอมอบความดีให้แก่คณาจารย์ ผู้ศึกษาดำรง วิทยานิพนธ์ และบทความทั้งหลายที่ผู้ศึกษา นำมาอ้างอิงในการเขียนการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้จนสำเร็จสมบูรณ์

ณัฐชากร แก้วเกตุ
มกราคม 2561

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
บทที่ 1 บทนำ	1
1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	4
3. ขอบเขตของการวิจัย	5
4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
5. ระเบียบวิธีวิจัย	5
บทที่ 2 ลักษณะทั่วไปของการรักษาความปลอดภัย	6
1. ความหมายของการรักษาความปลอดภัย	6
2. ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัย	8
2.1 ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนในต่างประเทศ	8
2.2 ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนในประเทศไทย	9
3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย	12
3.1 ทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม	12
3.2 ทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย	13
3.3 ทฤษฎีตำรวจชุมชนสัมพันธ์	14
3.4 ทฤษฎีควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม	14
3.5 ทฤษฎีหน้าต่างแยก	16
3.6 ทฤษฎีการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ	18
4. หน้าที่และประเภทการรักษาความปลอดภัย	19
4.1 หน้าที่ของการรักษาความปลอดภัย	19
4.2 ประเภทของการรักษาความปลอดภัย	20

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3	
มาตรการทางกฎหมายในการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศไทยและ สหรัฐอเมริกา.....	28
1. มาตรการทางกฎหมายการรักษาความปลอดภัยเอกชนของไทย.....	28
1.1 ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย.....	29
1.2 คุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย.....	29
1.3 รูปแบบของธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชน.....	30
1.4 สัญญารักษาความปลอดภัย.....	35
1.5 คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	42
1.6 บทบาทและอำนาจหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน.....	43
1.7 การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	46
1.8 ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย.....	47
1.9 คณะกรรมการกำกับดูแล.....	54
2. มาตรการทางกฎหมายการรักษาความปลอดภัยเอกชนของสหรัฐอเมริกา.....	56
2.1 การขอใบอนุญาต.....	57
2.2 หลักเกณฑ์การขออนุญาต.....	57
2.3 ผู้มีอำนาจอนุญาต.....	57
2.4 หลักเกณฑ์การขออนุญาต.....	58
2.5 อัตราค่าธรรมเนียม.....	58
2.6 อายุของใบอนุญาต.....	59
2.7 การเพิกถอนใบอนุญาต.....	59
2.8 คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	60
2.9 การฝึกอบรม.....	61
2.10 การฝ่าฝืน และบทลงโทษ.....	61
3. การเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการรักษาความปลอดภัยเอกชน ของประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา.....	61
3.1 ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย.....	61
3.2 คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	62

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
3.3 การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	62
3.4 คณะกรรมการกำกับดูแล.....	63
3.5 มาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	63
บทที่ 4 ปัญหาผลกระทบจาก พ.ร.บ.ธุรกิจการรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558.....	65
1. ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจบางประเภทที่มีต้องอยู่ภายใต้บังคับ ของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558.....	65
2. ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องสำเร็จ การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามและ ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกมา ไม่ถึงสามปี จึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้.....	67
2.1 ปัญหาที่ผู้ที่จะประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องสำเร็จ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่สามและ ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกมา ไม่ถึงสามปี จึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้.....	68
2.2 ปัญหาผู้ที่พ้นโทษมาจำคุกมาไม่ถึง 3 ปีไม่สามารถประกอบอาชีพ เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้.....	68
3. ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	69
4. ปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจ รักษาความปลอดภัยซึ่งขาดคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาคเอกชน.....	71
5. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	72
บทที่ 5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	74
1. บทสรุป.....	74
2. ข้อเสนอแนะ.....	77
2.1 การแก้ไขปัญหเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจบางประเภทที่มีต้องอยู่ภายใต้ บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558.....	77
2.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องสำเร็จ การศึกษา ชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามและ ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกมา ไม่ถึงสามปีจึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้.....	78
2.3 ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย.....	80

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.4 การแก้ไขปัญหเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจ รักษาความปลอดภัยยังขาดคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาคเอกชน.....	82
2.5 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัยในเรื่อง การละเว้นไม่ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย.....	83
บรรณานุกรม	86
ประวัติผู้ศึกษา.....	90

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันสภาพเศรษฐกิจของประเทศไทยอยู่ในช่วงซบเซา¹ อันเนื่องมาจากหลายสาเหตุ ไม่ว่าจะเป็นปัญหาการขาดสภาพคล่องทางการค้า² หรือการผลิตนำเข้าส่งออกต่างๆ สถานประกอบการกิจการบริษัทห้างร้านต่างๆ ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาเศรษฐกิจ จึงต้องมีการปรับตัวเพื่อการอยู่รอดจากปัญหาดังกล่าว โดยการเลิกจ้างพนักงานบางส่วนหรือผู้ประกอบการบางรายไม่สามารถปรับตัวได้อาจถึงขั้นปิดกิจการลง ซึ่งปัญหาที่ตามจะทำให้ในสังคมมีผู้ว่างงานมากขึ้น เกิดปัญหาความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม เกิดความเลื่อมล้ำของประชากรในสังคม ส่งผลให้เกิดปัญหาอาชญากรรมไม่ว่าเป็นการลักทรัพย์ ชิงทรัพย์ ชิงทรัพย์ หรือปล้นทรัพย์ เป็นต้น

ปัญหาอาชญากรรมเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีหน้าที่ กำกับดูแลเฝ้าระวังรักษาความสงบเรียบร้อยให้กับประชาชนในสังคม แต่ด้วยความหนาแน่นในแต่ละพื้นที่ เนื่องจากมีประชากรเพิ่มมากขึ้น ส่งผลให้ปัญหาอาชญากรรมและปัญหา ยาเสพติดมีแนวโน้มที่จะเพิ่มมากขึ้นตามไปด้วย³ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล อีกทั้งชุมชนเมืองใหญ่ๆ ในแต่ละจังหวัดในประเทศไทย จึงเป็นสาเหตุให้เจ้าหน้าที่ตำรวจไม่สามารถดูแลเฝ้าระวังรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคมให้กับประชาชนได้ทั่วทุกพื้นที่

จากปัญหาดังที่กล่าวมาในเบื้องต้น จึงเป็นสาเหตุให้ภาคเอกชนเกิดความตระหนักในเรื่องการป้องกันตนเองจากการกระทำความผิดหรืออาชญากรรมต่างๆ ที่อาจเกิดขึ้น ทำให้เห็นความสำคัญของอาชีพธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่มีส่วนเข้ามาช่วยพิทักษ์รักษาดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชนก่อนที่จะเกิดเหตุอาชญากรรมขึ้น

¹ วรรณโชค ไชยสะอาด, *จนกระจาย 4.0 เมื่อรัฐบาลบอกเศรษฐกิจดี แต่พ่อค้าแม่ขายแทบไม่พอขายได้*, ค้นคืน 10 มกราคม 2561, จาก <https://www.posttoday.com/politic/report/512019>

² มติชนออนไลน์, *ผลสำรวจชี้ ประชาชนมองเศรษฐกิจแย่ลง ค่าขาย-ทำมาหากินลำบาก*, ค้นคืน 29 กันยายน 2561, จาก https://www.matichon.co.th/economy/news_1036328

³ รายงานภาวะสังคมไทยไตรมาส 3/2561, สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, “ภาวะสังคมไทย ไตรมาสสาม ปี 2561 Social Situation and Outlook”, 16, 4 (พฤศจิกายน 2561): หน้า 10.

สมัยก่อนการรักษาความปลอดภัย เริ่มจากการที่ชาวบ้านจัดการดูแลทรัพย์สินของตนเอง รวมทั้งทรัพย์สินส่วนรวมในหมู่บ้าน โดยการจัดกำลังคนในหมู่บ้านเพื่อมาดูแลทรัพย์สินจากโจรผู้ร้าย ที่จะเข้ามาขโมยทรัพย์สิน และมีการพัฒนาการมาเป็นลำดับ จนมาถึงการรักษาความปลอดภัย ในปัจจุบันที่มีการให้บริการในรูปแบบของธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งจะมีพนักงานรักษาความปลอดภัยมาให้บริการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน แต่ในช่วงแรกพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ได้มีความรู้หรือประสบการณ์ในการรักษาความปลอดภัยเท่าที่ควร อีกทั้งยังไม่มีระเบียบวินัยในการทำงาน จึงทำให้ธุรกิจรักษาความปลอดภัยไม่ได้รับความนิยมเท่าใดนัก

ในปัจจุบัน อาชีพการรักษาความปลอดภัยได้รับความนิยมมากขึ้น และมีผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยเพิ่มเป็นจำนวนมาก จึงทำให้เกิดการแข่งขันในการทำธุรกิจรักษาความปลอดภัยสูงขึ้น ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยต้องมีการปรับตัวและพัฒนา งานรักษาความปลอดภัยโดยมีการนำเทคโนโลยีและอุปกรณ์ที่ทันสมัยเข้ามาใช้เพื่อเพิ่มศักยภาพ ในการให้บริการงานรักษาความปลอดภัย เมื่อธุรกิจการให้บริการรักษาความปลอดภัยเริ่มเป็นที่แพร่หลาย และมีผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น ทำให้รัฐบาลเล็งเห็น ความสำคัญที่จะต้องออกกฎหมายมาให้ความคุ้มครองผู้บริโภค จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติ ธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 เพื่อควบคุมกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัยโดยเฉพาะ รวมไปถึงการกำกับดูแลพนักงานรักษาความปลอดภัยทั่วประเทศ ซึ่งถือได้ว่าพระราชบัญญัติ ดังกล่าวออกมา เพื่อยกระดับของธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพื่อความเป็นมาตรฐานเดียวกันของ ธุรกิจรักษาความปลอดภัยทั่วประเทศ และเพื่อประโยชน์ของผู้บริโภคหรือผู้ว่าจ้างที่จะใช้บริการ งานรักษาความปลอดภัย อีกทั้งยังเป็นการช่วยเสริมสร้างความสงบเรียบร้อยให้กับสังคม แต่เมื่อ พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวออกมามีบังคับใช้แล้ว ในทางปฏิบัติกลับพบปัญหาหลายกรณีด้วยกัน จึงควร ได้รับการแก้ไขเพื่อให้สอดคล้องและส่งเสริมกับการดำเนินธุรกิจการักษาความปลอดภัยต่อไป โดยผู้ศึกษาจะทำการศึกษาถึงประเด็นปัญหาต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ

ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจ คือ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ออกมาเพื่อบังคับใช้กับหน่วยงานหรือองค์กรอื่นและบริษัทรักษาความปลอดภัยกับ พนักงานรักษาความปลอดภัยเท่านั้น แต่กลับมิได้ใช้บังคับกับองค์กรหรือห้างร้านอื่นที่มีได้ ประกอบกิจการรักษาความปลอดภัย แต่สามารถจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ โดยมีต้องอยู่ ภายใต้อำนาจกำกับดูแลของพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว เช่น ห้างสรรพสินค้าจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย เข้ามาดูแลรักษาความปลอดภัยบริเวณห้างสรรพสินค้าของตนเองได้โดยตรง กรณีเช่นนี้ห้างสรรพสินค้า ไม่อยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ซึ่งจะเห็นได้ว่าเป็นการทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ที่ประกอบกิจการรักษาความปลอดภัย

ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ได้กำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องจบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ซึ่งจากสภาพความเป็นจริง พนักงานรักษาความปลอดภัยส่วนใหญ่จบการศึกษาต่ำกว่าเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด รวมทั้งปัญหาการที่นักโทษที่พ้นโทษจำคุกมาไม่ถึงสามปี จะไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้อีกด้วย

ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย กำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องได้รับการฝึกอบรมจากสถานอบรมที่ของรัฐหรือสถานฝึกอบรมเอกชนที่ได้รับอนุญาตเสียก่อนถึงจะมีสิทธิได้รับใบอนุญาตในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการเข้าฝึกอบรมให้กับพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งเป็นอาชีพที่มีรายได้ต่ำ อีกทั้งเมื่อได้รับการฝึกอบรมครบตามหลักสูตรแล้วจะต้องใช้ระยะเวลาจนถึง 60 วันถึงทราบว่า จะได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยหรือไม่ จะเห็นได้ว่าเป็นระยะเวลาที่นานเกินสมควร เนื่องจากในระหว่างระยะเวลา 60 วันดังกล่าว พนักงานรักษาความปลอดภัยไม่สามารถที่จะประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยได้ เนื่องจากเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย⁴ และเมื่อพิจารณาใบอนุญาตในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยจะเห็นว่ามีความคล้ายคลึงกับใบอนุญาตขับขี่มากกว่าใบอนุญาตประกอบอาชีพเฉพาะทาง เพราะอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ต้องใช้ความรู้ความเชี่ยวชาญอย่างเช่น อาชีพหมอ อาชีพทนายความ อาชีพนักวิศวกรรม เป็นต้น แต่ใบอนุญาตในการประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยและใบอนุญาตขับขี่รถยนต์เป็นการออกใบอนุญาตเพื่อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำในการปฏิบัติตามกฎหมาย เป็นการให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่เกี่ยวข้อง และเป็นมาตรการเพื่อความปลอดภัยแก่ประชาชนเท่านั้น โดยใบอนุญาตขับขี่ ซึ่งเมื่ออบรมและสอบผ่านตามหลักเกณฑ์ของทางราชการจะได้รับใบขับขี่ในวันดังกล่าว ทำให้สามารถนำรถยนต์ไปประกอบอาชีพได้ทันที การกำหนดระยะเวลาออกใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยดังกล่าวข้างต้น จึงเป็นการสร้างภาระแก่พนักงานรักษาความปลอดภัยเกินสมควร

ปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงาน หรือองค์กรที่ทำหน้าที่กำกับดูแลการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย ตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ เข้ามาทำหน้าที่ในการเสนอความเห็นต่างๆ เกี่ยวกับการออกกฎกระทรวงหรือระเบียบกำหนดมาตรฐานการรักษาความปลอดภัย

⁴ Sanook, ข่าวเน็ตสงสัย ภาพลุงยามโดนจับข้อหา “รบ.ก.ไม่ได้รับอนุญาต, [Online], Available URL: <https://www.sanook.com/news/2190794/>, 2561 (มกราคม, 31).

ซึ่งภาครัฐได้กำหนดตัวแทนในส่วนของภาครัฐเข้ามาทำหน้าที่เป็นกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิและได้กำหนดตัวแทนจากภาคเอกชนคือตัวแทนจากบริษัทรักษาความปลอดภัยเข้ามาทำหน้าที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ แต่ในการออกกฎกระทรวงหรือออกระเบียบข้อกำหนดเกี่ยวกับธุรกิจรักษาความปลอดภัยมิได้กำหนดตัวแทนจากภาคเอกชนที่ไม่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัยเข้ามามีส่วนร่วม เช่น ผู้ว่าจ้างรักษาความปลอดภัย หรือประชาชนทั่วไป เป็นต้น เพราะจะทำให้สามารถมองเห็นปัญหาได้อย่างถี่ถ้วนรอบด้าน ซึ่งจะทำได้ทำให้สามารถแสดงความคิดเห็นได้ไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจจากภาครัฐหรืออำนาจใดๆ

ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้กำหนดว่าพนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าพนักงานตำรวจ ในการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของบุคคล รวมทั้งการระงับเหตุและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในสถานที่หรือบริเวณที่พนักงานรักษาความปลอดภัยปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามสัญญาการรักษาความปลอดภัย หากพนักงานรักษาความปลอดภัยละเลยไม่ปฏิบัติตามที่พระราชบัญญัตินี้ พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องได้รับโทษ ซึ่งกรณีนี้ จะทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยเกิดความรู้สึกเกรงกลัวในการที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย เนื่องจากไม่มีกฎหมายกำหนดขอบเขตที่แน่นอนในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจโดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องไม่ได้รับอันตรายเกินสมควร

2. วัตถุประสงค์การวิจัย

- 2.1 เพื่อศึกษาความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการรักษาความปลอดภัยของปัญหาการรักษาความปลอดภัย
- 2.2 เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย ทั้งของประเทศไทยและต่างประเทศ
- 2.3 เพื่อวิเคราะห์ถึงปัญหาและอุปสรรคการรักษาความปลอดภัย
- 2.4 เพื่อศึกษาแนวทางแก้ไขและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558

3. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาในครั้งนี้ได้ศึกษาถึงความหมาย ทฤษฎี ความเป็นมาและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยและกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง คือ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535 พระราชบัญญัติข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540 และประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535 บรรพ 3 เอกเทศสัญญา ลักษณะ 22 ว่าด้วยหุ้นส่วนบริษัท เฉพาะมาตราที่เกี่ยวข้อง โดยเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศ คือ Private Security Guard Act of 1968 ของประเทศสหรัฐอเมริกา

4. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 4.1 ทราบความเป็นมา ทฤษฎี และหลักการรักษาความปลอดภัย ของปัญหาการรักษาความปลอดภัย
- 4.2 ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย ทั้งของประเทศไทย และของต่างประเทศ
- 4.3 ทราบถึงปัญหาและอุปสรรคการรักษาความปลอดภัย
- 4.4 ทราบถึงแนวทางแก้ปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558

5. ระเบียบวิธีการศึกษา

การศึกษาค้นคว้าอิสระนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ด้วยวิธีการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยรวบรวมข้อมูลภายในประเทศและข้อมูลต่างประเทศ ค้นคว้าข้อมูลจากเอกสารต่างๆ หนังสือ วารสาร บทความ ฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์และตัวบทกฎหมายที่เกี่ยวข้อง รวมทั้ง วิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย เพื่อนำมาวิเคราะห์หาแนวทางในการแก้ไขปรับปรุง เพื่อหาบทสรุปที่ถูกต้องและเหมาะสมต่อไป

บทที่ 2

ลักษณะทั่วไปของการรักษาความปลอดภัย

สำหรับในบทนี้ จะศึกษาถึงความหมาย ความเป็นมา เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย ประเภทและหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย และการรักษาความปลอดภัย ลักษณะของงานรักษาความปลอดภัย และการปฏิบัติหน้าที่และภาระหน้าที่ ในความรับผิดชอบของพนักงานรักษาความปลอดภัย

1. ความหมายของการรักษาความปลอดภัย

ประธาน วัฒนวาณิชย์ ได้ให้ความหมายว่า การรักษาความปลอดภัยของเอกชน (Private Security) หรือที่รู้จักกันในชื่อ อุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัย หมายถึง การพิทักษ์รักษาหรือปกป้องทรัพย์สินมิให้เกิดการสูญหาย เสียหาย หรือถูกโยกย้ายไป โดยไม่ได้รับความยินยอมจากเจ้าของทรัพย์สินนั้น รวมทั้งการดูแลคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและร่างกายของบุคคล โดยทั่วไป ความหมายของการรักษาความปลอดภัยเอกชน จะรวมถึงการรักษาความปลอดภัยบริษัท ห้างร้าน สำนักงาน ธนาคาร โรงเรียน โรงพยาบาล สถานที่สาธารณะ สถานีขนส่ง ท่าเรือ ท่าอากาศยาน เป็นต้น¹

ในภาครัฐ การรักษาความปลอดภัย หมายถึง บรรดามาตรการที่กำหนดขึ้น ตลอดจน การดำเนินการทั้งปวง เพื่อพิทักษ์รักษาและคุ้มครองป้องกันสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการ ข้าราชการ ส่วนราชการและทรัพย์สินของแผ่นดิน ให้พ้นจากการรั่วไหล การจารกรรม การก่อวินาศกรรม การบ่อนทำลาย และการกระทำอื่นใดที่มีผลกระทบกระเทือนหรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ⁶

ในขณะที่ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517 ได้ให้ความหมายของคำว่า “การรักษาความปลอดภัย” ดังนี้ การรักษาความปลอดภัย หมายถึงมาตรการ

¹ประธาน วัฒนวาณิชย์, “บทบาทขององค์กรรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนกับการป้องกันอาชญากรรม,” หนังสือพิมพ์รักษาความปลอดภัย, 16 ธันวาคม 2537 - 31 มกราคม 2538. หน้า 11

⁶เสถียร วิชชลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชชลักษณ์, ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517, กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์นิติเวช, 2536, หน้า 3

ที่กำหนดขึ้น ตลอดจนการดำเนินการทั้งปวง เพื่อพิทักษ์รักษาและคุ้มครองป้องกันสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการ ข้าราชการ ส่วนราชการและทรัพย์สินของแผ่นดินให้พ้นจากการรั่วไหล การจารกรรม การก่อวินาศกรรม การบ่อนทำลาย และการกระทำอื่นใดที่มีผลกระทบกระเทือน หรือเป็นภัยต่อความมั่นคงของชาติ⁷

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้ให้ความหมาย ไว้ดังนี้⁸

ธุรกิจรักษาความปลอดภัย หมายความว่า ธุรกิจการให้บริการรักษาความปลอดภัย โดยจัดให้มีพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตทำหน้าที่คุ้มครองความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย หรือทรัพย์สินของบุคคล โดยได้รับเงินหรือประโยชน์ตอบแทนอื่นใด แต่ไม่รวมถึงการรักษาความปลอดภัยโดยหน่วยงานของรัฐตามที่นายกรัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

บริษัทรักษาความปลอดภัย หมายความว่า บริษัทซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพธุรกิจรักษาความปลอดภัย

บริษัท หมายความว่า บริษัทจำกัดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ หรือบริษัทมหาชนจำกัด ตามกฎหมายว่าด้วยบริษัทมหาชนจำกัด

พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต หมายความว่า ผู้ซึ่งได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย โดยมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนด⁹

จากความหมายของการรักษาความปลอดภัยดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การรักษาความปลอดภัย หมายถึง การที่บุคคลคนหนึ่งรับดูแล ปกป้อง และรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน จากภัยอันตรายต่างๆ ทั้งปวงที่จะเกิดขึ้นแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลนั้น โดยบุคคลนั้นไม่ได้ยินยอมให้เกิดภัยอันตรายดังกล่าวขึ้น

⁷ สำนักนายกรัฐมนตรี, *ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.2517*, กรุงเทพฯ: สกายนิกส์, 2547, หน้า 8

⁸ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558, มาตรา 3

⁹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558, มาตรา 34

2. ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัย

ในอดีต มนุษย์มีการอาศัยรวมอยู่ด้วยกันเป็นกลุ่มในลักษณะแบบครอบครัวและหาเลี้ยงชีพด้วยการล่าสัตว์ ไม่มีที่อยู่เป็นหลักแหล่ง ใช้ชีวิตแบบเร่ร่อน ในสมัยก่อน นอกจากภัยธรรมชาติแล้ว ยังมีภัยอันตรายจากเหตุการณ์อื่น ๆ อีก เช่น ภัยจากสัตว์ร้าย หรือภัยมนุษย์กลุ่มอื่น ๆ เป็นต้น มนุษย์จึงต้องกระทำเพื่อความอยู่รอดโดยการพยายามรักษาชีวิตตนเองและชีวิตของครอบครัวให้ปลอดภัย เช่น การก่อกองไฟไว้ปากถ้ำที่พักอาศัยเพื่อเป็นป้องกันสัตว์ร้าย การมีเวรยามเพื่อช่วยกันเฝ้าตรวจสอบสิ่งอันตรายที่จะเข้ามาทำอันตราย การสร้างคอกสัตว์เพื่อกักสัตว์เลี้ยง ทำเครื่องมือจากไม้และหิน เพื่อล่าสัตว์และป้องกันตนเอง

เมื่อเวลาผ่านไป มนุษย์มีการพัฒนา มีความเจริญเพิ่มมากขึ้น มนุษย์รู้จักผลิตและสะสมอาหาร และตั้งที่อยู่เป็นหลักแหล่ง รวมตัวกันเข้าเป็นสังคม เป็นหมู่บ้าน เป็นเมือง มีผู้นำปกครอง จึงมีการเพิ่มมาตรการด้านการรักษาความปลอดภัยให้ปลอดภัยยิ่งขึ้น¹⁰ ได้แก่ การสร้างคูคลอง การสร้างเมือง การสร้างกำแพง การสร้างปราสาท เป็นต้น

2.1 ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนในต่างประเทศ

ในยุคโรมันโบราณ การรักษาความปลอดภัยของเอกชนประกอบด้วย กองทัพ ทาส และบุคคลซึ่งถูกจ้างโดยเอกชน เพื่อปกป้องประชาชนและสถานที่ที่เสี่ยงต่อการจากรุกรานจากฝ่ายตรงข้าม¹¹ ต่อมาในอังกฤษยุคแรก ๆ การรักษาความปลอดภัยเอกชนเป็นการรวมกลุ่มกันของประชาชนเพื่อปกป้องตนเองและผู้อื่น และมีนักสืบเอกชนซึ่งกลายเป็นรูปแบบเริ่มต้นของตำรวจ ซึ่งในปี ค.ศ. 1819 ได้มีการจัดตั้งกรมตำรวจขึ้นในลอนดอนเป็นครั้งแรก ต่อมาประเทศสหรัฐอเมริกาได้รับอิทธิพลจากประเทศอังกฤษในเรื่องตำรวจ จึงมีการก่อตั้งกรมตำรวจขึ้นในเขตเมือง และมีการแต่งตั้งนายอำเภอในเขตชายแดน

ต่อมาช่วงปี ค.ศ. 1850 เป็นยุคใหม่ของอุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัย ซึ่งมีจุดกำเนิดจากนายอลัน พิงเคอร์ตัน ผู้ก่อตั้งหน่วยสืบสวนแห่งชาติพิงเคอร์ตัน (Pinkerton National Detection Agency) มีหน้าที่หลักในการรักษาความปลอดภัยให้แก่ขบวนรถไฟ โดยริเริ่มเทคนิค

¹⁰ คณะอาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, *อารยธรรมโลก World Civilization HI103*, พิมพ์ครั้งที่ 2 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2543, หน้า 6-7.

¹¹ จรัมพร สุระมณี, *รายงานการอบรมและศึกษาดูงานของนักศึกษาหลักสูตรการบริหารงานตำรวจชั้นสูง รุ่นที่ 15*, สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ กองบัญชาการศึกษารวมตำรวจ, กรุงเทพมหานคร: กรมตำรวจ, 2538, หน้า 30.

การสืบสวนแบบใหม่ เช่น การแฝงกาย การสะกดรอย การพิสูจน์ลายมือ การเก็บประวัติอาชญากรรมไว้รวมกัน การให้ความร่วมมือระหว่างประเทศ เช่น การให้ข้อมูลแก่สก็อตแลนด์ยาร์ด เป็นต้น ธุรกิจเริ่มมีชื่อเสียงจากการอารักขา อับราฮัม ลินคอล์น ในช่วงสงครามกลางเมือง หลังจากสงครามการเมือง ธุรกิจมุ่งเน้นที่การป้องกันการปล้นรถไฟ ลูกค้าสำคัญ ได้แก่ กระทรวงยุติธรรมของสหรัฐอเมริกา บริษัทรถไฟ นายธนาคาร นักแก๊งค์แก๊งค์ไรอัสฮาร์มทรัพย์

ในยุคอุตสาหกรรม บริษัท ฟิงเกอร์ตัน มีแผนการรักษาความปลอดภัยโดยทำสัญญาการรักษาความปลอดภัยให้แก่โรงงานต่างๆ ซึ่งหนึ่งในนั้น คือ โรงงานเหล็กคาร์เนกี ซึ่งเกิดเหตุประท้วงหยุดงานขึ้น และเกิดเหตุนองเลือดระหว่างฝ่ายคนงานและพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งคิดอาวุธปืนไรเฟิลทำให้คนงานตายไปจำนวน 7 คน และพนักงานรักษาความปลอดภัยตายไปจำนวน 3 คน เหตุการณ์นี้ ทำให้สภากรองเกรสสืบสวนบริษัทรักษาความปลอดภัย และในหลายรัฐได้ผ่านกฎหมายห้ามการรับจ้างรักษาความปลอดภัยติดอาวุธภายในมลรัฐของตน ซึ่งเป็นช่วงสั้น ๆ ที่ตำรวจมีบทบาทเด่นกว่าการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน แต่ในท้ายที่สุดแล้ว ด้วยข้อจำกัดในเรื่องเขตอำนาจการสืบสวนของตำรวจ ก็ต้องหันไปพึ่งการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน¹²

ต่อมากลางศตวรรษที่ 19 เป็นยุคของความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสมัยใหม่ เช่น สัญญาณกันขโมย รถหุ้มเกราะ โทรเลข และในช่วงของศตวรรษที่ 20 เป็นยุคอุตสาหกรรมเฟื่องฟู เน้นการรักษาความปลอดภัยให้แก่โรงงานหรือบริษัท มีการพัฒนาหน่วยงานทางการรักษาความปลอดภัยให้มีความเชี่ยวชาญมากขึ้น มีการจ้างหน่วยรักษาความปลอดภัยที่มีความชำนาญ อุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยขยายตัวอย่างมากในช่วงก่อนและระหว่างสงครามโลก ครั้งที่ 2 รัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้ก่อตั้งหน่วยงานต่าง ๆ ขึ้น เพื่อป้องกันการก่อวินาศกรรม ปี ค.ศ. 1955 มีการก่อตั้ง The America Society of Industrial Security (ASIS) ขึ้น¹³ เพื่อพัฒนาวิชาชีพการรักษาความปลอดภัย

2.2 ความเป็นมาของการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนในประเทศไทย

การรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศไทยได้มีวิวัฒนาการมานาน โดยชาวชนบทสมัยโบราณรู้จักหาวิธีดูแลรักษาทรัพย์สินของตน การจัดเวรยามป้องกันวัว ควาย และ

¹² John S. Dempsey, *Introduction to Private Security*, 2nd ed. (California: Cengage Learning, 2010), pp. 8-9.

¹³ ขวัญชัย อัดโธ และเจนรบ พลเดช, “การยกระดับมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัย: อำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบของพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต Enhancing the Standard of Security Business: Authority and Responsibility of Licensed Security Guard,” *วารสารคณะรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2560*, ฉบับที่ 1, (มกราคม-มิถุนายน 2560): หน้า 180-181

ทรัพย์สินมีค่าอื่น ๆ ให้ปลอดภัยจากการลักขโมย ปล้นสะดม หรือการโจรกรรม การรักษาความปลอดภัยในระยะแรก เป็นการดูแลทรัพย์สินของตน ขณะนั้นยังไม่มี ความจำเป็น ต้องมีการจ้างยามหรือพนักงานรักษาความปลอดภัยมาดูแลทรัพย์สินของตน

เมื่อธุรกิจการค้าของประเทศเริ่มเจริญเติบโต อาชีพการรักษาความปลอดภัยจึงเป็นที่รู้จักมากขึ้น อย่างไรก็ตาม การรักษาความปลอดภัยในอดีตยังอยู่ในรูปแบบของการที่ประชาชนจ้างบุคคลเพื่อมาดูแลรักษาความปลอดภัยร้านค้าหรือสถานที่ต่าง ๆ ในเวลากลางคืนกันเอง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นการจ้างแขกยามชาวอินเดียทั้งสิ้น แต่เนื่องจากแขกยามไม่มีความรู้ ความสามารถ และระเบียบวินัยในการทำงาน จึงไม่ได้รับความนิยมนเท่าที่ควร¹⁴

เจ้าพนักงานตำรวจ เพิ่งจะมีการจัดตั้งอย่างจริงจัง ในปี พ.ศ. 2403 ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงโปรดเกล้าฯ ให้กัปตันเจมส์ (Captain Samuel Josept Bird Ames) เป็นผู้วางโครงสร้างรูปแบบในการจัดตั้งองค์กรตำรวจครั้งแรก โดยมีชื่อว่า “กองโปลิศคอนสเตเบิล” จากนั้นเปลี่ยนมาเป็น “กรมกองตะเวน” และ “กรมตำรวจ” จนในปัจจุบันใช้ชื่อว่า “สำนักงานตำรวจแห่งชาติ”¹⁵

การประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยในประเทศไทย เริ่มปรากฏแบบชัดเจน และได้รับความนิยมน เมื่อ พ.ศ. 2508 ขณะนั้น ประเทศสหรัฐอเมริกาได้ส่งกำลังทหารเข้าร่วมรบในสงครามเวียดนาม ซึ่งได้มีการว่าจ้างให้บุคคลมาทำหน้าที่ดูแลรักษาความปลอดภัยในฐานทัพต่าง ๆ เช่น ที่อุตะเถา ฯลฯ โดยมีการกำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่เข้ามาทำหน้าที่ว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยและมีระเบียบวินัยความรับผิดชอบเป็นอย่างดี ซึ่งในขณะนั้นยังไม่มีบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนเปิดให้บริการรักษาความปลอดภัย จึงได้มีบุคคลกลุ่มหนึ่งได้ทำการรวบรวมทหารที่ปลดประจำการแล้วให้มาทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยในฐานทัพ ซึ่งเป็นที่รู้จักกันดี ในชื่อว่า “Thai Guard” หรือ “ไทยยาม” จึงนับได้ว่า “ไทยยาม” เป็นบุคคลกลุ่มแรกที่เริ่มดำเนินงานทางด้านการรักษาความปลอดภัยเอกชนในประเทศไทย

เมื่อระบบเศรษฐกิจของประเทศเจริญรุ่งเรืองโดยเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้มีความต้องการที่จะใช้บริการรักษาความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้นด้วย “ไทยยาม” ซึ่งมีอยู่จำกัด จึงไม่เพียงพอ กับความต้องการ ประกอบกับมีผู้เห็นว่างานรักษาความปลอดภัยสามารถที่จะทำเป็นอาชีพได้ จึงได้

¹⁴ สมาคมผู้บริหารงานรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย, “บทบรรยายสไลด์มัลติมีเดีย,”

ใน เอกสารประกอบการประชุมงานรักษาความปลอดภัยนานาชาติ ครั้งที่ 1 สมาคมผู้รักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย, โรงแรมแชงกรีล่า, 22-23 มีนาคม 2537.

¹⁵ ศูนย์เทคโนโลยีสารสนเทศกลาง (สทก.) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, ประวัติสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (Online), Available URL: <http://www.pitcpolice.yousabuy.com/?p=188,2561> (ธันวาคม, 15).

มีการจัดตั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนขึ้น และทำให้ได้รับความนิยมนอกจากผู้ใช้บริการ จนกระทั่งบริษัทรักษาความปลอดภัยและผู้ที่เกี่ยวข้องได้รวมตัวกันจัดตั้งสมาคมรักษาความปลอดภัยความปลอดภัยขึ้น 2 สมาคม¹⁶ ได้แก่

2.2.1 สมาคมผู้บริหารงานรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย (Security Executive Service Association of Thailand)

สมาชิก ประกอบด้วยบุคคลที่เกี่ยวข้องอยู่ในภาคธุรกิจรักษาความปลอดภัย หรือมีหน้าที่เกี่ยวข้องกับงานรักษาความปลอดภัย ผู้ว่าจ้างที่ใช้บริการงานรักษาความปลอดภัย รวมถึงบุคคลภายนอกที่มีความสนใจในงานรักษาความปลอดภัย ในปี พ.ศ. 2539 มีจำนวนสมาชิกทั้งสิ้น 150 คน โดยสมาคมผู้บริหารงานรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย มีวัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง 4 ประการ คือ

- 1) เพื่อส่งเสริมความสามัคคีและความเข้าใจอันดีระหว่างสมาชิก
- 2) เพื่อเสริมสร้างและเป็นศูนย์กลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและให้คำแนะนำแก่สมาชิก
- 3) เพื่อส่งเสริมและเป็นศูนย์กลางการติดต่อกับสมาชิกหรือองค์กรต่าง ๆ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศที่มีวัตถุประสงค์เดียวกัน แลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกัน รวมทั้งการที่จะนำเทคโนโลยีใหม่ ที่เกี่ยวกับอาชีพการรักษาความปลอดภัยมาเผยแพร่ให้แก่สมาชิก
- 4) เพื่อส่งเสริมและให้ความช่วยเหลือในกิจการของเจ้าหน้าที่ตำรวจ และในส่วนราชการอื่น ๆ

2.2.2 สมาคมผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย (Security Service Association of Thailand)

สมาคมผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย ก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ 28 ธันวาคม 2530 โดยการรวมตัวกันระหว่างผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยในประเทศไทย โดยเป็นตัวแทนของผู้ประกอบธุรกิจวิชาชีพรักษาความปลอดภัย และมีวัตถุประสงค์ 5 ประการ ดังนี้

- 1) เพื่อเป็นศูนย์กลางเสริมสร้างความสามัคคี ความสัมพันธ์อันดี ในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นข่าวสาร รวมทั้งการให้ความร่วมมือช่วยเหลือซึ่งกันและกันในมวลสมาชิก
- 2) เพื่อยกระดับงานรักษาความปลอดภัยให้เป็นที่ยอมรับในฐานะวิชาชีพรักษาความปลอดภัย

¹⁶ ชูเกียรติ ดังก โนนาส, ปัญหาการควบคุมมาตรฐานธุรกิจการรักษาความปลอดภัยของเอกชน โดยกลไกของกฎหมาย, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2539, หน้า 12-13

- 3) เพื่อเผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร วิชาการ เกี่ยวกับงานรักษาความปลอดภัยต่อสาธารณชน
- 4) เพื่อติดต่อประสานงานกับหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และเอกชนที่เกี่ยวข้องกับงานรักษาความปลอดภัย เพื่อความเข้าใจอันดีและเป็นการประสานประโยชน์ร่วมกัน
- 5) เพื่อส่งเสริมงานวัฒนธรรมและจัดกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม¹⁷
- ปัจจุบัน อุตสาหกรรมการรักษาความปลอดภัย ประกอบด้วย บริษัทขนาดเล็ก ขนาดกลาง และขนาดใหญ่ อีกทั้งหน้าที่ของบุคลากรในอุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยมีหลากหลาย สำหรับในประเทศไทย มีผู้ประกอบการให้บริการการรักษาความปลอดภัยเป็นจำนวนมาก แต่มีมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยที่แตกต่างกัน จึงได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 เพื่อกำหนดมาตรฐานขั้นพื้นฐานของธุรกิจรักษาความปลอดภัยและมาตรฐานขั้นพื้นฐานของพนักงานรักษาความปลอดภัยให้เท่าเทียมกัน¹⁸ อันจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการที่จะได้รับการบริการที่มีมาตรฐานและช่วยส่งเสริมความสงบเรียบร้อยของสังคม

3. ทฤษฎีเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย

3.1 ทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม

ประเทศที่พัฒนาแล้วหรือประเทศที่กำลังพัฒนา ล้วนต้องประสบกับปัญหาอาชญากรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ส่วนจะมากหรือน้อยหรือรูปแบบใด อาจจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับสภาพภูมิประเทศ เศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของแต่ละประเทศ ปัญหาอาชญากรรม เป็นปัญหาที่ควบคู่กับสังคม ซึ่งไม่สามารถจะขจัดให้หมดไปได้โดยสิ้นเชิง แต่ก็สามารถที่จะควบคุมให้ลดลงในระดับที่คนในสังคมยอมรับ เพราะมิฉะนั้นแล้ว จะส่งผลให้ประชาชนมีความรู้สึกไม่ปลอดภัยกับการดำเนินชีวิต การควบคุมปัญหาอาชญากรรมสามารถกระทำได้ 3 ประการ คือ การป้องกัน การปราบปราม และการแก้ไขฟื้นฟูผู้กระทำผิด โดยการป้องกันอาชญากรรม คือ การป้องกันมิให้สุจริตชนถูกละเมิดกฎหมาย และป้องกันมิให้คนที่เคยกระทำความผิดมาแล้วต้องกลับมากระทำผิดซ้ำอีก

¹⁷ สมาคมผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยแห่งประเทศไทย, ความเป็นมา [Online], available URL: <http://securitythaicenter.com/article?130.html>, 2560 (กุมภาพันธ์, 20)

¹⁸ ขวัญชัย อัดโน และ เจนรบ พลเดชะ, “เรื่องเดิม”, หน้า 181

แนวความคิดในการป้องกันอาชญากรรมนั้น ได้เกิดขึ้นมาเป็นเวลานานนับพันปีแล้ว ประมวลกฎหมายฮัมบูราปี ได้บัญญัติไว้ว่า ผู้ใดก่อสร้างเคหสถานสำหรับบุคคลอยู่อาศัยมีลักษณะไม่มั่นคงแข็งแรง และเคหสถานที่สร้างเกิดพังทลายเป็นสาเหตุให้เจ้าของบ้านถึงแก่ความตาย ผู้ก่อสร้างต้องระวางโทษประหารชีวิต ถือได้ว่ากฎหมายดังกล่าว เป็นต้นกำเนิดของทฤษฎีป้องกันอาชญากรรม และซีซาร์ เบคคาเรีย นักอาชญาวิทยาชาวอิตาลี ได้กล่าวสนับสนุนแนวความคิดดังกล่าวไว้ ดังนี้¹⁹ การป้องกันอาชญากรรมต้องมีการวางรากฐาน โดยนักปราชญ์ที่เฉลียวฉลาดและมีคุณธรรม รวมทั้งต้องมีการบัญญัติกฎหมายที่เที่ยงธรรม, การป้องกันอาชญากรรมต้องอาศัยผู้รักษากฎหมายและตีความกฎหมายที่เที่ยงตรง, การป้องกันอาชญากรรมต้องครอบคลุมถึงการสนับสนุนคุณงามความดีในสังคม โดยยกย่องสรรเสริญ และให้รางวัลแก่ผู้ประพฤติดี, การป้องกันอาชญากรรมต้องเน้นความสำคัญในการส่งเสริมปรับปรุงการศึกษาให้สมบูรณ์²⁰

3.2 ทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement Theory)

ทฤษฎีบังคับใช้กฎหมายเป็นทฤษฎียุคดั้งเดิมที่ เซอร์ โรเบิร์ต ฟิล ได้ก่อตั้งกรมตำรวจนครบาลแห่งกรุงลอนดอนขึ้น เมื่อปี ค.ศ.1829 โดยมุ่งเน้นในการจัดตำรวจสายตรวจทำหน้าที่ออกตรวจตราให้ครอบคลุมทั่วเขตทุกพื้นที่รับผิดชอบ ภายใต้แนวคิดที่ว่า “มีตำรวจที่ไหน ต้องไม่มีอาชญากรรมที่นั่น” โดยมีความเชื่อว่า การปรากฏตัวของตำรวจบ่อยๆ ย่อมมีผลในการยับยั้งผู้มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชญากรรมมิให้กระทำผิด เพราะเกรงกลัวต่อการจับกุม จึงมุ่งกระจายกำลังเจ้าหน้าที่ตำรวจให้ครอบคลุมพื้นที่ทั่วทั้งชุมชน มีตำรวจสายตรวจแต่งเครื่องแบบให้เห็นเด่นชัดได้ง่ายและปฏิบัติงานตรวจพื้นที่โดยสม่ำเสมอ จะช่วยป้องกันอาชญากรรมโดยการลดช่องโอกาสสำหรับผู้ที่ตั้งใจจะกระทำความผิด²¹ และให้ตระหนักว่าการป้องกันอาชญากรรม²² คือ งานหลักของตำรวจให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่หลักในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งมีความสำคัญยิ่งกว่าการสืบสวน การจับกุม การลงโทษผู้กระทำความผิด โดยไม่จำเป็นต้องร้องขอความช่วยเหลือจากประชาชนโดยตรง ประชาชนเป็นเพียงผู้ช่วยให้ข้อมูลหรือมีส่วนร่วมตามที่เจ้าหน้าที่ตำรวจต้องการเท่านั้น

¹⁹ ประชัช เปี่ยมสมบูรณ์, *การควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม : หลักทฤษฎีและมาตรการ*, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2526), หน้า 7

²⁰ อัมณพ ชูบำรุง และอุนิษาเลิศโตมรสกุล, *อาชญากรรมและอาชญาวิทยา*, (พิมพ์ครั้งที่ 1), กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2555, หน้า 5-6

²¹ ณรงค์ บำรุงรัตน์, “การจัดสายตรวจกับการป้องกันอาชญากรรม: ศึกษาเฉพาะเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่,” (การศึกษาค้นคว้าอิสระ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2535, หน้า 22-25

²² Puchna, *ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม* (Online), Available URL: http://safetytips-en.blogspot.com/2015/12/blog-post_28.html, 2561 (สิงหาคม, 18)

3.3 ทฤษฎีตำรวจชุมชนสัมพันธ์ (Police Community Relation Theory)

ทฤษฎีตำรวจชุมชนสัมพันธ์ เป็นแนวทฤษฎีที่มีรากฐานมาจากแนวคิดและผลงานวิจัยของนักอาชญาวิทยาในกลุ่มชิคาโก หรือสำนักนิเวศวิทยาอาชญากรรม โดยในปี ค.ศ. 1920 นายโรเบิร์ต อี.ปาร์ค ได้พยายามให้ความสำคัญปัจจัยต่างๆ ในสภาพแวดล้อมชุมชนเมืองที่มีผลกระทบต่อพฤติกรรมของอาชญากร เป็นทฤษฎีที่มุ่งเน้นการแสวงหาความร่วมมือจากประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม คือ เน้นการติดต่อสื่อสารสร้างความเข้าใจให้กับชุมชนและสร้างความสัมพันธ์ที่ดีกับชุมชน เพื่อให้ชุมชนให้ความร่วมมือแจ้งข่าวหรือเบาะแสอาชญากรรมมากขึ้น ตำรวจตามทฤษฎีนี้ ไม่มีสภาพเป็นผู้รับผิดชอบหลักในการป้องกันอาชญากรรม แต่จะมีบทบาทเป็นฝ่ายวางแผน ฝ่ายสนับสนุน และให้คำปรึกษาแก่ชุมชนในการป้องกันอาชญากรรม รวมทั้งชี้ให้เห็นว่าบริเวณใดเกิดอาชญากรรมขึ้นบ่อยครั้ง ก็จะเกิดอาชญากรรมขึ้นซ้ำแล้วซ้ำอีก เช่น ในบริเวณแหล่งเสื่อมโทรมบางแห่ง แม้ผู้อยู่อาศัยจะย้ายเปลี่ยนหมุนเวียนกัน แต่บริเวณพื้นที่นั้นก็ยังคงเกิดอาชญากรรมตลอดเวลา ปัจจัยที่ส่งเสริมอาชญากรรมน่าจะแอบแฝงอยู่ในสภาพแวดล้อมดังกล่าว เพราะพื้นที่ที่มีอาชญากรรมสูงจะมีความแตกต่างไปจากพื้นที่ที่มีอาชญากรรมต่ำ ทั้งในสภาพทางด้านกายภาพ เศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ด้วยเหตุนี้ นักอาชญาวิทยาในกลุ่มชิคาโก จึงได้สรุปว่า การขาดระเบียบของสังคมในชุมชนอุตสาหกรรม ทำให้เกิดสภาวะการแตกสลายของกลไกทางสังคม ส่งผลให้สิ่งที่มีหน้าที่ค้ำจุนความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ความสามัคคีร่วมแรงร่วมใจ และขวัญกำลังใจของสมาชิกนั้นหายไป²³

วิธีการป้องกันอาชญากรรมของทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ คือ การจัดสภาพแวดล้อมทั่วไป ให้มีลักษณะที่ส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีระหว่างคนในชุมชน โดยไม่ล่วงล้ำสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล นอกจากนั้น ยังต้องมุ่งส่งเสริมให้สมาชิกมีส่วนร่วมในการป้องกันชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน ทั้งของตนเองและบุคคลอื่นให้ปลอดภัยจากอาชญากร

3.4 ทฤษฎีควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม (Crime Control Through Environmental Design)

เมื่อประมาณ 1800 ปีก่อนคริสตกาล ได้ปรากฏหลักฐานตามประมวลกฎหมายฮัมมูราบี (Hammurabi's Code) ได้บัญญัติว่า “ผู้ใดก่อสร้างเคหสถานสำหรับบุคคลอยู่อาศัยมีลักษณะไม่มั่นคงแข็งแรง และเคหสถานที่สูงขึ้นเกิดพังทลายลง เป็นสาเหตุให้เจ้าของบ้านถึงแก่ความตาย

²³ นิพนธ์ คันธเสวี และสวัสดิ์ อมรวิวัฒน์, การพัฒนาสังคม: แนวทางการพัฒนาชุมชนชีวิตใหม่สู่งานตำรวจชุมชนสัมพันธ์, กรุงเทพมหานคร: ชมรมพัฒนาสังคมแห่งประเทศไทย, 2532, หน้า 12-13

ผู้ก่อสร้างนั้นเป็นต้องระวางโทษประหารชีวิต” ประมวลกฎหมายนี้ได้ถือว่าเป็นต้นกำเนิดทฤษฎีควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม²⁴

หลักการนี้ เป็นแนวทางการป้องกันอาชญากรรมที่เชื่อว่าสภาพแวดล้อมทางกายภาพและทางสังคม ถือได้ว่าเป็นปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่มีผลต่อปัญหาอาชญากรรมในชุมชน²⁵ โดยหลักการแล้ว เราสามารถวางแผนเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือออกแบบสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ทั้งสภาพแวดล้อมรูปธรรมและนามธรรม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมได้ โดยทำให้ไม่สามารถเข้าถึงบุคคลหรือทรัพย์สินได้โดยง่าย อันเป็นการปิดกั้นหรือลดช่องโอกาสในการก่อเหตุของคนร้าย

ทฤษฎีนี้ เกิดขึ้นจากการที่จะรวมแนวความคิดระหว่างทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย ทฤษฎีตำรวจชุมชนสัมพันธ์ โดยนำมาประยุกต์ผสมผสาน ใช้ร่วมกัน²⁶ เพราะทฤษฎีเดิมทั้งสองต่างมีคุณประโยชน์ทั้งทางทฤษฎีและทางปฏิบัติ แทนที่จะหักล้างกันหรือโจมตีกัน ก็ให้นำส่วนดีของกรอบทฤษฎีและมาตรการหรือยุทธวิธี ภายใต้แนวทฤษฎีบังคับใช้กฎหมายทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์ มาผสมผสานกัน แล้วประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์เกื้อกูลกัน รวมทั้งพัฒนาบททฤษฎีให้สามารถอธิบายปรากฏการณ์เกี่ยวกับพฤติกรรมอาชญากร

3.4.1 ข้อกำหนดของทฤษฎีการควบคุมอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม²⁷ มีดังต่อไปนี้

- 1) มุ่งที่การลดช่องโอกาส สำหรับการประกอบอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม แต่ไม่ได้ละเลยความสำคัญของตัวบุคคล ซึ่งมีแนวโน้มหรือสำนึกที่ละเมิดหรือไม่ละเมิดกฎหมาย
- 2) มีความเพียงพอ ในการควบคุมอาชญากรรมประเภทประทุษร้ายต่อทรัพย์สินให้อยู่ในขอบเขตเหมาะสมหรือยอมรับได้
- 3) มีคุณค่า ทางปฏิบัติในระดับสูง รวมทั้งมีส่วนช่วยเสริมหลักศีลธรรมและมนุษยธรรม
- 4) มุ่งสนับสนุน การรวมตัวและสัมพันธ์ภาพระหว่างสุจริตชนในสังคม เพื่อให้เกิดแรงต้านทุจริตรวม ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อย ภายในกรอบของกฎหมาย
- 5) กฎหมาย หมายถึง กฎหมายซึ่งตราขึ้นเพื่อประโยชน์เป็นส่วนรวม

²⁴ ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์, เรื่องเดิม, หน้า 7.

²⁵ Puchna, ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรม (Online), Available URL: http://safetytips-en.blogspot.com/2015/12/blog-post_28.html, 2561 (สิงหาคม, 18)

²⁶ อภาภรณ์ พิสูจน์จักรวาท, มาตรการที่ชุมชนและสังคมใช้ในการป้องกันอาชญากรรมทางเพศ, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2546, หน้า 22-23

²⁷ เอกภพ วงศ์สวัสดิ์, แนวทางการป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมเกี่ยวกับทรัพย์สินของตำรวจภูธรจังหวัดพังงา, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต, 2541, หน้า 20

3.4.2 การจัดแบ่งพื้นที่ในการป้องกันอาชญากรรม²⁸ แบ่งออกเป็น 3 ส่วน เพื่อประยุกต์ใช้แต่ละทฤษฎี ตามลักษณะพื้นที่ต่าง ๆ ดังนี้ คือ

1) **พื้นที่ปฐมภูมิ** หมายถึง อาณาบริเวณซึ่งครอบครองและใช้ประโยชน์โดยจำกัดบุคคลหรือกลุ่มบุคคล รวมทั้งสามารถควบคุมพื้นที่ดังกล่าวได้ในลักษณะถาวร และพื้นที่ที่มีการแสดงความเป็นเจ้าของเด่นชัด การผ่านเข้าออกต้องได้รับอนุญาตจากผู้เป็นเจ้าของหรือตัวแทนสถานที่ เช่น บ้านพักอาศัย อาคารชุด สถานประกอบการ หรือโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ ที่มีรั้วรอบขอบชิดและมีระเบียบในการผ่านเข้าออกอย่างชัดเจน ซึ่งบริเวณพื้นที่ดังกล่าวนี้ ให้นำหลักทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์มาประยุกต์ใช้ โดยมุ่งเน้นให้เจ้าหน้าที่ตำรวจหาความร่วมมือกับประชาชนในพื้นที่เพื่อเป็นการป้องกันอาชญากรรม เช่น การจัดโครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย หรือการจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาดูแลทรัพย์สิน

2) **พื้นที่ทุติยภูมิ** หมายถึง เขตพื้นที่ที่เชื่อมต่อระหว่างพื้นที่ปฐมภูมิกับพื้นที่สาธารณะ เป็นบริเวณที่บุคคลสามารถแสดงสิทธิการครอบครองพื้นที่ รวมทั้งการควบคุมการใช้พื้นที่ การผ่านเข้าออกได้ในระดับหนึ่ง แต่จะไม่สามารถควบคุมได้เท่ากับพื้นที่ปฐมภูมิ เช่น ถนนในหมู่บ้าน จัดสรร ทางเดินหน้าห้องอาคารชุด ซึ่งบริเวณพื้นที่ดังกล่าวนี้ ให้นำหลักทฤษฎีชุมชนสัมพันธ์และทฤษฎีบังคับใช้มาประยุกต์ผสมผสานกัน เพื่อให้ประชาชนในพื้นที่นั้นช่วยกันป้องกันอาชญากรรม โดยมีเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าไปตรวจตราเป็นครั้งคราว แล้วอาจมีโครงการเพื่อนบ้านเตือนภัย โครงการอาสาสมัครตำรวจบ้าน หรือการจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาร่วมกันรักษาความปลอดภัย

3) **พื้นที่สาธารณะ** หมายถึง พื้นที่ซึ่งบุคคลทั่วไปสามารถที่จะเข้าไปโดยชอบด้วยธรรม สามารถสัญจรเข้าออกได้โดยอิสระ ภายใต้ขอบเขตของกฎหมาย เช่น ถนนสาธารณะ ป้ายรถประจำทาง หรือสถานีเดินรถต่าง ๆ พื้นที่ดังกล่าวเป็นความรับผิดชอบของเจ้าหน้าที่ตำรวจที่จะต้องป้องกันมิให้เกิดปัญหาอาชญากรรมขึ้นตามหลักทฤษฎีบังคับใช้กฎหมาย และเป็นหน้าที่โดยตรงของรัฐหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ ในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่เหล่านี้

3.5 ทฤษฎีหน้าต่างแตก (The Broken Windows Theory)

ทฤษฎีนี้ พัฒนามาจากแนวความคิดในการป้องกันอาชญากรรมทั้งสามทฤษฎีข้างต้น ในปี ค.ศ.1982 นายเจมส์ จี. วิลสัน และนายจอร์จ แอล.เคลลิ่ง นักอาชญาวิทยาชาวอเมริกา มีความเชื่อว่า เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ถ้าไม่รีบแก้ไขจะกลายเป็นปัญหาใหญ่ตามมา ดังนั้น หากต้องการจะควบคุม

²⁸ เอกราช กำเนิดสุข, บทบาทในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย: ศึกษาจากความคิดเห็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจสายงานป้องกันและปราบปรามในสถานีตำรวจนครบาล, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541, หน้า 25-26

อาชญากรรมให้ลดลง ภาครัฐและภาคเอกชนต้องร่วมมือกันแก้ไขปัญหาเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่อาจจะถูกลดลง เป็นเรื่องใหญ่หรือเป็นปัญหาอาชญากรรมในอนาคตให้หมดสิ้นไป คล้ายคำพังเพยของไทยที่ว่า “ตัดไฟเสียแต่ต้นลม” ด้วยเหตุนี้ วิลสัน และ เคลลิ่ง ได้เสนอให้มุ่งเน้นการจัดสภาพแวดล้อมเพื่อขจัด ความไร้ระเบียบในทางสังคมศาสตร์ คำว่า “ความไร้ระเบียบ” หมายถึง ความไม่สุภาพ เกะกะ และ แสดงอาการคุกคามรบกวนการดำรงชีวิตของคนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งชีวิตในสังคมเมืองที่มี ลักษณะต้องอยู่ต่อหน้าคนแปลกหน้า และสถานการณ์ที่ประชาชนต้องการเป็นระเบียบเรียบร้อย ในระดับต่ำ หนทางที่จะแก้ไขปรับปรุงสภาพแวดล้อมที่ไร้ระเบียบ ให้เอื้ออำนวยต่อการตรวจตรา และควบคุมอาชญากรรมอย่างแท้จริง โดยถ้าเป็นเรื่องที่อยู่ในอำนาจหน้าที่ของภาครัฐก็จะต้องทำ การประสานงานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินการแก้ไข หรือถ้าหากเป็นทรัพย์สินของ ประชาชนก็ต้องขอความร่วมมือจากเจ้าของทรัพย์สินดังกล่าว ให้ช่วยดำเนินการแก้ไขให้เรียบร้อย ดังนั้น การแก้ไขปัญหาอาชญากรรม ต้องสนใจจัดการปัญหาความเดือดร้อนของชุมชน ปัญหา ความไร้ระเบียบและปัญหาคุณภาพชีวิตของคนในชุมชนด้วย ถ้าชุมชนใดมีความสะอาดเป็นระเบียบ เรียบร้อย ก็จะทำให้ปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติดลดลงไปด้วย”

จากทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมดังกล่าว ส่งผลให้การให้บริการรักษาความปลอดภัย เอกชนมีบทบาทสำคัญในการป้องกันอาชญากรรมมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ปฐมภูมิและ ทุติภูมิ ทั้งนี้ ส่วนใหญ่ประชาชนเริ่มตระหนักถึงความจำเป็นในการให้ความร่วมมือในการป้องกัน อาชญากรรมมากขึ้น แต่เนื่องจากไม่มีเวลา หรือไม่สะดวกในการที่จะรวมตัวกันทำหน้าที่อาสาสมัคร คอยดูแลตรวจตราและระวังป้องกันทรัพย์สินภายในชุมชน จึงได้จ้างพนักงานรักษาความปลอดภัย ให้มาทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยแทนตน และเป็นการร่วมมือกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมอีกด้วย

ทฤษฎีหน้าต่างแยก จะได้ผลดีในพื้นที่ที่มีการควบคุมได้ง่าย เช่น พื้นที่สถานีรถไฟ สถานีขนส่งหรือพื้นที่ชุมชนที่มีขอบเขตแน่นอน ทฤษฎีนี้ เป็นทฤษฎีที่สอดคล้องกับความคุ้นเคย ในการปฏิบัติงานของตำรวจ คือ เป็นทฤษฎีจากบนลงล่าง (Top Down) และการดำเนินการตามทฤษฎี เห็นผลเป็นรูปธรรมโดยทำให้อาชญากรรมลดลงอย่างเห็นได้ชัด ส่วนจุดด้อยของทฤษฎีนี้ เช่น ประชาชนรู้สึกอึดอัด เนื่องจากจะต้องเข้มงวดมากขึ้นในการรักษาความปลอดภัยหรือการรักษา ความปลอดภัยต้องดำเนินการต้องโดยผู้เชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ ทำให้ไม่สามารถหาตำรวจ หรือพนักงานรักษาความปลอดภัยได้เพียงพอ

²⁹ ชัยรัตน์ จำนงค์การ, ความปลอดภัยของประชาชนจากงานรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 2550, หน้า 25-26

3.6 ทฤษฎีการป้องกันการกระทำผิดซ้ำ

กระทำผิดซ้ำ (Recidivism) หมายถึง การกระทำผิดซ้ำซากหรือการกระทำผิดบ่อยครั้ง จนคิดเป็นนิสัย แม้จะถูกจับและลงโทษแล้วยังกระทำผิดซ้ำอีกหลายครั้ง ถ้ากระทำผิดซ้ำอีกเพียงครั้งเดียวหรือกระทำผิดเป็นครั้งที่สอง ยังไม่ถือเป็นการกระทำผิดซ้ำซากหรือกระทำผิดจนคิดเป็นนิสัย เพราะบุคคลอาจกระทำพลาดพลั้งกันได้ แต่ถ้ากระทำผิดซ้ำ ตั้งแต่สามครั้งขึ้นไป ถือเป็นการกระทำผิดซ้ำซากหรือกระทำผิดจนคิดเป็นนิสัยแล้ว แสดงว่าไม่เข็ดหลาบและกระทำโดยไม่คำนึงถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้น เป็นการก่อปัญหาอาชญากรรมให้กับสังคมอย่างร้ายแรง และเป็นการยากที่จะแก้ไขพฤติกรรมของผู้กระทำผิดซ้ำให้กลับคืนใจได้³⁰

ผู้กระทำผิดติดนิสัยแบ่งประเภทได้ 3 ประเภท³¹ ดังนี้ ประเภทที่หนึ่ง ผู้ต้องขังที่เป็นอาชญากรอาชีพ เป็นผู้มีทักษะและความชำนาญเป็นพิเศษในการประกอบอาชญากรรม โดยมุ่งประกอบอาชญากรรมเพื่อหารายได้ มิใช่กระทำไปเพื่อความจำเป็นเฉพาะอย่าง อีกทั้งมีการประกอบอาชญากรรมอย่างต่อเนื่อง ประเภทที่สอง ผู้ต้องขังที่มีจิตบกพร่อง โดยความผิดปกติทางจิตก่อให้เกิดกระทำผิดอาจจะเป็น เพราะมีอาการหลงผิด (delusion) หวาดระแวง (paranoid) หรือเป็นโรคจิต ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายทั้งต่อตนเองและผู้อื่น บางครั้งอาจมีพฤติกรรมร้าย ทำให้กระทำผิดโดยวิธีผิดธรรมชาติหรือรุนแรงกว่าปกติ³² ไม่ได้กระทำเพื่อหวังสิ่งตอบแทนทางเศรษฐกิจ ดังเช่น อาชญากรอาชีพ ประเภทที่สาม ผู้กระทำผิดซ้ำในคดีเล็กน้อย ส่วนใหญ่จะเป็นการกระทำผิดที่มีโทษระยะสั้น ทำให้ผู้กระทำผิดเหล่านี้หมุนเวียนเข้าออกเรือนจำเป็นประจำ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นผู้ที่สภาพแวดล้อมนำไปสู่การกระทำผิด เช่น ครอบครัวมีปัญหาหรือไม่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ดี เป็นต้น

ทฤษฎีป้องกันการกระทำผิดซ้ำ³³ ทฤษฎีนี้ เชื่อว่ามนุษย์เป็นสัตว์ประเสริฐ มีความสามารถในการใคร่ครวญหาเหตุผล รู้ผิดรู้ชอบ มนุษย์จะกระทำการใดๆ ต้องมีการตัดสินใจ

³⁰ นิสากร อุบลสุวรรณ, การกระทำผิดซ้ำคดีอาชญากรรมของผู้ต้องขังหญิงเรือนจำกลางนครศรีธรรมราช, วิทยานิพนธ์, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2557, หน้า 5-6.

³¹ มนต์ รัศมีศรี, การกระทำผิดซ้ำของผู้ต้องขังในเรือนจำพิเศษธนบุรี, สารนิพนธ์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2553, หน้า 38-40.

³² แสวง บุญเฉลิมวิภาส, “บทบรรณาธิการผู้ป่วยจิตเวชกับปัญหาในกระบวนการยุติธรรมทางอาญา,” วารสารสุขภาพจิตแห่งประเทศไทย ปีที่ 15(2) 2550: หน้า 1.

³³ พรชัย ชันดี, ทฤษฎีอาชญาวิทยา : หลักการ งานวิจัย และนโยบายประยุกต์, กรุงเทพมหานคร: สุเนตรฟิล์ม, 2553.

ว่าจะประกอบอาชญากรรมหรือไม่ โดยการคำนึงถึงผลลัพธ์ของการกระทำก่อนเสมอ เราจึงสามารถป้องกันบุคคลไม่ให้กระทำผิดได้ หากกฎหมายมีความเหมาะสมและมีประสิทธิภาพมากเพียงพอ หมายถึง มีอัตราโทษที่เหมาะสมได้สัดส่วนกับการกระทำความผิด มีการลงโทษอย่างรวดเร็ว และสามารถจับตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างแท้จริง ทำให้ผู้กระทำความผิดเกรงกลัวเพื่อลดโอกาสในการกระทำความผิด และเมื่อสังคมได้วางกฎเกณฑ์ไว้ว่า การกระทำใดเป็นสิ่งที่สังคมเห็นว่ามีความผิดและผู้กระทำการนั้นสมควรได้รับโทษ เมื่อใช้หลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จะส่งผลให้บุคคลในสังคมเกิดความเคยชินจนเป็นนิสัยว่าไม่ควรกระทำการดังกล่าว

4. หน้าที่และประเภทการรักษาความปลอดภัย

ปัญหาอาชญากรรมในปัจจุบันได้เพิ่มมากขึ้น ตั้งแต่อาชญากรรมแบบไม่รุนแรง เช่น การลักทรัพย์ วิ่งราวทรัพย์ เป็นต้น รวมไปถึงอาชญากรรมที่รุนแรง เช่น การชิงทรัพย์ การปล้นทรัพย์ เป็นต้น หรืออาชญากรรมโดยผู้ก่อการร้าย เช่น การวางระเบิด การวางเพลิง เป็นต้น หรืออาชญากรรมที่เกิดจากบุคคลในองค์กรที่กระทบกระเทือนต่อผลประโยชน์ทางธุรกิจและผลกำไร เช่น การฉ้อโกง การขโมยข้อมูล การทุจริตของพนักงาน การเบียดบังทรัพย์สินบริษัท เป็นต้น การรักษาความปลอดภัยจึงเป็นเรื่องที่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง³⁴ เพื่อให้สังคมสงบเรียบร้อย ประชาชนมีความปลอดภัยในชีวิต ทรัพย์สิน และสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างผาสุก

4.1 หน้าที่ของการรักษาความปลอดภัย มี 4 ประการ ดังนี้

4.1.1 หน้าที่ในการเฝ้ารักษาความปลอดภัยและป้องกันเหตุการณ์ผิดปกติที่จะเกิดขึ้น เช่น การลักขโมย การโจรกรรม ในสำนักงาน บ้าน สถานประกอบการ สถานที่จอดรถ สถานที่พักผ่อนหย่อนใจ โรงพยาบาล เป็นต้น

4.1.2 หน้าที่ในการเฝ้ารักษาทรัพย์สินและป้องกันการเกิดขึ้นอุบัติเหตุ เช่น การได้รับบาดเจ็บทางร่างกายในสถานที่ที่มีความแออัดคับคั่งของบุคคลหรือยานพาหนะ และในสถานที่ที่อาจเกิดอันตรายต่างๆ

4.1.3 หน้าที่ในการเฝ้ารักษาความปลอดภัยให้แก่ทรัพย์สินและป้องกันการโจรกรรม ลักทรัพย์ เงินสด ทองคำ เอกสารสำคัญงานศิลป์ อื่นๆ ในระหว่างที่ทำการขนส่งหรือขณะทำการรักษาความปลอดภัย

³⁴ เดชน์ จรุงเรืองฤทธิ์, ความรู้พื้นฐานเรื่องการรักษาความปลอดภัยสำหรับผู้บริหาร, (พิมพ์ครั้งที่ 1), กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549, หน้า 58

4.1.4 หน้าที่ในการคุ้มครองดูแลบุคคล เพื่อป้องกันอันตรายจากการบาดเจ็บของร่างกาย ชีวิต หรือทรัพย์สิน

4.2 ประเภทของการรักษาความปลอดภัย

การประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยนี้ จัดเป็นการประกอบธุรกิจบริการด้านการรักษาความปลอดภัยให้แก่หน่วยงาน องค์กร อาคารสถานที่ โดยมีหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยในทรัพย์สิน ร่างกาย และชีวิต ตลอดจนอำนวยความสะดวกในด้านต่าง ๆ แก่ผู้ว่าจ้าง เช่น การเปิดปิดประตู การตรวจบัตรผ่าน การเข้าออกของพนักงานหรือเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน ฯลฯ

4.2.1 การจำแนกธุรกิจบริการรักษาความปลอดภัยตามองค์การการค้าโลก (WTO) แบ่งได้ 6 ประเภท³⁵ ได้แก่

- 1) บริการด้านสืบสวนได้ส่วน
- 2) บริการให้คำปรึกษาด้านความปลอดภัย
- 3) บริการติดตั้งสัญญาณเตือนภัย
- 4) บริการความปลอดภัยในการขนส่ง
- 5) บริการโดยมีพนักงานเข้าไปทำหน้าที่ป้องกันและรักษาความปลอดภัย
- 6) บริการด้านความปลอดภัยอื่น ๆ

4.2.2 การจำแนกธุรกิจบริการรักษาความปลอดภัยตามระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.2517

การรักษาความปลอดภัย อาจแบ่งได้หลายระดับ เช่น ระดับหน่วยราชการ และระดับธุรกิจเอกชน ในระดับหน่วยราชการมีระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2517 กำหนดว่า

การรักษาความปลอดภัย คือ มาตรการและดำเนินการที่กำหนดขึ้น เพื่อพิทักษ์รักษาและคุ้มครองป้องกันสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการ ตลอดจนหน่วยงานของรัฐ เจ้าหน้าที่รัฐ และทรัพย์สินมีค่าของแผ่นดิน ให้พ้นจากการรั่วไหลการจารกรรม การก่อวินาศกรรม การบ่อนทำลาย การก่อการร้าย การกระทำที่เป็นภัยต่อความมั่นคงและผลประโยชน์แห่งรัฐ และการกระทำอื่นใด

³⁵ คู่มือธุรกิจบริการรักษาความปลอดภัย (Online), Available URL: http://thaifranchisedownload.com/dl/18_07_Manual_Security.pdf, 2560 (กรกฎาคม, 7).

ที่เป็นการเปิดเผยสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการ ซึ่งภัยที่เกิดจากการกระทำของคน สามารถแบ่งได้ 4 ประการ ดังนี้³⁶

ประการแรก การโจรกรรม หมายถึง การลักหรือขโมย ยักยอก นื้อ โกง และ หรือปล้นทรัพย์การกระทำที่นำเอาทรัพย์สินของผู้อื่น โดยเจตนา เพื่อยึดทรัพย์สินนั้นมาเป็นของตน ซึ่งเจ้าของทรัพย์สินไม่ได้อนุญาตหรือยินยอม

ประการที่สอง การจารกรรม หมายถึง การกระทำใด ๆ โดยทางลับ เพื่อให้ได้ล้วงรู้หรือได้ไป และหรือสิ่งที่เป็นความลับของทางราชการให้แก่ผู้ไม่มีอำนาจหน้าที่ หรือผู้ไม่มี ความจำเป็นต้องทราบ การกระทำดังกล่าว จะเป็นผลร้ายต่อความมั่นคงแห่งชาติหรือความสงบ เรียบร้อยภายในหรือระบอบการปกครอง หรือเสถียรภาพของรัฐบาลหรือการกระทำเพื่อประโยชน์แก่รัฐ ต่างประเทศหรือเพื่อประโยชน์ส่วนบุคคล

ประการที่สาม การก่อวินาศกรรม หมายถึง การกระทำใด ๆ เพื่อทำลาย ก่อความเสียหายต่อทรัพย์สิน วัสดุ อาคาร สถานที่ ยุทธปัจจัย สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวก หรือเข้าไปรบกวน ขัดขวาง หน่วงเหนี่ยวระบบการปฏิบัติงานใด ๆ รวมถึงการประทุษร้ายต่อบุคคล ซึ่งทำให้เกิดความปั่นป่วนทางการเมือง การทหาร การเศรษฐกิจ และสังคมจิตวิทยา หรือทางหนึ่งทางใด ด้วยความมุ่งหมายที่จะให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อย ผลประโยชน์หรือความมั่นคงของชาติ

ประการที่สี่ การบ่อนทำลาย หมายถึง การกระทำใด ๆ ที่ทำให้เกิดความแตกแยก สร้างความปั่นป่วน อันจะนำไปสู่การก่อความไม่สงบ ในชาติ การเมือง การทหาร การเศรษฐกิจ และ สังคม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเปลี่ยนแปลงระบอบการปกครอง สัมล้างสถาบันการปกครองของประเทศ หรือเพื่อทำลายความจงรักภักดีของประชาชนที่มีต่อสถาบันของชาติ หรือเพื่อประโยชน์แก่รัฐต่างประเทศ ทั้งนี้ การรักษาความปลอดภัย สามารถแบ่งประเภทการรักษาความปลอดภัย ได้ 5 ประเภท ได้แก่³⁷

1) การรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับบุคคล (Personnel Security) คือ มาตรการที่กำหนดขึ้น โดยการรักษาความปลอดภัยบุคคล ข้าราชการ หรือผู้ที่ได้รับความไว้วางใจให้เข้าถึง สิ่งที่เป็นความลับทางราชการหรือให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการสำคัญ รวมถึงการอารักขาบุคคลสำคัญ ต้องติดตามบุคคลหรืออารักขาบุคคลสำคัญไปยังสถานที่ต่าง ๆ คอยคุ้มกันไม่ให้บุคคลอื่นเข้ามา ใกล้ประชิดตัวเพื่อป้องกันการถูกลอบทำร้ายในระหว่างการเดินทางหรือขณะอยู่ในที่พักอาศัย,

³⁶ ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ.2517, ข้อ 5

³⁷ ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517, ข้อ 9

การป้องกันการก่อการร้าย, การเดินขบวน, การคุกคามต่อชีวิต, การตรวจสอบประวัติบุคคล, การสืบสวนสอบสวน การหาข่าว, การตรวจหาสารยาเสพติด หรือการบังคับกฎหมายความปลอดภัย เป็นต้น

การรับบุคคลเข้าทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยในงานประเภทนี้ ต้องมีการตรวจสอบประวัติและพฤติกรรมเบื้องหลังโดยรายละเอียด เพื่อให้ทราบว่าเป็นบุคคลที่มีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานรักษาความปลอดภัยบุคคล สมควรได้รับความไว้วางใจให้ทำหน้าที่ติดตามบุคคลหรือบุคคลสำคัญ งานรักษาความปลอดภัยบุคคลที่พบส่วนใหญ่ ได้แก่ การติดตามอารักขาบุคคลสำคัญของประเทศ ซึ่งเป็นงานรักษาความปลอดภัยของภาครัฐ ส่วนงานรักษาความปลอดภัยของบุคคลภาคเอกชน มีผู้ใช้บริการไม่มากนัก บริษัทรักษาความปลอดภัยที่ให้บริการงานรักษาความปลอดภัยประเภทนี้ มีจำนวนน้อย ส่วนมากเป็นการให้บริการงานรักษาความปลอดภัยประเภทอื่นควบคู่ไปด้วย

2) การรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานที่ (Physical Security)³⁸ สามารถป้องกันภัยได้ 3 ประเภท คือ การโจรกรรม การจารกรรม การก่อวินาศกรรม โดยการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานที่ หมายถึง การป้องกันอาคาร สถานที่ ทรัพย์สิน ตลอดจนบุคคลให้พ้นจากภัย ซึ่งมาตรการในการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานที่ ได้แก่ การกำหนดพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัย การตั้งเครื่องกีดขวาง การให้แสงสว่าง ระบบสัญญาณแจ้งเหตุ ระบบการสื่อสาร การควบคุมบุคคลและยานพาหนะ ระบบป้องกันอัคคีภัย

การรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานที่มีหลักการ คือ “จงให้ศัตรูอยู่ภายนอก” หมายถึง ผู้ที่จะเข้ามาในพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยของหน่วยงาน จะต้องเป็นบุคคลที่มีสิทธิหรืออำนาจหน้าที่ หรือเป็นบุคคลที่พิสูจน์แล้วว่าไม่เป็นภัย โดยใช้หลัก “จงให้ศัตรูอยู่ภายนอก” นั้น จะต้องมีดำเนินการ 3 ประการ คือ ต้องมีการเฝ้าตรวจ (Detection) ผู้ที่จะเข้ามาในพื้นที่, ต้องมีการพิสูจน์ทราบ (Identification) ว่าผู้ที่จะเข้ามาในพื้นที่นั้นเป็นใคร เป็นฝ่ายตรงข้ามหรือฝ่ายเดียวกัน มีสิทธิ มีอำนาจหน้าที่หรือไม่ เป็นภัยหรือไม่ และต้องมีการขัดขวาง (Interception) ถ้าผู้ที่จะเข้ามาในพื้นที่เป็นศัตรูหรือไม่มีอำนาจหน้าที่³⁹

³⁸ องค์การรักษาความปลอดภัยฝ่ายพลเรือน, *ระเบียบปฏิบัติในการรักษาความปลอดภัยสถานที่* (Online), Available URL: <https://www.secnia.go.th/กฎและระเบียบ1, 2561> (มีนาคม, 21)

³⁹ สำนักนายกรัฐมนตรี, *คำแนะนำในการปฏิบัติตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2553, 2553*

“พื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัย”⁴⁰ คือ พื้นที่ที่กำหนดขอบเขตไว้โดยชัดเจน มีข้อจำกัดและควบคุมการเข้าออกเป็นพิเศษ เพื่อที่จะป้องกันพิทักษ์สิ่งที่เป็นความลับ บุคคล ทรัพย์สิน วัสดุ และสิ่งอุปกรณ์ ของทางสำนักงานให้ปลอดภัย โดยกำหนดมาตรการรักษาความปลอดภัยในแต่ละเขตให้มีความแตกต่างกันตามความสำคัญการควบคุมพื้นที่การรักษาความปลอดภัย ดังต่อไปนี้

“พื้นที่ควบคุม” เป็นพื้นที่ที่อยู่ติดต่อกับ หรือที่อยู่โดยรอบ “พื้นที่หวงห้าม” ภายในเขต “พื้นที่ควบคุม” ต้องมีระเบียบการควบคุมบุคคลและยานพาหนะเพื่อช่วยกั้นกรองชั้นหนึ่ง ก่อนที่จะให้เข้าถึง “พื้นที่หวงห้าม”

“พื้นที่หวงห้าม” เป็นพื้นที่ที่มีการพิทักษ์รักษาสิ่งเป็นความลับ ตลอดจนบุคคลสำคัญ ทรัพย์สิน หรือวัสดุที่สำคัญ “พื้นที่หวงห้าม” อาจแยกออกเป็น “เขตหวงห้ามเฉพาะ” กับ “พื้นที่หวงห้ามเด็ดขาด”

“เขตหวงห้ามเฉพาะ” คือ เขตพื้นที่ซึ่งมีสิ่งที่เป็นความลับ ตลอดจนบุคคล หรือสิ่งที่มีความสำคัญจะต้องพิทักษ์รักษา บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน “เขตหวงห้ามเฉพาะ” จะต้องได้รับความไว้วางใจตามชั้นความลับที่เหมาะสม ตัวอย่าง “เขตหวงห้ามเฉพาะ” เช่น ที่เก็บอาวุธ ที่เก็บเชื้อเพลิง ชุมสายโทรศัพท์กองบังคับการของทหาร เป็นต้น

“เขตหวงห้ามเด็ดขาด” คือ เขตพื้นที่ซึ่งมีสิ่งที่เป็นความลับ ตลอดจนบุคคล หรือสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งจะต้องพิทักษ์รักษา บุคคลที่ได้รับอนุญาตให้เข้าไปใน “เขตหวงห้ามเด็ดขาด” จะต้องได้รับความไว้วางใจตามชั้นความลับที่เหมาะสม ตัวอย่าง “เขตหวงห้ามเด็ดขาด” เช่น ห้องทำงานของผู้บังคับบัญชาศูนย์ปฏิบัติการสื่อสาร และห้องปฏิบัติการหรือห้องประชุมลับ เป็นต้น

ให้หน่วยงานจัดให้มีการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวกับสถานที่ให้เหมาะสม โดยพิจารณาใช้มาตรการที่เหมาะสม ดังต่อไปนี้

(1) เครื่องกีดขวาง ใช้เครื่องกีดขวางเป็นแนวเขตพื้นที่ อาจเป็นไม้ที่ใช้กันรั้ว และเป็นการบังคับให้บุคคลหรือยานพาหนะที่จะผ่านเข้าออกต้องผ่านเฉพาะตามทางเข้าออกที่กำหนดไว้ เพื่อความสะดวกในการตรวจสอบและควบคุม สามารถแบ่งออกเป็น 2 ชนิด

ก. เครื่องกีดขวางตามธรรมชาติ เช่น ทะเล แม่น้ำ คลอง หน้าผา ฯลฯ ที่ได้ตัดแปลงในการกั้นให้เป็นประโยชน์

⁴⁰ สำนักงานข่าวกรองแห่งชาติ, มาตรฐานการรักษาความปลอดภัยหน่วยงานของรัฐฝ่ายพลเรือน, ธันวาคม 2553.

ข. เครื่องกีดขวางที่ประดิษฐ์ขึ้น เช่น รั้วทึบ รั้วโปร่ง เครื่องกั้นถนน
กำแพงเหล็ก เป็นต้น

(2) การให้แสงสว่าง คือ การใช้แสงสว่างส่องเพื่อที่จะได้มองเห็นบริเวณรั้ว
และเขตหวงห้าม ให้ชัดเจนในที่มืดหรือเวลากลางคืน เพื่อจะได้มองเห็นผู้ที่บุกรุกเข้ามาในสถานที่
มี 2 วิธี คือ

ก. การให้แสงสว่างโดยตรง คือ การพุ่งแสงสว่างไปยังจุดใดจุดหนึ่ง
ที่ต้องการ เช่น ตัวอาคาร รั้ว ประตู หน้าต่าง เป็นต้น

ข. การใช้แสงส่องกระจายรอบตัว ทำให้มีความสว่างทั่วบริเวณ ดวงไฟ
ควรอยู่ในระดับสูงพอที่จะช่วยให้การมองเห็นเครื่องกีดขวางต่าง ๆ ได้ชัดเจน เช่น การฉายไฟสปอตไลท์

(3) พนักงานรักษาความปลอดภัย คือ พนักงานผู้ที่มีหน้าที่รับผิดชอบ
ในการรักษาความปลอดภัย ประกอบด้วย พนักงานรักษาความปลอดภัยประจำวัน ยามรักษาการณ์
และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีองค์ประกอบดังต่อไปนี้

ก. หน้าที่รักษาการณ์ มีหน้าที่ป้องกันบริเวณเขตหวงห้ามทั้งหมด
ตลอดจนวัสดุและสิ่งอุปกรณ์ที่ขังปวง ทำการตรวจสอบบุคคล ยานพาหนะ และสิ่งของต่าง ๆ ที่นำเข้ามา
หรือนำออกไปจากอาคารสถานที่ ให้ปฏิบัติตามกฎข้อบังคับต่าง ๆ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับการป้องกัน
อัคคีภัยอุบัติเหตุ และภัยอันตรายอื่น ๆ

ข. การติดต่อสื่อสาร ในกรณีที่มีพนักงานรักษาความปลอดภัย
ควรมีโทรศัพท์ติดตั้งไว้ ณ จุดอันเหมาะสมที่สุด อาจเป็นโทรศัพท์มือถือ วิทยุสื่อสาร ฯลฯ ในด้าน
การประสานงาน การสั่งการ การรักษาความปลอดภัย การรายงานข่าว เหตุการณ์สำคัญต่าง ๆ
เพื่อความสะดวกรวดเร็วและมีประสิทธิภาพ ในการติดต่อประสานงาน และควรกำหนดวิธีการหรือ
เครื่องมือสื่อสารอื่นสำรองไว้ในกรณีที่โทรศัพท์ขัดข้อง

ค. ระบบสัญญาณแจ้งภัย คือ วิธีการใช้เครื่องมือทางเทคนิค สำหรับ
ตรวจและแจ้งให้ทราบ เมื่อมีการเข้าใกล้หรือการล่วงล้ำเข้ามาในพื้นที่รักษาความปลอดภัย

ง. การฝึกอบรม ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ
ดังนี้ คือ ทฤษฎีตรวจสอบเบื้องต้น การป้องกันการโจรกรรม และการก่อวินาศภัย พื้นที่บริเวณสถานที่
ทั้งหมด จุดสำคัญของสถานที่ จุดที่ติดตั้งสวิทช์ไฟฟ้าที่สำคัญ เครื่องมือเครื่องใช้ในการดับเพลิง
การติดต่อสื่อสารในหน่วยรักษาความปลอดภัย วิธีต่อสู้ป้องกันตัวตามความเหมาะสม ระบบที่ใช้
สำหรับแสดงตนซึ่งแต่ละสถานที่ได้กำหนดไว้

จ. เครื่องแบบและอาวุธของพนักงานรักษาความปลอดภัย ขณะปฏิบัติหน้าที่ควรแต่งเครื่องแบบให้ดูน่าเกรงขามและเป็นระเบียบเดียวกัน ถ้ามีอาวุธต้องเป็นอาวุธที่ถูกต้องตามกฎหมาย พร้อมทั้งมีความรู้ความสามารถในเรื่องการใช้อาวุธนั้นเป็นอย่างดี

ฉ. จำนวนของพนักงานรักษาความปลอดภัย ให้พิจารณาจากปัจจัยต่างๆ ดังนี้ จุดอ่อนของสถานที่ต่าง ๆ จำนวนช่องทางเข้าออก ลักษณะของงานและทรัพย์สินที่พึงได้รับการพิทักษ์รักษา จำนวนบุคคลภายนอก ผู้ที่มาติดต่อหรือเยี่ยมเยียน จำนวนบริเวณเขตหวงห้าม จำนวนยานพาหนะที่เข้าออก จำนวนเจ้าหน้าที่ในส่วนสถานที่นั้น

ช. ที่ตั้ง ที่ทำการของพนักงานรักษาความปลอดภัย สถานที่ตั้งในการรักษาความปลอดภัยควรตั้งอยู่ในบริเวณที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้สะดวก ควรมีที่เก็บเครื่องมือเครื่องใช้ และเครื่องมือสื่อสารที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติงาน

ซ. การควบคุมบุคคล พึงปฏิบัติดังต่อไปนี้

ก) จัดให้มีบัตรผ่านสำหรับบุคคลภายใน เพื่อใช้แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปในสถานที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยได้ ซึ่งบัตรผ่านนี้ ควรมีลักษณะที่ปลอมแปลงได้ยาก อย่างน้อยควรมีรายละเอียดแสดงชื่อบริษัท หน่วยงาน ชื่อ-นามสกุล รูปถ่ายลายมือผู้ถือบัตร และผู้ออกบัตร สำหรับบุคคลภายนอกควรจัดให้มีการแลกบัตร คิดป้ายแสดงตนเพื่อใช้แสดงว่าเป็นผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปในสถานที่ที่มีการรักษาความปลอดภัยได้

ข) จัดให้มีการบันทึกเป็นหลักฐานสำหรับบุคคลภายนอก เช่น ผู้มาประชุม ติดต่อเยี่ยมเยียน ช่างก่อสร้าง ผู้นำส่งหรือรับสิ่งของจากสถานที่ตั้งนั้น เป็นต้น โดยให้มีรายละเอียดในการบันทึก อาทิเช่น วัน และเวลาที่ผ่านเข้าออก ชื่อ-นามสกุล หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน เบอร์ติดต่อ เหตุผลที่มาติดต่อหรือมาประชุม และให้มีบัตรหรือป้ายแสดงตน และจัดสถานที่ที่พักโดยเฉพาะ

ค) จัดให้มีสถานที่ที่พักรอคอยโดยเฉพาะ สำหรับผู้มาติดต่อประชุมหรือเยี่ยมเยียนไว้เป็นพิเศษต่างหาก และไม่ควรอนุญาตให้ผู้มาติดต่อเยี่ยมเยียนเข้าไปภายในหน่วยงาน นอกจากบุคคลที่มาติดต่องานที่เกี่ยวข้องโดยแท้จริง ในการติดต่อนี้ ผู้ที่รับการติดต่อต้องดูแลและรับผิดชอบผู้ที่มาเยี่ยมเยียนตลอดเวลา

ณ. การควบคุมยานพาหนะ

ก) ทำหน้าที่ตรวจสอบ บุคคลและสิ่งของบนยานพาหนะ และควบคุมยานพาหนะที่อนุญาตให้ผ่านเข้าไปในสถานที่ตั้งนั้น โดยให้ใช้เส้นทางที่อนุญาตเท่านั้น

ข) จัดทำบันทึกหลักฐานยานพาหนะเข้าออก ตามหัวข้อดังนี้ วัน เวลาที่ยานพาหนะเข้าออก ชื่อคนขับและชื่อผู้โดยสาร หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน หมายเลขทะเบียนยานพาหนะ ลักษณะและจำนวนสิ่งของที่นำเข้าและนำออก

ค) จัดที่จอดรถให้เป็นระเบียบ ให้อยู่ห่างจากตัวอาคารที่สำคัญ และสิ่งของที่อาจติดเพลิง

(4) การป้องกันอัคคีภัย⁴¹

ก. การวางมาตรการป้องกันอัคคีภัย หัวหน้าหน่วยงานกำหนดมาตรการป้องกันอัคคีภัย โดยเจ้าหน้าที่ควบคุมการรักษาความปลอดภัยเป็นผู้วางแผนกำกับดูแลให้เป็นไปตามกฎหมาย ว่าด้วยการป้องกันและระงับอัคคีภัยของกฎกระทรวง ตลอดจนคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เพื่าระวังสัญญาณอันตรายหรือความรุนแรงของปัญหาที่อาจเกิดขึ้น มีการประเมินจัดการและจัดบันทึกการตรวจสอบสัญญาณอันตรายเหล่านั้น

ข. เจ้าหน้าที่ดับเพลิง ควรจัดเจ้าหน้าที่ดับเพลิงเป็นสองกลุ่ม คือ กลุ่มหนึ่งมีหน้าที่ดับเพลิงและกลุ่มสอง มีหน้าที่ ขนย้ายเอกสารกับวัสดุต่าง ๆ โดยให้แต่ละกลุ่มมีจำนวนเพียงพอกับงานนั้น ๆ สำหรับนอกเวลาทำการให้เป็นหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นผู้รับผิดชอบ

ค. การจัดเตรียมเครื่องอุปกรณ์ในการดับเพลิง สัญญาณแจ้งเหตุเพลิงไหม้ควรติดตั้งไว้ให้มองเห็นชัดเจนและเตรียมเครื่องมือเครื่องใช้ในการดับเพลิงเบื้องต้นไว้ให้พร้อม เช่น น้ำ ทราย กระบองน้ำ เชือก บันได ขวาน เครื่องดับเพลิง ฯลฯ สำหรับเครื่องมือดับเพลิงให้ติดตั้งไว้ที่หยิบฉวยได้ง่ายและมีจำนวนเพียงพอ โดยหมั่นตรวจสอบให้อยู่ในสภาพที่ใช้งานได้อยู่เสมอ รวมทั้งแจ้งให้ทุกคนทราบถึงสถานที่ติดตั้งเครื่องดับเพลิง และให้ทราบหมายเลขโทรศัพท์ของหน่วยงานดับเพลิงที่ติดต่อได้เร็วที่สุด

ง. การฝึกอบรม ให้เจ้าหน้าที่ทุกคนมีความระมัดระวังเพื่อป้องกันอัคคีภัย และฝึกซ้อมให้มีความรู้ความชำนาญในการดับเพลิงขั้นต้น โดยเจ้าหน้าที่ควรมีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ คือ ประเภทของไฟ เครื่องมือเครื่องใช้ในการดับเพลิง การติดต่อสื่อสารทางหนีไฟ แผนผังอาคารและบริเวณโดยรอบ ที่ตั้ง และหมายเลขโทรศัพท์ของหน่วยดับเพลิง⁴²

⁴¹ “เรื่องเดียวกัน”, หน้า 33-34.

⁴² การรักษาความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน (Online), Available URL: <http://songmetta.com/security/manual/03basicofsec.pdf>, 2560 (มกราคม, 19).

3) การรักษาความปลอดภัยทรัพย์สินและเอกสาร คือ การป้องกันภัยจากการจารกรรมเป็นหลัก โดยมีมาตรการที่กำหนดสำหรับการปฏิบัติต่อเอกสารลับ เพื่อป้องกัน มิให้ผู้ไม่มีอำนาจหน้าที่ได้ล่วงรู้หรือเข้าถึงเอกสารนั้น เช่น การกำหนดชั้นความลับเอกสาร การกำหนดชั้นบุคคลที่เข้าถึงเอกสาร การควบคุมการรับส่งเอกสารหรือข้อมูล และการดูแลรักษาความปลอดภัยในการขนส่งเงินสด ทรัพย์สินและเอกสารจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่ง โดยใช้ยานพาหนะในการขนส่ง พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ปฏิบัติหน้าที่ในงานประเภทนี้จำเป็นต้องมีอาวุธปืนติดตัวไว้ในใช้ในการป้องกันตัวและป้องกันการถูกโจรกรรม เงินสด ทรัพย์สิน หรือเอกสารในระหว่างการเดินทาง

4) งานรักษาความปลอดภัยด้านการอำนวยความสะดวกและการจราจร ได้แก่ การควบคุมการจราจร โดยมีพนักงานรักษาความปลอดภัยประจำอยู่ที่ช่องทางเข้าออก หรือด้านหน้าของบริษัท อาคาร สำนักงาน ห้างสรรพสินค้า สถานที่ที่จัดงานแสดงสินค้า โรงเรียน โรงพยาบาล โรงแรม โรงงานอุตสาหกรรม สถานีขนส่งต่าง ๆ รวมทั้งสถานที่ที่มีการก่อสร้างบนผิวจราจร เพื่ออำนวยความสะดวกแก่ผู้ที่สัญจรไปมา และยานพาหนะที่ผ่านเข้าออกในบริเวณพื้นที่ที่มีการรักษาความปลอดภัย

งานรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย ถือว่างานรักษาความปลอดภัยด้านนี้ เป็นประเภทเดียวกับงานรักษาความปลอดภัยอาคารสถานที่ ลักษณะของงานรักษาความปลอดภัยทั้งสองประเภทดังกล่าว มีส่วนเกี่ยวข้องกับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ทำหน้าที่ในการอำนวยความสะดวกและควบคุมดูแลการจัดการจราจร ก็จะทำการดูแลรักษาความปลอดภัยโดยทั่วไปของอาคารและสถานที่ด้วย

5) งานรักษาความปลอดภัยด้านข้อมูลข่าวสาร⁴³ ได้แก่ การป้องกันการจารกรรมความลับ ข้อมูลการค้า อุตสาหกรรมสิ่งประดิษฐ์ คอมพิวเตอร์ และการต่อต้านการจารกรรม เป็นต้น ไม่ให้สูญหาย ถูกทำลาย เปลี่ยนแปลง หรือรั่วไหล⁴⁴

⁴³ ประธาน วัฒนวานิชย์, “เรื่องเดิม”, หน้า 11

⁴⁴ เสถียร วิชัยลักษณ์ และสืบวงศ์ วิชัยลักษณ์, ระเบียบว่าด้วยการรักษาความปลอดภัยแห่งชาติ พ.ศ. 2517, กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์นิติเวช, 2536, หน้า 68

บทที่ 3

มาตรการทางกฎหมายในการรักษาความปลอดภัยเอกชน ของประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา

รัฐได้ตรากฎหมายการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศไทยและสหรัฐอเมริกา รัฐมิชิแกน ในด้านคุณสมบัติ การฝึกอบรม การออกใบอนุญาต การตรวจสอบ และการเพิกถอนใบอนุญาต เพื่อควบคุมผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยของเอกชนให้มีคุณภาพและได้มาตรฐานในการคุ้มครองความปลอดภัยแก่ประชาชน เพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับในสังคม เนื่องจากการรักษาความปลอดภัยมีความเกี่ยวเนื่องใกล้ชิดกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน อีกทั้งยังส่งผลต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมอีกด้วย

1. มาตรการทางกฎหมายการรักษาความปลอดภัยเอกชนของไทย

ประเทศไทยมีกฎหมายที่บัญญัติออกมาควบคุมการรักษาความปลอดภัยเอกชน คือ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 5 พฤศจิกายน พ.ศ. 2558 มีหลักการสำคัญเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจให้บริการรักษาความปลอดภัย เนื่องจากในปัจจุบันมีผู้ประกอบการธุรกิจให้บริการรักษาความปลอดภัยเป็นจำนวนมาก ซึ่งมีความเกี่ยวพันกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สิน และความสงบเรียบร้อยของประชาชนในสังคม เพื่อให้การประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยมีมาตรฐาน จึงได้กำหนดมาตรฐานของธุรกิจรักษาความปลอดภัยขึ้นเป็นการเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งจะประกอบเป็นประโยชน์แก่ผู้ใช้บริการ และประชาชนในสังคม โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีเนื้อหาทั้งสิ้น 76 มาตรา บังคับใช้เมื่อพ้นกำหนด 120 วัน นับแต่วันที่ประกาศ เว้นแต่บทบัญญัติในหมวด 1 (คณะกรรมการกำกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย) และมาตรา 72 (ในวาระเริ่มแรก ให้นายกรัฐมนตรีแต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ) ให้แล้วเสร็จภายใน 90 วัน นับแต่วันที่ประกาศ มีสาระสำคัญ ดังนี้

1.1 ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

ผู้ที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยตามที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 กำหนดไว้ นั้น ต้องจดทะเบียนจัดตั้งเป็นบริษัทจำกัด หรือบริษัทจำกัด (มหาชน) เท่านั้น และต้องให้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียนกลาง หรือนายทะเบียนจังหวัดแล้วแต่กรณี⁴⁵ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง⁴⁶

โดยบริษัทจะต้องมีคำขึ้นต้นว่า บริษัทรักษาความปลอดภัยไว้ด้านหน้าเท่านั้น⁴⁷ โดยห้ามมิให้บริษัทใดที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ใช้ชื่อหรือคำแสดงอื่นใดในทางที่ทำให้บุคคลโดยทั่วไปเข้าใจว่า เป็นบริษัทรักษาความปลอดภัย หรือห้ามใช้ชื่อใดที่มีความหมายว่ารักษาความปลอดภัย⁴⁸

1.2 คุณสมบัติของผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

นายทะเบียน จะเป็นผู้ออกใบอนุญาตให้กับบริษัทที่จะขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย โดยต้องมีคุณสมบัติตามที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 กำหนดไว้ มีดังนี้

1.2.1 ผู้ถือหุ้น ต้องมีผู้ถือหุ้นในบริษัท โดยเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทยถือหุ้นเกินจำนวนกึ่งหนึ่งของทุนจดทะเบียนของบริษัทนั้น หรือเกินจำนวนกึ่งหนึ่งของทุนที่ชำระแล้ว

1.2.2 กรรมการ ต้องมีกรรมการในบริษัทโดยเป็นบุคคลที่มีสัญชาติไทยเกินกึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด และกรรมการของบริษัทต้องไม่เคยเป็นกรรมการหรือผู้ที่มีอำนาจจัดการแทนบริษัทที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย⁴⁹

1.2.3 ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย บริษัทที่ยื่นขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ต้องไม่เคยเป็นบริษัทที่เคยถูกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยมาก่อน

⁴⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 3

⁴⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 16

⁴⁷ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 20

⁴⁸ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 21

⁴⁹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 17

เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยแล้ว นายทะเบียนต้องมีหน้าที่ทำหนังสือแจ้งคำสั่ง ภายใน 60 วัน นับแต่วันยื่นไปยังผู้ขอใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ว่าอนุญาตให้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยหรือไม่อนุญาตให้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย⁵⁰

ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย มีอายุ 4 ปี นับแต่วันที่ได้ออกใบอนุญาต⁵¹

บริษัทรักษาความปลอดภัย ต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ก่อนวันที่ใบอนุญาตนี้จะหมดอายุ และเมื่อได้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนแล้ว ก็ให้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยต่อไป จนกว่านายทะเบียนจะแจ้งคำสั่งว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาต ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่นายทะเบียนได้รับคำขอต่อใบอนุญาตประกอบกิจการรักษาความปลอดภัย⁵²

เมื่อได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยแล้ว บริษัทรักษาความปลอดภัย จะต้องแสดงใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ โดยง่าย ณ สถานที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่ระบุไว้ในใบอนุญาต⁵³

เมื่อบริษัทรักษาความปลอดภัยได้รับ ใบอนุญาตให้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียนแล้ว แต่ทำใบอนุญาตดังกล่าวถูกทำลาย สูญหาย หรือชำรุด ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญหรือข้อความในส่วนสำคัญขาดหายไป บริษัทรักษาความปลอดภัยนั้น ต้องไปติดต่อ นายทะเบียนภายใน 30 วัน เพื่อให้ นายทะเบียนออกใบแทนใบอนุญาตรักษาความปลอดภัยใบนั้น⁵⁴

1.3 รูปแบบของธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชน

ก่อนมีการประกาศใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีรูปแบบของธุรกิจรักษาความปลอดภัยของเอกชนอยู่ 5 ประเภท ได้แก่ ห้างหุ้นส่วนสามัญ ห้างหุ้นส่วนสามัญนิติบุคคล ห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด และบริษัทจำกัด (มหาชน) แต่ภายหลังจากที่มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้แบ่งธุรกิจรักษาความปลอดภัยออกเป็นเพียง 2 ประเภท ดังนี้

⁵⁰ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 18

⁵¹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 19

⁵² พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 22

⁵³ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 23

⁵⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 24

1.3.1 บริษัทจำกัด คือ บริษัทประเภทที่สร้างขึ้นด้วยการแบ่งทุนเป็นหุ้นมีมูลค่าเท่าๆ กัน โดยหุ้น ๆ หนึ่งนั้น ต้องมีมูลค่าไม่ต่ำกว่า 5 บาท⁵⁵ โดยผู้ถือหุ้นต่างรับผิดชอบเพียงไม่เกินจำนวนเงินที่ตน ยังใช้ไม่ครบมูลค่าของหุ้นที่ตนถือ การจัดตั้งธุรกิจรักษาความปลอดภัยประเภทบริษัทจำกัดนั้น ต้องดำเนินการ เป็นลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) **หนังสือบริคณห์สนธิ** ผู้เริ่มก่อการตั้งแต่สามคนขึ้นไปเข้าชื่อกันทำหนังสือ บริคณห์สนธิ⁵⁶ ไม่น้อยกว่า 2 ฉบับ⁵⁷ ซึ่งต้องมีรายการดังต่อไปนี้⁵⁸

- (1) ชื่อบริษัทที่จะตั้งขึ้น ต้องมีคำว่า “จำกัด” ไว้ปลายชื่อนั้นด้วยเสมอ
- (2) ที่ตั้งหรือที่ทำการของบริษัท
- (3) วัตถุประสงค์ที่จัดตั้งบริษัท
- (4) ถ้อยคำที่แสดงว่าความรับผิดชอบของผู้ถือหุ้นจะมีจำกัด
- (5) จำนวนทุนจดทะเบียนของบริษัท โดยแบ่งเป็นหุ้นมูลค่าเท่าๆ และ หุ้นดังกล่าว มีมูลค่าหุ้นละเท่าไร และต้องมีผู้เข้าชื่อถือหุ้นซึ่งปันทุนจดทะเบียนบริษัทจนครบจำนวน⁵⁹
- (6) ชื่อ ที่อยู่อาศัย หรือที่ทำการ อาชีพ และลายมือชื่อ ของบรรดาผู้เริ่ม ก่อการ ทั้งจำนวนหุ้นซึ่งต่างคนเข้าชื่อชื่อไว้คนละเท่าใด

2) **จดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่** นำหนังสือบริคณห์สนธิไปจดทะเบียน ต่อเจ้าหน้าที่⁶⁰

3) **ประชุมตั้งบริษัท** ผู้เริ่มก่อการ ต้องนัดบรรดาผู้เข้าชื่อถือหุ้นมาประชุม ตั้งบริษัท และดำเนินการ ดังนี้⁶¹

- (1) **ข้อบังคับของบริษัท** ตกลงกันตั้งข้อบังคับต่างๆ ของบริษัท
- (2) **การให้สัตยาบัน** ตกลงกันว่าจะให้สัตยาบันแก่ค่าใช้จ่าย และสัญญา ที่ผู้ก่อการได้ทำไว้ในการก่อตั้งบริษัทหรือไม่ และกำหนดจำนวนเงินซึ่งจะให้แก่ผู้ก่อการ
- (3) **หุ้น** กำหนดจำนวนหุ้นที่ให้ใช้อย่างอื่นนอกจากตัวเงิน และจำนวน กับสิทธิของหุ้นบุริมสิทธิ

⁵⁵ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1117

⁵⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1097

⁵⁷ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1099

⁵⁸ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1098

⁵⁹ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1104

⁶⁰ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1099

⁶¹ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1108

4) ชำระค่าหุ้น เมื่อได้ประชุมตั้งบริษัทแล้ว ผู้เริ่มก่อการต้องมอบหมายการทั้งปวงให้กรรมการของบริษัท ได้ดำเนินงาน แล้วกรรมการต้องเรียกให้ผู้เริ่มก่อการและผู้เข้าซื้อหุ้นทั้งหลายใช้เงินค่าหุ้นไม่น้อยกว่าร้อยละยี่สิบห้า⁶²

5) จดทะเบียนบริษัท หลังจากนั้นชำระค่าหุ้นแล้ว กรรมการต้องไปขอจดทะเบียนบริษัทภายในสามเดือน นับแต่ประชุมตั้งบริษัท โดยคำขอและข้อความที่ลงในทะเบียนต้องมีรายการตามที่ได้ตกลงในที่ประชุมตั้งบริษัท ถ้าไม่ได้ทำการจดทะเบียนภายในเวลาดังกล่าวถือว่าบริษัทนั้น ไม่ได้ตั้งขึ้น และให้คืนเงินแก่ผู้เข้าซื้อหุ้นเต็มจำนวน⁶³

6) การตั้งบริษัทชั่วคราว ถ้าตั้งบริษัทชั่วคราว ให้บอกกาลกำหนดอันนั้นด้วย⁶⁴ เมื่อได้ทำการจดทะเบียนบริษัทเสร็จเรียบร้อยแล้ว นายทะเบียนต้องทำใบสำคัญแสดงการจดทะเบียนมอบให้แก่บริษัทฉบับหนึ่ง

1.3.2 บริษัทมหาชนจำกัด คือ บริษัทซึ่งตั้งขึ้นด้วยความประสงค์ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชน โดยผู้ถือหุ้นมีความรับผิดชอบจำกัดไม่เกินจำนวนเงินค่าหุ้นที่ต้องชำระ และบริษัทดังกล่าวได้ระบุมูลค่าของหุ้นไว้ล่วงหน้าในหนังสือบริคณห์สนธิ โดยการจัดตั้งธุรกิจรักษาความปลอดภัยเป็นประเภทบริษัทมหาชนจำกัดนั้น จะต้องดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

1) จำนวนผู้ถือหุ้น ต้องมีผู้ถือหุ้น โดยเป็นต้องบุคคลธรรมดาตั้งแต่ 15 คนขึ้นไป⁶⁵

2) ทุนจดทะเบียน ไม่มีการกำหนดจำนวนทุนจดทะเบียนขั้นต่ำไว้

3) มูลค่าหุ้นและการชำระค่าหุ้น หุ้นของบริษัทมหาชนจำกัดแต่ละหุ้นจะต้องมีมูลค่าเท่ากัน⁶⁶ และต้องชำระค่าหุ้นครั้งเดียวเต็มมูลค่าของหุ้น⁶⁷

4) จำนวนกรรมการ ต้องมีจำนวนกรรมการของบริษัทไม่น้อยกว่า 5 คน และกรรมการไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งต้องมีที่อยู่ในประเทศไทย⁶⁸

⁶² ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1110

⁶³ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1111-1112

⁶⁴ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1111

⁶⁵ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 16

⁶⁶ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 50

⁶⁷ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 54

⁶⁸ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 67

5) การจัดตั้งบริษัทมหาชนจำกัด ต้องดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) จัดทำหนังสือบริคณห์สนธิ ซึ่งต้องมีรายการ ดังต่อไปนี้⁶⁹

ก. ชื่อบริษัท ต้องมีคำว่า “บริษัท” นำหน้า และ คำว่า “จำกัด (มหาชน)” ต่อท้าย หรือจะใช้อักษรย่อว่า “บมจ” นำหน้าแทนคำว่า “บริษัท” และ “จำกัด (มหาชน)” ก็ได้ แต่ในกรณีที่ใช้ชื่อเป็นอักษรภาษาต่างประเทศ จะต้องใช้คำซึ่งมีความหมายว่าเป็น “บริษัทมหาชน จำกัด” ตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแทนก็ได้⁷⁰

ข. ความประสงค์ของบริษัท ที่จะเสนอขายหุ้นต่อประชาชน

ค. วัตถุประสงค์ของบริษัท ซึ่งต้องระบุประเภทของบริษัทโดยชัดเจน

ง. ทุนจดทะเบียน ซึ่งต้องแสดงชนิด จำนวน และมูลค่าของหุ้น

จ. ที่ตั้งสำนักงานใหญ่ ซึ่งต้องระบุว่าที่ตั้งอยู่ ณ ที่ใดใน

ราชอาณาจักร

ฉ. ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัท ชื่อ วันเดือนปีเกิด สัญชาติ และที่อยู่ของผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทและจำนวนหุ้นที่แต่ละคนจองไว้ ชื่อบริษัทที่ใช้ต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

โดยผู้เริ่มจัดตั้งต้องเป็นผู้บรรลุนิติภาวะแล้ว และไม่เป็นคนไร้ความสามารถ คนเสมือนไร้ความสามารถ คนล้มละลาย และไม่เคยถูกจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ได้กระทำโดยทุจริต และผู้เริ่มจัดตั้งไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนผู้เริ่มจัดตั้งทั้งหมดต้องมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร และผู้เริ่มจัดตั้งต้องมีหุ้นที่ชำระเป็นตัวเงินไม่น้อยกว่าร้อยละห้าของทุนจดทะเบียน⁷¹

(2) จดทะเบียน ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัททุกคนต้องลงลายมือชื่อในหนังสือบริคณห์สนธิ และนำไปขอจดทะเบียนต่อนายทะเบียน⁷²

(3) เสนอขายหุ้น ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทเสนอขายหุ้นของบริษัทต่อประชาชนหรือนุคคลใด ๆ โดยการออกหนังสือชี้ชวน ซึ่งต้องเป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์

⁶⁹ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 18

⁷⁰ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 11

⁷¹ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 17

⁷² พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 19

(4) *ประชุมจัดตั้งบริษัท* ภายใน 2 เดือน เมื่อมีผู้จองหุ้นครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ในหนังสือชี้ชวน ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทต้องเรียกประชุมจัดตั้งบริษัท แต่ต้องไม่เกิน 6 เดือน นับแต่วันที่นายทะเบียนรับจดทะเบียนบริษัท⁷³

(5) *คณะกรรมการ* เมื่อประชุมจัดตั้งบริษัทเรียบร้อยแล้ว ผู้เริ่มจัดตั้งบริษัทต้องมอบกิจการและเอกสารที่ส่งไปของบริษัทยุติแก่คณะกรรมการของบริษัท ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันที่เสร็จสิ้นการประชุมจัดตั้งบริษัท⁷⁴

(6) *จดทะเบียนบริษัท* หลังจากนั้น คณะกรรมการของบริษัทต้องขอจดทะเบียนบริษัทภายในสามเดือน นับแต่วันที่ประชุมจัดตั้งบริษัทเสร็จ และได้รับชำระค่าหุ้นครบตามจำนวนที่กำหนด โดยแสดงรายการจดทะเบียน ดังต่อไปนี้⁷⁵

ก. *ทุนชำระแล้ว* ซึ่งต้องระบุว่าเป็นเงินทั้งสิ้นเท่าใด

ข. *จำนวนหุ้น* ที่จำหน่ายได้ทั้งหมด โดยแยกออกเป็น

ก) *หุ้นสามัญและหุ้นบุริมสิทธิ (ถ้ามี)* ที่ได้ชำระค่าหุ้นเป็นตัวเงิน

ข) *หุ้นสามัญหรือหุ้นบุริมสิทธิ (ถ้ามี)* ที่ได้ชำระค่าหุ้นด้วยทรัพย์สินอื่นนอกจากตัวเงิน และแสดงเกณฑ์ในการตีราคาทรัพย์สินนั้นด้วย

ค) *หุ้นสามัญหรือหุ้นบุริมสิทธิ (ถ้ามี)* ที่ชำระค่าหุ้นโดยวิธีการตามมาตรา 35 (5) และแสดงรายการโดยสังเขปไว้ด้วย ได้แก่ ชื่อ วัน เดือน ปีเกิด สัญชาติและที่อยู่ของกรรมการ ชื่อ และจำนวนกรรมการ ซึ่งมีอำนาจลงลายมือชื่อแทนบริษัท และชื่อจำกัดอำนาจ (ถ้ามี) ตามที่ระบุไว้ในข้อบังคับ คือ ที่ตั้งสำนักงานใหญ่และสำนักงานสาขา (ถ้ามี)

ในการขอจดทะเบียนคณะกรรมการของบริษัทต้องส่งข้อบังคับบัญชีรายชื่อผู้ถือหุ้น โดยระบุ ชื่อ สัญชาติ ที่อยู่ จำนวนหุ้นที่ถือและเลขหมายหุ้นกับรายงานการประชุมจัดตั้งบริษัทไปพร้อมกันด้วย

สำหรับการจดทะเบียนบริษัท หรือบริษัทมหาชนจำกัด หากบริษัทหรือบริษัทมหาชนจำกัดนั้น มีสำนักงานแห่งใหญ่ตั้งอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ขอต้องยื่นคำขอจดทะเบียนที่สำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทกรุงเทพมหานคร กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์ ซึ่งมีอธิบดีกรมทะเบียนการค้าเป็นนายทะเบียนกลางมีอำนาจในการรับจดทะเบียน ถ้าบริษัท หรือ บริษัทมหาชนจำกัดนั้น มีสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ในจังหวัดอื่น ต้องยื่นคำขอจดทะเบียนที่สำนักงานทะเบียนหุ้นส่วนบริษัทจังหวัด ซึ่งตั้งอยู่ที่สำนักงานพาณิชย์จังหวัดของแต่ละจังหวัด มีพาณิชย์จังหวัดมีอำนาจ

⁷³ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 27

⁷⁴ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 37

⁷⁵ พระราชบัญญัติมหาชนจำกัด พ.ศ. 2535, มาตรา 39

ในการรับจดทะเบียน เมื่อได้จดทะเบียนบริษัทใดเป็นสำนักงานแห่งใหญ่แล้ว แม้จะมีสำนักงานสาขาขึ้นอีก สำนักงานสาขาก็ไม่ต้องจดทะเบียน เพราะสำนักงานสาขาถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของสำนักใหญ่ ส่วนบริษัทมหาชนจำกัด เมื่อมีการจัดตั้งสำนักงานสาขาเพื่อดำเนินกิจการ ต้องมีการจดทะเบียนสำนักงานสาขาก่อน จึงจะดำเนินกิจการได้

ตามประกาศกระทรวงพาณิชย์ ฉบับที่ 83 (พ.ศ. 2515) ที่ออกตามความในมาตรา 7 (6) แห่งพระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ พ.ศ. 2499 กำหนดผู้ประกอบการธุรกิจ ซึ่งเป็นบริษัทจำกัด ห้างหุ้นส่วนสามัญจดทะเบียนที่เป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วยหุ้นส่วนและบริษัท และได้ยื่นแบบแสดงรายการ เกี่ยวกับการประกอบธุรกิจของห้างหุ้นส่วนบริษัทไว้แล้วต่อนายทะเบียนหุ้นส่วนบริษัท เป็นพาณิชย์กิจที่ไม่อยู่ภายใต้บังคับกฎหมายว่าด้วยทะเบียนพาณิชย์ ประกาศกระทรวงดังกล่าว ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 ซึ่งมีผลให้บริษัท และห้างหุ้นส่วนที่จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลในประเทศไทย นับตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน พ.ศ. 2515 เป็นต้นไป ไม่ต้องจดทะเบียนพาณิชย์ตามกฎหมายว่าด้วยทะเบียนพาณิชย์อีก ดังนั้น เมื่อผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยเอกชนได้ดำเนินการจดทะเบียนห้างหุ้นส่วน หรือบริษัทเป็นนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว ก็สามารถประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยได้ทันที จะเห็นได้ว่าการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยในประเทศไทยสามารถกระทำได้ง่ายไม่ต้องมีการขออนุญาตต่อทางราชการ ซึ่งแตกต่างกับการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยของประเทศที่มีกฎหมายควบคุม ที่มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ประกอบการไว้โดยเฉพาะ

1.4 สัญญารักษาความปลอดภัย

สัญญารักษาความปลอดภัย เป็นสัญญาในเอกเทศสัญญาตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 โดยกฎหมายได้บังคับให้ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมต้องทำนิติกรรมให้ถูกต้องตามแบบที่กฎหมายบังคับไว้ ทั้งนี้เพื่อความสมบูรณ์ของนิติกรรม หากไม่ปฏิบัติตามนิติกรรมย่อมตกเป็นโมฆะ ใช้บังคับไม่ได้ เช่น การซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ การทำสัญญาเช่าซื้อต้องทำเป็นหนังสือ เป็นต้น และยังมีสัญญาบางประเภทที่กฎหมายบังคับให้ผู้แสดงเจตนาทำนิติกรรมต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ เช่น การกู้ยืมเงินกว่าสองพันบาทขึ้นไป การทำสัญญาค้ำประกัน เป็นต้น ถ้าไม่มีหลักฐานเป็นหนังสือลงลายมือชื่อฝ่ายที่ต้องรับผิดชอบเป็นสำคัญ กฎหมายห้ามมิให้ฟ้องร้องบังคับคดี

1.4.1 สัญญาจ้างทำของ เป็นนิติกรรมสัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “สัญญาจ้างทำของ” ต้องมีการแสดงเจตนาของบุคคลตั้งแต่สองฝ่ายขึ้นไป เป็นสัญญาที่ทำขึ้นระหว่างผู้ใช้บริการ หรือที่เรียกกันว่า “ผู้ว่าจ้าง” กับบริษัทรักษาความปลอดภัย หรือที่เรียกว่า “ผู้รับจ้าง” ให้จัดส่ง

พนักงานรักษาความปลอดภัยมาปฏิบัติหน้าที่ให้รักษาความปลอดภัยทรัพย์สินให้แก่ผู้ว่าจ้าง และผู้ว่าจ้างจะต้องชำระค่าจ้างเพื่อสำเร็จแห่งการนั้น จึงเป็นนิติกรรมที่ไม่มีแบบและกฎหมายมิได้ บังคับให้ต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ ดังนั้น การตกลงทำสัญญารักษาความปลอดภัยด้วยวาจาจึงมี ผลสมบูรณ์ และสามารถฟ้องร้องบังคับคดีกันได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีหลักฐานเป็นหนังสือ แต่โดยทั่วไป มักจะทำสัญญากันไว้เป็นหนังสือ ทั้งนี้ เพื่อคู่สัญญาจะได้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตน และเมื่อมีการผิดสัญญา ก็สามารถใช้เป็นหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความรับผิดชอบของอีกฝ่ายหนึ่งได้

สัญญารักษาความปลอดภัย เป็นสัญญาต่างตอบแทนที่ทำให้คู่สัญญาต่าง เป็นเจ้าหนี้และลูกหนี้ซึ่งกันและกัน หรือมีหนี้ต้องชำระตอบแทนกัน คือ ผู้ว่าจ้างมีสิทธิเรียกร้องให้ บริษัทรักษาความปลอดภัยส่งพนักงานรักษาความปลอดภัยมาปฏิบัติงานดูแลรักษาความปลอดภัย ตามสัญญา และมีหน้าที่ชำระค่าจ้างเป็นการตอบแทน ส่วนบริษัทรักษาความปลอดภัยมีสิทธิ เรียกร้องให้ผู้ว่าจ้างชำระค่าจ้าง และมีหน้าที่ส่งพนักงานรักษาความปลอดภัยไปทำงานแทน ตามข้อตกลงในสัญญา หากฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ยอมชำระหนี้ อีกฝ่ายหนึ่งก็มีสิทธิไม่ยอมชำระหนี้ ตอบแทนได้⁷⁶

1.4.2 สัญญาจ้างแรงงาน เป็นนิติกรรมสัญญาประเภทหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า “สัญญาจ้าง แรงงาน” โดยเป็นสัญญาระหว่างพนักงานรักษาความปลอดภัย หรือที่เรียกว่า “ลูกจ้าง” กับบริษัท รักษาความปลอดภัย หรือที่เรียกว่า “นายจ้าง” นั้น ซึ่งเป็นสัญญาในทางแพ่ง โดยลูกจ้างตกลงจะทำงาน ให้แก่นายจ้าง และนายจ้างตกลงจะให้ค่าจ้างตลอดเวลาที่ลูกจ้างทำงานให้⁷⁷ จึงอยู่ภายใต้บังคับของ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ 3 ลักษณะ 6 มาตรา 575 ถึงมาตรา 586 ซึ่งเป็นบทบัญญัติ ที่ใช้บังคับเกี่ยวกับนิติสัมพันธ์ระหว่างลูกจ้างกับนายจ้าง พนักงานรักษาความปลอดภัย มีหน้าที่ ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบคำสั่งของบริษัทรักษาความปลอดภัย และข้อตกลงอื่นตามข้อสัญญาที่บริษัท รักษาความปลอดภัยได้ทำกับผู้ว่าจ้าง และระเบียบของผู้ว่าจ้างตามที่ได้มีการตกลงกันเท่านั้น

กฎหมายที่เกี่ยวข้องของกฎหมายแรงงานไทย มีอยู่ด้วยกัน 4 ส่วน คือ สัญญา แจ็งแรงงานตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์, กฎหมายคุ้มครองแรงงาน ได้แก่ พระราชบัญญัติ คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 และพระราชบัญญัติเงินทดแทน พ.ศ. 2537, กฎหมายแรงงานสัมพันธ์ ได้แก่ พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 และกฎหมายวิธีพิจารณาคดีแรงงาน ได้แก่ พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522

⁷⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 369

⁷⁷ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 575

กฎหมายคุ้มครองแรงงานและกฎหมายแรงงานสัมพันธ์เป็นกฎหมายมหาชน ซึ่งให้ความคุ้มครองแก่ลูกจ้างเป็นพิเศษนอกเหนือไปจากคู่สัญญาในทางแพ่ง เนื่องจากลูกจ้างเป็นคู่สัญญาอยู่ในฐานะที่เสียเปรียบไม่ได้มีฐานะเสมอภาคกับนายจ้าง จึงจำเป็นต้องมีการคุ้มครองโดยกฎหมายบัญญัติออกมาใช้บังคับในการคุ้มครองการใช้แรงงานของลูกจ้างและการให้สิทธิในการรวมตัวของลูกจ้าง เพื่อให้มีพลังในการเจรจาต่อรองกับนายจ้าง

1) การเกิดสัญญา สัญญาจ้างแรงงานจะเกิดขึ้นก็โดยจะต้องมีการแสดงเจตนาของคู่สัญญาตามหลักทั่วไปของนิติกรรมสัญญา คือ ต้องมีคำเสนอและคำสนองที่ต้องตรงกัน ซึ่งอาจเป็นการตกลงกันด้วยวาจาหรือทำเป็นหนังสือหรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ เนื่องจากตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้กำหนดแบบของสัญญาจ้างแรงงานไว้ เพียงลูกจ้างแสดงเจตนาที่จะเข้าทำงานต่อนายจ้างผู้มีอำนาจรับเข้าทำงาน แต่ถ้าไปแสดงเจตนาต่อบุคคลที่ไม่มีอำนาจรับเข้าทำงาน สัญญาจ้างแรงงานก็ยังไม่เกิดขึ้น สัญญาจ้างแรงงานจึงเป็นสัญญาที่มีบุคคลสองฝ่ายคือ นายจ้างและลูกจ้าง ที่เข้ามาทำความตกลงก่อให้เกิดนิติสัมพันธ์ต่อกัน โดยต่างฝ่ายต่างยินยอมปฏิบัติต่อกันตามที่ได้ตกลงไว้ และตามที่กฎหมายกำหนด ลูกจ้างมีหน้าที่จะต้องทำงานให้แก่ นายจ้างไม่ว่าจะเป็นงานใช้สมองหรือกำลังกายก็ตาม และฝ่ายนายจ้างก็มีหน้าที่ต้องชำระหรือจ่ายสินจ้าง

2) สาระสำคัญของสัญญา สัญญาจ้างแรงงาน มีสาระสำคัญอยู่ที่ตัวของคู่สัญญา กล่าวคือ คู่สัญญาแต่ละฝ่าย จะโอนสิทธิและหน้าที่ตามสัญญาจ้างแรงงานให้ผู้อื่นไม่ได้ นอกจากอีกฝ่ายหนึ่งจะยินยอม ในกรณีเมื่อลูกจ้างตายลง สัญญาจ้างแรงงานย่อมระงับ ทายาทจะสวมสิทธิ และหน้าที่ตามสัญญาไม่ได้ แต่สำหรับกรณีนายจ้างนั้น หากสัญญาจ้างแรงงานมีสาระสำคัญอยู่ที่ตัวบุคคลผู้เป็นนายจ้าง สัญญาจ้างย่อมระงับไปเช่นกัน⁷⁸

3) ขอบเขตของการแสดงเจตนา การแสดงเจตนามีขอบเขตหรือข้อจำกัดดังนี้

(1) ต้องไม่ขัดต่อหลักสุจริต
 (2) ต้องไม่ยกเว้นการนำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรมมาบังคับใช้ทั้งหมด หรือบางส่วน⁷⁹

(3) การกระทำนั้น ต้องไม่ผิดกฎหมาย ไม่ขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน⁸⁰

⁷⁸ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 577

⁷⁹ พระราชบัญญัติว่าด้วยข้อสัญญาที่ไม่เป็นธรรม พ.ศ. 2540, มาตรา 11

⁸⁰ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 150

(4) ต้องไม่เป็นการแสดงเจตนาที่เกิดจากการสำคัญผิดในสาระสำคัญแห่งนิติกรรมตามความสำคัญผิด ซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งนิติกรรมนั้น ได้แก่ ความสำคัญผิดในลักษณะของนิติกรรม ความสำคัญผิดในตัวบุคคล ซึ่งเป็นคู่กรณีแห่งนิติกรรม และความสำคัญผิดในทรัพย์สิน ซึ่งเป็นวัตถุแห่งนิติกรรม เป็นต้น⁸¹

(5) ต้องอยู่ภายในขอบเขตของกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ซึ่งเป็นกฎหมายเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ถ้ามีการแสดงเจตนาขัดต่อกฎหมายคุ้มครองแรงงาน ก็มีผลทำให้สัญญาตกเป็น โмะฆะ

(6) ต้องไม่กำหนดเงื่อนไขของการแสดงเจตนาที่เป็นการขัดต่อข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างที่มีผลใช้บังคับแล้ว และห้ามมิให้นายจ้างทำสัญญาจ้างแรงงานกับลูกจ้างขัดหรือแย้งกับข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง เว้นแต่สัญญาจ้างแรงงานนั้น จะเป็นคุณแก่ลูกจ้างยิ่งกว่าความบกพร่องของการแสดงเจตนา อาจทำให้สัญญาจ้างแรงงานเป็น โмะฆะหรือ โмฉิยะ ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับเหตุของความบกพร่อง⁸²

4) หน้าที่และสิทธิของลูกจ้าง

(1) หน้าที่ของลูกจ้าง

ก. ลูกจ้างจะต้องทำงานให้แก่นายจ้างด้วยตนเอง เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากนายจ้าง และลูกจ้างจะต้องทำงานเต็มกำลังสามารถ นอกจากนั้น ยังจะต้องทำงานให้ตรงตามที่กำหนดหรือตกลงกันได้ด้วย

ข. ลูกจ้างจะต้องปฏิบัติตามและเชื่อฟังคำสั่งอันชอบด้วยกฎหมายของนายจ้าง โดยเป็นคำสั่งที่เกี่ยวกับการทำงานโดยไม่ขัดแย้งกับสัญญา ข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง หรือระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน ไม่มีวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมาย ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือขัดต่อจารีตประเพณี ไม่ขัดต่อสิทธิส่วนบุคคล เป็นคำสั่งที่ทุกคนสามารถปฏิบัติได้ และคำสั่งที่ออกมานั้นต้องไม่ออกมากล้นแก่ลูกจ้าง

การลงโทษเมื่อมีการผิดหน้าที่ ลูกจ้างกระทำผิดหน้าที่อาจถูกเลิกจ้างหรือบังคับตามข้อกำหนดในสัญญาหรือในระเบียบข้อบังคับของนายจ้าง เช่น ให้ลูกจ้างหมดสิทธิได้รับเงินสมทบจากนายจ้างหรืออาจถูกเรียกค่าเสียหาย โดยมีอายุความ 10 ปี

⁸¹ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 156

⁸² พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518, มาตรา 20

(2) สิทธิของลูกจ้าง เมื่อลูกจ้างได้ตกลงทำงานให้แก่ นายจ้าง ลูกจ้าง ก็พึงมีสิทธิ ดังนี้

ก. เมื่อลูกจ้างทำงานให้นายจ้างแล้ว ก็มีสิทธิได้รับสินจ้างเป็น ค่าตอบแทนในการทำงาน นายจ้างต้องจ่ายค่าจ้าง หรือสินจ้างให้แก่ลูกจ้างตลอดระยะเวลาที่ลูกจ้าง ทำงานให้ โดยค่าจ้างหรือสินจ้างนั้น นายจ้างต้องจ่ายให้แก่ลูกจ้างตามกำหนดเวลาในสัญญาจ้าง หรือตามจารีตประเพณี ซึ่งในกรณีที่มิได้กำหนดเอาไว้ให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างเมื่อสิ้นสุดระยะเวลา ที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้างและมีสิทธิได้รับดอกเบี้ย กรณีนายจ้างผิดนัด นอกจากนั้นยังอาจมีสิทธิ ได้รับเงินเพิ่มกรณีนายจ้างจงใจผิดนัด โดยปราศจากเหตุผลอันสมควร

ข. ลูกจ้างสิทธิได้รับสวัสดิการขั้นพื้นฐานตามกฎหมายและตามสัญญา รวมทั้งได้รับการดูแลความปลอดภัยในการขณะปฏิบัติงาน

ค. ลูกจ้างทุกคนได้รับการปฏิบัติจากนายจ้างอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน

ง. เมื่อลูกจ้างได้ออกจากงานหรือกรณีที่สัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดลง นายจ้าง มีหน้าที่ ออกใบสำคัญแสดงการทำงานหรือที่เรียกว่า ใบรับรองการทำงาน หรือใบผ่านงาน ใบสำคัญนี้ จะแสดงระยะเวลาการทำงานหรืออายุการทำงานของลูกจ้างและลักษณะของงานที่ลูกจ้าง เช่น วันเดือน ปี ที่เริ่มทำงาน และออกจากงาน ลักษณะของงานที่จ้าง อัตราการเงินเดือน หรือ ตำแหน่งที่สุดท้ายที่ลูกจ้างได้ทำงาน⁸³

จ. กรณีเป็นลูกจ้างต่างถิ่น นายจ้างต้องใช้ค่าเดินทางไปกลับให้ลูกจ้าง ถ้านายจ้างไปว่าจ้างลูกจ้างมาจากต่างถิ่น เมื่อการจ้างแรงงานสิ้นสุดลงและไม่มีกำหนดไว้เป็นอย่างอื่น ในสัญญา ลูกจ้างก็มีสิทธิได้รับค่าเดินทางจากกลับ โดยมีเงื่อนไขว่าสัญญานั้นมิได้เลิกหรือระงับ เพราะการกระทำหรือความผิดของลูกจ้าง และลูกจ้างกลับไปยังถิ่นที่ได้จ้างเอามาภายในเวลา อันสมควร⁸⁴

5) หน้าที่และสิทธิของนายจ้าง

(1) หน้าที่ของนายจ้าง

ก. นายจ้างหน้าที่ดูแลความปลอดภัย และให้สวัสดิการในการทำงาน ของลูกจ้าง, จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนเงินทดแทน และกองทุนสงเคราะห์ลูกจ้าง กรณีมีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป เป็นต้น

⁸³ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 585

⁸⁴ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 586

ข. เมื่อนายจ้างไม่จ่ายค่าจ้าง ต้องรับผิดชอบในดอกเบี้ยและอาจต้องรับผิดชอบเงินเพิ่มตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน และลูกจ้างยังสามารถกำหนดระยะเวลาพอสมควรให้นายจ้างชำระหนี้ค่าแรง

(2) สิทธิของนายจ้าง เมื่อสัญญาจ้างแรงงานเกิดขึ้นแล้ว นายจ้างย่อมมีสิทธิ ดังนี้

ก. ได้รับแรงงานจากการทำงานของลูกจ้างตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญา หรืออย่างเต็มฝีมือ ตรงตามที่รับรองโดยแจ้งชัดหรือโดยปริยายก็ตาม⁸⁵

ข. ใช้อำนาจบังคับบัญชาตามที่กฎหมายได้กำหนดให้สิทธิในการลงโทษ ถ้าลูกจ้างจงใจขัดคำสั่งของนายจ้าง หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเป็นประจำ หรือกระทำความผิดอย่างร้ายแรง นายจ้างมีสิทธิไล่ลูกจ้างออกจากงานทันที เมื่อลูกจ้างกระทำความผิดโดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า หรือให้ค่าชดเชยค่าประโยชน์ทดแทนแก่ลูกจ้าง⁸⁶

ค. นายจ้างจะโอนสิทธิของตนไปยังบุคคลภายนอกโดยลูกจ้างยินยอมก็ได้ หรือลูกจ้างจะให้บุคคลภายนอกมาทำงานแทนตนก็ได้ แต่นายจ้างต้องยินยอมเท่านั้น⁸⁷

ง. หากนายจ้างต้องการเลิกสัญญาจ้างกับลูกจ้าง นายจ้างต้องบอกกล่าวล่วงหน้าในการบอกเลิกสัญญาจ้าง กรณีสัญญาจ้างแรงงานนั้นมิได้กำหนดระยะเวลาไว้ นายจ้างจะต้องบอกกล่าวให้ลูกจ้างทราบ ก่อนจะเลิกสัญญาหรือเลิกจ้าง และกำหนดเวลาในการบอกกล่าวล่วงหน้า ให้ถือกำหนดเวลาการจ่ายสินจ้างแต่ละคราวเป็นสำคัญ โดยจะต้องบอกให้ลูกจ้างทราบในวันจ่ายสินจ้าง หรือวันก่อนจ่ายสินจ้างในคราวนี้ เพื่อให้ผลการเลิกสัญญาเมื่อถึงกำหนดจ่ายค่าสินจ้างคราวถัดไป ข้างหน้า ดังนั้น ระยะเวลาการบอกกล่าวล่วงหน้าจะยาวเท่าใด ก็จะขึ้นอยู่กับระยะเวลาในการจ่ายสินจ้างแต่ละครั้งของนายจ้างนั้น แต่ถ้าระยะเวลาจ่ายค่าสินจ้างมากกว่า 3 เดือน ก็ให้บอกกล่าวล่วงหน้าเพียง 3 เดือน

6) ความสิ้นสุดของสัญญาจ้างแรงงาน สัญญาจ้างแรงงานอาจสิ้นสุดหรือระงับลงโดยเหตุในกรณีปกติหรือกรณีพิเศษ ดังนี้

(1) สัญญาจ้างแรงงานที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างแน่นอน สัญญาสิ้นสุดเมื่อถึงกำหนดระยะเวลาตามที่ตกลงกันไว้ในสัญญาตามหลักการแสดงเจตนาของคู่สัญญา ซึ่งอาจจะเป็นกำหนดตามวันปฏิทินที่แน่นอน หรือเมื่อสิ้นสุดช่วงเวลาที่กำหนดกันไว้ หรือสิ้นสุด เมื่อเงื่อนไข

⁸⁵ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 578

⁸⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 583

⁸⁷ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 577

สำเร็จ หรือเมื่อถึงเวลากำหนดกรณีสัญญาไม่มีเงื่อนไขหรือเงื่อนไข⁸⁸ หรือคู่สัญญาตกลงขอเลิกสัญญาต่อกัน

(2) สัญญาจ้างแรงงานที่ไม่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอน อาจระงับลงโดยเหตุของการบอกเลิกสัญญา ซึ่งคู่สัญญาฝ่ายที่ประสงค์จะเลิกสัญญาสามารถทำได้ ด้วยการบอกกล่าวล่วงหน้า ในเมื่อถึงหรือก่อนจะถึงกำหนดจ่ายสินจ้างคราวใดคราวหนึ่ง เพื่อให้มีผลเลิกสัญญากัน เมื่อถึงกำหนดจ่ายสินจ้างคราวถัดไปข้างหน้าก็ได้ โดยไม่จำเป็นต้องบอกกล่าวล่วงหน้าเกินกว่า 3 เดือน เหตุผลของการกำหนดให้มีการบอกกล่าวล่วงหน้าเพื่อเลิกสัญญานั้น ก็เพราะต้องการให้คู่สัญญาอีกฝ่ายหนึ่งที่จะถูกบอกเลิกสัญญาได้รู้ตัวล่วงหน้า เพื่อโอกาสในการหาคนอื่นมาทำงานแทนหรือเพื่อการเตรียมตัวหางานใหม่

การตกลงกันเลิกสัญญาของคู่สัญญา ตามสัญญาจ้างแรงงานที่ไม่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างไว้แน่นอน ให้ถือว่าเป็นเหตุให้สัญญาจ้างแรงงานสิ้นสุดได้เช่นเดียวกับตามสัญญาที่มีกำหนดระยะเวลาการจ้างแน่นอน

(3) สัญญาจ้างแรงงานอาจสิ้นสุดลงทันทีได้ โดยนายจ้างบอกเลิกสัญญาแล้วจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าให้แก่ลูกจ้างจนครบจำนวนที่จะต้องจ่าย จนถึงเวลาเลิกสัญญาตามกำหนดที่บอกกล่าวเวลานั้น⁸⁹

(4) สัญญาจ้างแรงงานย่อมระงับไปโดยปริยาย เมื่อลูกจ้างทำงานเป็นชิ้นเสร็จแล้ว หรือเมื่องานหมด

1.4.3 สัญญารักษาความปลอดภัย ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้กำหนดรูปแบบของสัญญาว่าจ้างให้บริการรักษาความปลอดภัย ระหว่างผู้ว่าจ้างกับบริษัทรักษาความปลอดภัยที่จะให้บริการพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อไปดูแลสถานที่หรือบริษัทห้างร้าน โดยสัญญาต้องทำเป็นหนังสือ ระหว่างบริษัทรักษาความปลอดภัยกับผู้ว่าจ้าง และจะต้องมีสาระสำคัญ ตามรายการดังต่อไปนี้⁹⁰

- 1) ชื่อ และที่อยู่ ของบริษัทรักษาความปลอดภัย และผู้ว่าจ้าง
- 2) วันที่ทำสัญญารักษาความปลอดภัย
- 3) ขอบเขตของงานที่จะให้ดูแลรับผิดชอบ และระยะเวลาการให้บริการรักษาความปลอดภัย

⁸⁸ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 153

⁸⁹ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 582

⁹⁰ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 25

4) ค่าจ้างในการให้บริการรักษาความปลอดภัย และการจ่ายเงินค่าจ้างรักษาความปลอดภัย

- 5) หน้าที่และความรับผิดชอบของบริษัทรักษาความปลอดภัยและผู้ว่าจ้าง
- 6) ค่าปรับ
- 7) การกำหนดค่าเสียหาย
- 8) การเลิกสัญญา

1.5 คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของพนักงานรักษาความปลอดภัย

1.5.1 คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย บุคคลที่จะประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้นั้น ต้องได้รับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตจากนายทะเบียน โดยมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้⁹¹

- 1) ต้องมีสัญชาติไทย
- 2) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์
- 3) ต้องสำเร็จการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับที่ใช้อยู่ในขณะที่สำเร็จการศึกษา
- 4) เป็นผู้ที่มีความรู้ในด้านการรักษาความปลอดภัย โดยได้รับวุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาซีพริักษาความปลอดภัยตามหลักสูตรที่กำหนด จากสถาบันฝึกอบรมวิชาซีพริักษาความปลอดภัยที่นายทะเบียนกลางรับรอง

เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยแล้ว นายทะเบียน มีหน้าที่ ทำหนังสือแจ้งคำสั่งไปยังผู้ขอใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยทราบ ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย⁹²

ใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตมีอายุ 3 ปี นับแต่วันที่ได้ออกใบอนุญาต⁹³ และต้องยื่นคำขอต่ออายุเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตก่อนวันที่ใบอนุญาตจะหมดอายุ โดยให้ยื่นพร้อมกับหนังสือที่บริษัทรักษาความปลอดภัยที่ตนสังกัดทำงานอยู่ ออกเป็นหนังสือรับรองในเรื่องเกี่ยวกับสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย หรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกทบทวนหลักสูตรการรักษาความปลอดภัยจากสถานที่ฝึกอบรมที่นายทะเบียนกลางรับรอง และเมื่อได้ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนแล้ว ให้ผู้ที่ยื่น

⁹¹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 34

⁹² พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 35

⁹³ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 36

ขอต่อใบอนุญาต ทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต่อไป จนกว่านายทะเบียนจะแจ้งคำสั่งว่าอนุญาตหรือไม่อนุญาต ภายใน 60 วัน นับแต่วันที่นายทะเบียนได้รับคำขอต่อใบต่ออนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย⁹⁴

เมื่อได้รับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้ว แต่ได้ทำใบอนุญาตดังกล่าวสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุดในส่วนที่เป็นสาระสำคัญหรือข้อความในส่วนสำคัญขาดหายไป พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้นั้นต้องไปติดต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวัน เพื่อให้ให้นายทะเบียนออกใบแทนใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย⁹⁵

1.5.2 ลักษณะต้องห้ามเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย⁹⁶

1) เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษหรือเป็นโรคติดต่อร้ายแรงตามที่กำหนด โดยในการจะขอยื่นขอใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ที่ยื่นขอใบอนุญาต จะต้องเตรียมเอกสารใบรับรองแพทย์มาด้วยทุกครั้ง

2) เป็นบุคคลวิกลจริต หรือมีจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ เป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ

3) บุคคลผู้ที่เคยที่ได้รับโทษจำคุกโดยมีคำพิพากษาถึงที่สุด ในความผิดที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่จะเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับอนุญาต แต่ต้องมีไฉ่ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา

4) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาต และเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตมาแล้วยังไม่ถึงสองปี นับถึงวันที่ยื่นขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต

1.6 บทบาทและอำนาจหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน

พนักงานรักษาความปลอดภัย มีบทบาทและหน้าที่ในการดูแลรักษาความปลอดภัยตามสัญญารักษาความปลอดภัยที่บริษัทรักษาความปลอดภัยได้ทำกับผู้ว่าจ้าง และในปัจจุบันได้มีพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 บังคับใช้ สามารถสรุปได้ว่า “พนักงานรักษาความปลอดภัย” มีบทบาทและอำนาจหน้าที่ที่สำคัญ ดังนี้

⁹⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 37

⁹⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 38

⁹⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 34

1.6.1 บทบาทและอำนาจหน้าที่ในฐานะผู้พิทักษ์รักษาและคุ้มครองป้องกัน

เป็นอำนาจที่เกิดขึ้นจากเจ้าของทรัพย์สิน หรือผู้ว่าจ้าง ได้ว่าจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาทำหน้าที่ดูแลและป้องกันมิให้ทรัพย์สินของตนสูญหาย หมายความว่า พนักงานรักษาความปลอดภัยมีอำนาจและเป็นตัวแทนของผู้ว่าจ้างในการพิทักษ์รักษาและดูแลทรัพย์สิน ฉะนั้น เมื่อผู้ว่าจ้างซึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินมีสิทธิติดตามและเอาคืนซึ่งทรัพย์สินของตนจากบุคคลผู้ที่ไม่มิตินจะยึดถือเอาไว้และมีสิทธิขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้ามาเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น โดยมีขอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งมีสิทธิที่จะปฏิบัติการเพื่อยับยั้งความเสียหายหรือความเดือดร้อนจากบุคคลอื่นที่ใช้สิทธิของตนจนเป็นเหตุให้เจ้าของอสังหาริมทรัพย์ได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดและคาดหมายไว้ จะเป็นไปตามปกติและเหตุอันสมควร พนักงานรักษาความปลอดภัยก็มีอำนาจเช่นเดียวกัน ในฐานะที่เป็นตัวแทนของเจ้าของทรัพย์สินนั้น⁹⁷ นอกจากนี้ในสัญญาการรักษาความปลอดภัย ให้พนักงานรักษาความปลอดภัย มีหน้าที่ดูแลและระวังป้องกันมิให้ทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างสูญหาย ก็มีลักษณะเป็นสัญญาฝากทรัพย์สินอย่างหนึ่ง ฉะนั้น พนักงานรักษาความปลอดภัย จึงมีหน้าที่เก็บรักษาทรัพย์สินนั้นไว้ให้ปลอดภัย ให้อยู่ในสภาพเดิมโดยไม่มี การสูญหายหรือบุบสลาย ซึ่งในการดูแลทรัพย์สินดังกล่าว พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องใช้ความระมัดระวัง และใช้ประสบการณ์เพื่อสงวนทรัพย์สินนั้น เปรียบเทียบเป็นการฝากทรัพย์สินที่มีบำเหน็จค่าฝากหรือค่าจ้างรักษาความปลอดภัย

1.6.2 บทบาทและอำนาจหน้าที่ในฐานะผู้ตรวจสอบและป้องกันการบุกรุก

พนักงานรักษาความปลอดภัย มีอำนาจในการตรวจสอบและป้องกันการบุกรุกจากบุคคลภายนอก ไม่ให้มาก่อความวุ่นวายหรือเข้ามายุ่งเกี่ยวกับทรัพย์สินของผู้ว่าจ้าง อันเป็นการใช้สิทธิที่จะขัดขวางมิให้ผู้อื่นสอดเข้ามาเกี่ยวข้องกับทรัพย์สินนั้น โดยมีขอบด้วยกฎหมาย รวมทั้งมีสิทธิจะปฏิบัติการเพื่อยับยั้งความเสียหายหรือเดือดร้อนจากบุคคลอื่นที่ใช้สิทธิของตน จนเป็นเหตุให้เจ้าของทรัพย์สินได้รับความเสียหายหรือเดือดร้อนเกินที่ควรคิดหรือคาดหมายได้ว่า จะเป็นไปตามปกติและเหตุอันควรนั้นให้สิ้นไปด้วย

1.6.3 บทบาทและอำนาจหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ประชาสัมพันธ์

เมื่อมีบุคคลภายนอกเข้ามาในอาคารสถานที่ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อขอพบผู้ว่าจ้างหรือบุคคลอื่นที่อยู่ในอาคารสถานที่นั้น บุคคลแรกที่จะต้องเจอ มักจะเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย และต้องสอบถามรายละเอียดในการติดต่อกับพนักงานรักษาความปลอดภัย ทำให้

⁹⁷พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558, มาตรา 41

พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องเตรียมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ประจำที่ประจำสัมพันธ์ของหน่วยงานดังกล่าวขึ้นไปโดยปริยาย

1.6.4 บทบาทและหน้าที่ในฐานะผู้ให้บริการและอำนวยความสะดวก

ในการปฏิบัติหน้าที่พนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องให้บริการและอำนวยความสะดวกตามสมควร เช่น ช่วยเหลือเปิดปิดประตู โบกกรณเพื่ออำนวยความสะดวกด้านการจราจร และช่วยเหลือถือสิ่งของต่างๆ เป็นต้น

1.6.5 บทบาทและหน้าที่ในฐานะผู้ตรวจสอบและป้องกันการสูญเสียนั้นๆ

พนักงานรักษาความปลอดภัย มีบทบาทและหน้าที่สำคัญประการแรก คือ จะต้องพิทักษ์และคุ้มครองป้องกันมิให้ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้ว่าจ้างต้องสูญหายหรือเสียหาย หรือช่วยจัดการสูญเสียดังกล่าวโดยพล่าประโยชน์ที่อยู่นอกเหนือสัญญาหรือไม่ใช่หน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย เช่น การเปิดน้ำ และไฟฟ้า ทิ้งไว้โดยไม่จำเป็น ดังนั้น ในฐานะพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ดี ควรจะมีการช่วยตรวจสอบและดูแลป้องกันการสูญเสียดังกล่าวด้วย

1.6.6 บทบาทและหน้าที่ในฐานะผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน⁹⁸

พนักงานรักษาความปลอดภัยเอกชน มีส่วนช่วยในการป้องกันอาชญากรรมได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นบุคคลแรกที่ช่วยแจ้งข่าวสารหรือเบาะแสของคนร้ายให้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจรวมทั้ง ถ้าหากพบการกระทำความผิดซึ่งหน้า ก็สามารถช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการจับกุมคนร้ายได้ตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 79 และเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตามกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 82 นอกจากนี้ หากมีเหตุร้ายเกิดขึ้น พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้นั้นมีความจำเป็นต้องกระทำการใด เพื่อป้องกันสิทธิของตนหรือผู้อื่น ให้พ้นจากอันตรายที่ใกล้มาถึง ถ้าได้กระทำพอสมควรแก่เหตุก็ถือว่าการกระทำนั้นเป็นการป้องกัน โดยชอบด้วยกฎหมายและเป็นช่วยระงับเหตุร้ายด้วย แต่ถ้าพนักงานรักษาความปลอดภัยเห็นผู้อื่นเดือดร้อน อันตราย กลับไม่ช่วยเหลือทั้งที่สามารถช่วยได้ ก็อาจมีความผิดและต้องระวางโทษตามที่กฎหมายกำหนดได้

1.6.7 บทบาทและหน้าที่ในทำรายงานเหตุการณ์ประจำวัน⁹⁹

เพื่อเป็นการตรวจสอบว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยได้มาปฏิบัติหน้าที่ให้แก่บริษัทรักษาความปลอดภัยจริง และในกรณีที่เกิดเหตุร้ายขึ้น ก็สามารถมาตรวจสอบจากรายงานเหตุการณ์ประจำวันได้

⁹⁸ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558, มาตรา 29

⁹⁹ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 26

1.6.8 บทบาทและหน้าที่ปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของบริษัท รักษาความปลอดภัยโดยเคร่งครัด

เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพและมาตรฐานของบริษัทรักษาความปลอดภัย และเมื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยทำตามระเบียบข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงานของบริษัทอย่างเคร่งครัดแล้ว พนักงานรักษาความปลอดภัยก็ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่บริษัทผู้ว่าจ้าง

1.6.9 บทบาทและหน้าที่ปฏิบัติตามข้อตกลงในสัญญาการรักษาความปลอดภัยโดยเคร่งครัด¹⁰⁰

เพื่อให้การเป็นไปตามความต้องการของผู้ว่าจ้าง ตามข้อตกลงในสัญญาการรักษาความปลอดภัย และเมื่อปฏิบัติตามโดยครบถ้วนแล้วหากมีเหตุร้ายเกิดขึ้นทั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัย ก็ไม่ต้องรับผิดชอบในความเสียหายที่เกิดขึ้นดังกล่าว

1.6.10 บทบาทและหน้าที่อื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมาย ตามคำสั่งของบริษัทรักษาความปลอดภัยหรือผู้ว่าจ้าง

1.7 การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย¹⁰¹

การฝึกอบรม เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับพนักงานรักษาความปลอดภัย เพราะจะทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมีความรู้ความสามารถและประสิทธิภาพในการทำงาน ผู้ว่าจ้างได้รับความปลอดภัย งานรักษาความปลอดภัยก็บรรลุวัตถุประสงค์ในการป้องกันสังคม พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ได้กำหนดให้ผู้ที่จะประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องผ่านการฝึกอบรมวิชาการรักษาความปลอดภัย ตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรองจากสถาบันของรัฐหรือเอกชนที่ได้รับใบอนุญาตให้ฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย โดยในระยะเริ่มแรกให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นสถาบันที่ทำการจัดฝึกอบรมหลักสูตรรักษาความปลอดภัย และออกหนังสือรับรองให้แก่ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรม ซึ่งจะต้องใช้วุฒิบัตรหรือหนังสือรับรองดังกล่าวเป็นหลักฐานในการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย

นอกจากการฝึกอบรมก่อนได้รับใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยแล้ว บริษัทรักษาความปลอดภัยยังต้องมีหน้าที่ให้ความรู้เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย และการฝึกอบรมทบทวนให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัยในระหว่างการทำงาน เพื่อแก้ไขปัญหาข้อขัดข้องในการทำงานและพัฒนาให้งานรักษาความปลอดภัยมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

¹⁰⁰ เรื่องเดียวกัน, มาตรา 25

¹⁰¹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 26

1.8 ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

1.8.1 หลักเกณฑ์การขออนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

บริษัทรักษาความปลอดภัยต้องได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียน¹⁰² และพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องได้รับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียน¹⁰³ โดยใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยมีอายุ 3 ปี¹⁰⁴

การกำหนดค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและการเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต ให้เป็นไปตามกฎกระทรวง พ.ศ.2560 เรื่องการกำหนดค่าธรรมเนียม การประกอบธุรกิจของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ดังนี้¹⁰⁵

1) บริษัทรักษาความปลอดภัย คิดค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย โดยคำนึงถึงจำนวนพนักงานรักษาความปลอดภัย ดังนี้

- (1) พนักงานรักษาความปลอดภัย ไม่ถึงหนึ่งร้อยคน ฌบับละ 5,000 บาท
- (2) พนักงานรักษาความปลอดภัย ตั้งแต่หนึ่งร้อยคนแต่ไม่ถึงห้าร้อยคน ฌบับละ 10,000 บาท
- (3) พนักงานรักษาความปลอดภัย ตั้งแต่ห้าร้อยคนแต่ไม่ถึงหนึ่งพันคน ฌบับละ 20,000 บาท
- (4) พนักงานรักษาความปลอดภัย ตั้งแต่หนึ่งพันคนขึ้นไป ฌบับละ 30,000 บาท

2) พนักงานรักษาความปลอดภัย คิดค่าธรรมเนียมในการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย ดังนี้

- (1) ใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ฌบับละ 300 บาท
- (2) ใบแทนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ฌบับละ 1,000 บาท
- (3) ใบแทนอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ฌบับละ 100 บาท

¹⁰² พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 16

¹⁰³ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 34

¹⁰⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 36

¹⁰⁵ กฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและการเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยอนุญาต พ.ศ. 2560

3) การต่ออายุใบอนุญาตครั้งละเท่ากับค่าธรรมเนียมขอรับใบอนุญาต สำหรับใบอนุญาตแต่ละประเภท และแต่ละฉบับ

1.8.2 อำนาจหน้าที่ของนายทะเบียน

นายทะเบียน มีหน้าที่ รับผิดชอบในการจัดทำบัญชีรายชื่อของบริษัทของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตทั่วประเทศไทย ซึ่งมีการแบ่งหน้าที่ของนายทะเบียน ดังนี้ คือ ให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล มีหน้าที่ในการรับผิดชอบเป็นนายทะเบียนกลาง ในการทำบัญชีรายชื่อของบริษัทของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตที่ประกอบธุรกิจ และประกอบอาชีพอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

ในส่วนของบริษัทของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ที่ได้รับใบอนุญาตที่ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยที่อยู่ในจังหวัดอื่น นอกจากกรุงเทพมหานคร ให้เป็นหน้าที่ของผู้บังคับการตำรวจจังหวัดนั้น ๆ เป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด ทำหน้าที่ รับผิดชอบดูแลการจัดทำดูแลบัญชีรายชื่อบริษัทรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยอนุญาต ในจังหวัดของตน¹⁰⁶

โดยนายทะเบียนและพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้ถือว่าเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา¹⁰⁷ ที่มีอำนาจในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย ดังนี้¹⁰⁸

1) เข้าไปในสถานที่ทำการของบริษัทรักษาความปลอดภัย ในระหว่างเวลาที่ทำงาน ในการเข้ามานี้ เพื่อเข้ามาตรวจสอบการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้เป็นไปตามระเบียบตามข้อบังคับของพระราชบัญญัตินี้

2) ทำหนังสือเชิญ ผู้ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย กรรมการผู้จัดการ หรือพนักงานรักษาความปลอดภัย มาให้ข้อมูล ชี้แจง หรือขอเอกสารหลักฐานที่เกี่ยวข้องในการพิจารณาของนายทะเบียนและเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามพระราชบัญญัติ

3) ตรวจสอบพนักงานรักษาความปลอดภัย เมื่อมีกรณีเป็นที่สงสัยว่ามีการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ โดยสามารถขอเรียกตรวจสอบใบอนุญาตการประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยได้

¹⁰⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 4

¹⁰⁷ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 54

¹⁰⁸ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 52

1.8.3 การพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต

นายทะเบียน มีอำนาจในการสั่งพักใช้หรือเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และเพิกถอนใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยตามที่กฎหมายกำหนด

เมื่อมีการออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้ประกอบการธุรกิจรายใดแล้ว หากปรากฏในภายหลังว่าผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยนั้น มีคุณสมบัติไม่เหมาะสมหรือกระทำความผิดฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติของกฎหมายที่กำหนดไว้ นายทะเบียนก็มีอำนาจควบคุมด้วยการเพิกถอนใบอนุญาตผู้มีอำนาจในการพักใช้และเพิกถอนใบอนุญาต

1) การพักใช้ใบอนุญาตผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย

หากพบว่าบริษัทรักษาความปลอดภัยใดกระทำความผิด หรือฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ที่กำหนดไว้ดังต่อไปนี้¹⁰⁹

(1) ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยที่คณะกรรมการกำหนด คือ ไม่กำกับดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย ไม่จัดทำบันทึกเหตุการณ์ประจำวันเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยภายในบริเวณหรือสถานที่รับผิดชอบที่ต้องรักษาความปลอดภัย ไม่มีศูนย์ประสานงานที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย ในการการปฏิบัติหน้าที่ ไม่มีอุปกรณ์สื่อสารในขณะปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย ไม่มีการฝึกอบรมหรือทบทวนความรู้ เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย

(2) ไม่ยื่นบัญชีรายชื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตต่อ นายทะเบียนภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และในยื่นบัญชีรายชื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตที่มีการเปลี่ยนแปลง ภายในสิบห้าวัน ต่อ นายทะเบียน

ให้นายทะเบียนมีคำสั่งให้บริษัทรักษาความปลอดภัยนั้น ทำการแก้ไขให้ถูกต้องภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากพ้นกำหนดเวลาแล้วให้นายทะเบียนสั่งพักใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยได้ครั้งละไม่เกินสามสิบวัน จำนวนสองครั้ง

¹⁰⁹พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 42

บริษัทรักษาความปลอดภัยที่อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยอยู่นั้น ยังมีหน้าที่ให้บริการตามสัญญารักษาความปลอดภัยต่อไป แต่ไม่สามารถไปทำสัญญารักษาความปลอดภัยเพื่อไปให้บริการรักษาความปลอดภัยได้อีก เพราะสัญญาการรักษาความปลอดภัยที่ทำขึ้นมานั้น จะใช้บังคับกันตามกฎหมายไม่ได้¹¹⁰

2) การเพิกถอนใบอนุญาตรักษาความปลอดภัย

นายทะเบียน มีอำนาจในการสั่งเพิกถอนใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย จากสาเหตุดังต่อไปนี้¹¹¹

เมื่อนายทะเบียนพบว่าบริษัทรักษาความปลอดภัยนั้น เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยมาแล้วเป็นจำนวนสองครั้ง และได้กระทำความผิดซ้ำอีกในเรื่องเดิมหรือเรื่องอื่นก็ตาม จนต้องถูกสั่งพักใบอนุญาตภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่ถูกลงสั่งพักใช้ใบอนุญาตครั้งหนึ่ง

เมื่อบริษัทรักษาความปลอดภัย ไม่ทำการแก้ไขในเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบธุรกิจความปลอดภัยให้ถูกต้องภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่รับแจ้งคำสั่งจากนายทะเบียน

ผู้มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย คือ นายทะเบียนหรือก็คือ เจ้าพนักงานตำรวจ¹¹²

3) การเพิกถอนใบอนุญาตพนักงานรักษาความปลอดภัย

เมื่อมีการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัยแล้ว พนักงานรักษาความปลอดภัยก็อาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตได้ เมื่อปรากฏว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ฝ่าฝืนหรือกระทำความผิดต่อกฎหมายหรือระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของตนตามกฎหมายได้บัญญัติไว้ในเรื่องขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้¹¹³

(1) คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต

ก. บุคคลที่มีสัญชาติไทย

ข. บุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์

ค. บุคคลที่จะต้องสำเร็จการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมายว่าด้วย

การศึกษาภาคบังคับที่ใช้อยู่ในขณะที่สำเร็จการศึกษา

¹¹⁰พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 43

¹¹¹พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 45

¹¹²พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 54

¹¹³พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 48

ง. เป็นผู้ที่มีความรู้ในด้านการรักษาความปลอดภัยโดยได้รับวุฒิปับตร หรือหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาชีพรักษาความปลอดภัยตามหลักสูตรที่กำหนด จากสถาบันฝึกอบรมวิชาชีพรักษาความปลอดภัยที่นายทะเบียนกลางรับรอง

(2) ลักษณะต้องห้ามเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต

ก. เป็นโรคพิษสุราเรื้อรังหรือติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อ ร้ายแรงตามที่กำหนด โดยในการจะมายื่นขอใบอนุญาตประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้ที่มายื่นขอใบอนุญาต จะต้องเตรียมเอกสารใบรับรองแพทย์มาด้วยทุกครั้ง

ข. เป็นบุคคลวิกลจริตหรือมีจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ เป็นบุคคล ไร้ความสามารถ หรือเสมือนไร้ความสามารถ

ค. บุคคลผู้ที่เคยที่ได้รับโทษจำคุกโดยมีคำพิพากษาถึงที่สุด ในความผิด ที่เกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมาย อาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่ จะเป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้ว ไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับอนุญาต แต่ต้องมีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา

ง. เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกพักใช้ใบอนุญาต และเคยถูกเพิกถอน ใบอนุญาตมาแล้วยังไม่ถึงสองปี นับถึงวันที่ยื่นขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย รับอนุญาต¹¹⁴

1.8.4 การฝ่าฝืนและบทลงโทษ

เมื่อมีการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์และเงื่อนไขต่าง ๆ ตามที่กำหนด หากพนักงานรักษาความปลอดภัยฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตาม รัฐมีอำนาจสั่งพักใบอนุญาต โดยมีกำหนดระยะเวลาที่เห็นสมควร ถ้าการฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญหรือ ร้ายแรง หรือปรากฏว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ใดเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ ก็ควรให้มีการเพิกถอน ใบอนุญาต การสั่งพักใช้ใบอนุญาตและการเพิกถอนใบอนุญาตเป็นมาตรการอันสำคัญในการควบคุม ไม่ให้รักษาความปลอดภัยปฏิบัติหน้าที่ในทางที่ก่อให้เกิดความเสียหายให้แก่สังคม

นอกจากมาตรการควบคุมดังกล่าวแล้ว ยังมีมาตรการทางอาญาสำหรับ ควบคุมรักษาความปลอดภัย คือ การกำหนดบทลงโทษของการรักษาความปลอดภัย

¹¹⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 34

1) บทลงโทษผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัย

บริษัทรักษาความปลอดภัยใดที่ยังไม่ได้รับใบอนุญาตประกอบการรักษาความปลอดภัยจากนายทะเบียน ได้ไปทำสัญญาการรักษาความปลอดภัยให้บริการต่อบริษัทหรือผู้ว่าจ้างรายใด ให้ถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มีโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ¹¹⁵

บริษัทใดที่ไม่ได้มีวัตถุประสงค์ในการประกอบการรักษาความปลอดภัยแล้วมาใช้ชื่อ หรือคำที่แสดงในทางที่จะทำให้บุคคลโดยทั่วไปเข้าใจว่าเป็นบริษัทรักษาความปลอดภัย มีความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ต้องโทษปรับไม่เกินห้าหมื่นบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาทตลอดเวลาที่ฝ่าฝืน¹¹⁶

บริษัทรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้ว ไม่แสดงใบอนุญาตประกอบการรักษาความปลอดภัยให้เห็นง่ายและเปิดเผยไว้ ณ สถานที่ประกอบการ หรือไม่ขอรับใบแทนใบอนุญาตประกอบการรักษาความปลอดภัยที่ใบอนุญาตหาย ภายในสามสิบวัน ให้ถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ต้องโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท¹¹⁷

บริษัทรักษาความปลอดภัยที่ได้รับใบอนุญาตตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยที่คณะกรรมการกำหนด คือ ไม่กำกับดูแลและตรวจสอบการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย ไม่จัดทำบันทึกเหตุการณ์ประจำวันเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย ภายในบริเวณหรือสถานที่รับผิดชอบที่ต้องรักษาความปลอดภัย ไม่มีศูนย์ประสานงานที่ให้คำแนะนำเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย ในการการปฏิบัติหน้าที่ ไม่มีอุปกรณ์สื่อสารในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัย ไม่มีการฝึกอบรมหรือทบทวนความรู้เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย ให้ถือว่ามีความผิด ต้องโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท¹¹⁸

บริษัทรักษาความปลอดภัยใด ไม่จัดส่งพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตเท่านั้น ไปปฏิบัติหน้าที่ให้กับผู้ว่าจ้าง ถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ต้องโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท และหากการกระทำมีความผิดดังกล่าวของบริษัทรักษาความปลอดภัยนั้น เป็นผลมาจากการสั่งการหรือการกระทำของกรรมการ ผู้จัดการ

¹¹⁵พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 55

¹¹⁶พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 56

¹¹⁷พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 57

¹¹⁸พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 58

ของบริษัทรักษาความปลอดภัยดังกล่าวถือว่ากรรมการ ผู้จัดการ ต้องรับโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹¹⁹

บริษัทรักษาความปลอดภัยใด ไม่ยื่นบัญชีรายชื่อพนักงานรักษาความปลอดภัย ที่ได้รับอนุญาต ต่อนายทะเบียนภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และในยื่นบัญชีรายชื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาต ที่มีการเปลี่ยนแปลง ภายในสิบห้าวันต่อนายทะเบียนหรือไม่ยื่นข้อมูลที่ควรแจ้ง หรือไม่ส่งรายงานผลการดำเนินงาน รอบปีที่ผ่านมาของบริษัทรักษาความปลอดภัยภายในเดือนมกราคมปีถัดไปต่อนายทะเบียน ถือว่ามีความผิดตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ต้องโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าร้อยบาทตลอดระยะเวลาที่ฝ่าฝืน¹²⁰

2) บทลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย

บุคคลใด ทำหน้าที่ เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย รับอนุญาตโดยที่ ยังไม่ได้รับใบอนุญาตให้ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย ถือว่ามีความผิดต้องโทษจำคุกไม่เกินสามเดือนหรือปรับไม่เกินห้าพันบาทหรือทั้งจำทั้งปรับ¹²¹

บุคคลใด ยื่นเอกสารคำขอรับใบอนุญาตประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต โดยใช้เอกสารที่มีข้อความเท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริง ที่ควรแจ้งต่อนายทะเบียนบุคคล ถือว่ามีความผิดต้องโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹²²

เมื่อพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต เมื่อได้รับใบอนุญาตเป็น พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตจากนายทะเบียนแล้ว แต่ได้ทำใบอนุญาตดังกล่าวสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด ในส่วนที่เป็นสาระสำคัญหรือข้อความในส่วนสำคัญขาดหายไป พนักงาน รักษาความปลอดภัยผู้นั้น ไม่ไปติดต่อกับนายทะเบียนภายในสามสิบวัน เพื่อที่จะให้นายทะเบียนออก ใบแทนใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต หรือพนักงานรักษาความปลอดภัย รับอนุญาต ไม่สวมเครื่องแบบ ติดเครื่องหมาย และติดบัตรประจำตัวพนักงาน ในขณะที่ปฏิบัติหน้าที่ ถือว่ามีความผิดต้องโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท¹²³

¹¹⁹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 59

¹²⁰ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 61

¹²¹ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 63

¹²² พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 64

¹²³ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 65

กรณีพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต ที่ใส่เครื่องแบบคล้ายตำรวจ ทหาร หรือเครื่องแบบเจ้าพนักงาน ถือว่ามีความผิดต้องโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตรายใด ไม่ปฏิบัติหน้าที่ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งตนอาจกระทำได้โดยไม่เกิดอันตรายแก่ตนเอง เช่น ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ตำรวจหรือฝ่ายปกครองหรือรักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล รวมทั้ง ระวังเหตุและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณหรือสถานที่ที่ตนรับผิดชอบ หรือเมื่อมีความผิดอาญาเกิดขึ้นภายในบริเวณที่ตนรับผิดชอบ ต้องแจ้งเหตุให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจที่อยู่ในเขตสถานที่บริเวณรักษาความปลอดภัยที่ตนรับผิดชอบโดยทันที รวมทั้งต้องปิดกั้น และรักษาสถานที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิมไว้ จนกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจจะเดินทาง มาถึงที่เกิดเหตุ พนักงานรักษาความปลอดภัยดังกล่าว มีโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท¹²⁴

1.9 คณะกรรมการกำกับดูแล

กำหนดให้คณะกรรมการกำกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย ตามพระราชบัญญัติ ธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ฉบับนี้ มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ กำหนดนโยบาย แผนงาน และมาตรการเกี่ยวกับการส่งเสริมและกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพื่อให้นายทะเบียน รับไปปฏิบัติ, เสนอความเห็นต่อนายกรัฐมนตรีในการออกกฎกระทรวงตามพระราชบัญญัตินี้, ออกระเบียบเพื่อกำหนดมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยที่บริษัทรักษาความปลอดภัยต้องปฏิบัติ, ออกระเบียบเพื่อกำหนดมาตรฐานหลักสูตรการรักษาความปลอดภัย, ออกระเบียบเพื่อกำหนด มาตรฐานสถานฝึกอบรมและอัตราค่าธรรมเนียมการฝึกอบรม, ออกประกาศเพื่อกำหนดเครื่องหมาย ของพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต, พิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียน, ออกระเบียบ กำหนดหลักเกณฑ์การเปรียบเทียบและปฏิบัติการณ์ใด ตามที่นายกรัฐมนตรีได้มอบหมาย¹²⁵

1.9.1 คณะกรรมการกำกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย

หน่วยงานที่เข้ามาควบคุมการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย เป็นองค์กร ของรัฐ คือ นายทะเบียน ซึ่งมาจากกรมตำรวจ สังกัดกระทรวงมหาดไทย มีหน้าที่โดยตรงในการดูแล รักษาความสงบเรียบร้อยของสังคม และมีทำหน้าที่ รับผิดชอบในการจัดทำบัญชีรายชื่อของบริษัท ของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยผู้ที่ได้รับใบอนุญาต ทั่วประเทศไทย โดยผู้บัญชาการตำรวจนครบาล มีหน้าที่ในการรับผิดชอบเป็นนายทะเบียนกลาง ในการทำบัญชีรายชื่อของบริษัทผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตที่ประกอบอาชีพอยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร

¹²⁴พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 67

¹²⁵ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 10

ในส่วนของบริษัทผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต ที่ประกอบอาชีพอยู่ในจังหวัดอื่นนอกจากกรุงเทพมหานคร ให้ผู้บังคับการตำรวจภูธรของจังหวัดนั้น ๆ เป็นนายทะเบียนประจำจังหวัด มีหน้าที่รับผิดชอบดูแลการจัดทำคู่มือบัญชีรายชื่อบริษัทรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตในจังหวัดของตน¹²⁶

หน้าที่ในการกำกับดูแลการออกใบอนุญาตให้แก่บริษัทรักษาความปลอดภัยที่มาขอใบอนุญาต และออกใบอนุญาตประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต โดยคณะกรรมการนั้นประกอบด้วย ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ เป็นประธานกรรมการและมีกรรมการโดยตำแหน่งจำนวน 6 คน คือ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม ผู้บัญชาการศูนย์รักษาความปลอดภัย และผู้อำนวยการองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก

1.9.2 คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

นอกจากคณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัยแล้ว ยังมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากนายกรัฐมนตรีจำนวน 6 คน ซึ่งในจำนวนนี้ จะต้องเป็นผู้แทนจากองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยไม่น้อยกว่าจำนวน 2 ใน 3 โดยผู้ทรงคุณวุฒิต้องมีสัญชาติไทย มีความรู้ความสามารถและประสบการณ์เกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัย ไม่เป็นบุคคลล้มละลายหรือไม่เป็นคนวิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ หรือไม่ใช่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกท้องถิ่นหรือผู้บริหารท้องถิ่น กรรมการหรือผู้ดำรงตำแหน่งซึ่งรับผิดชอบการบริหารพรรคการเมือง ที่ปรึกษาพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง

โดยกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าวนี้ สามารถดำรงตำแหน่งได้คราวละ 3 ปี แต่จะดำรงตำแหน่งติดต่อกันเกิน 2 วาระไม่ได้ และหากมีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิท่านใดพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระตามกฎหมาย คือ ตาย ลาออก บกพร่องต่อหน้าที่ มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือหย่อนความสามารถ ทำให้นายกรัฐมนตรีมีคำสั่งให้ออกจากตำแหน่ง หรือขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามหลักเกณฑ์ ถ้าวาระของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเหลือไม่ถึง 90 วัน อาจจะไม่แต่งตั้งกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิแทนตำแหน่งที่ว่างก็ได้

และให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล เป็นกรรมการและเลขานุการและข้าราชการตำรวจยศพันตำรวจตรีขึ้นไปในกองบัญชาการตำรวจนครบาล ซึ่งเป็นผู้บัญชาการตำรวจนครบาลแต่งตั้ง จำนวนไม่เกิน 2 คนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ¹²⁷

¹²⁶ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 4

¹²⁷ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 6-9

2. มาตรการทางกฎหมายการรักษาความปลอดภัยเอกชนของสหรัฐอเมริกา

การรักษาความปลอดภัยของเอกชนในต่างประเทศนั้น ในแต่ละประเทศ มีการตรา บทบัญญัติเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยเอกชนมาบังคับใช้แล้ว ซึ่งมีสาระสำคัญในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน เพื่อแก้ไขสภาพปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากการรักษาความปลอดภัยเอกชน และเป็นการให้ความคุ้มครองต่อผู้บริโภคและผู้ประกอบธุรกิจ โดยผู้ศึกษานำบทบัญญัติการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐมิชิแกน) มาศึกษาเปรียบเทียบกับพระราชบัญญัติ ธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ของประเทศไทย เพราะผู้ศึกษาเห็นว่า กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศไทยและของสหรัฐอเมริกา มลรัฐมิชิแกนมีความคล้ายคลึงกัน อีกทั้งการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศสหรัฐอเมริกามีคุณภาพและมาตรฐานระดับโลก เป็นอาชีพที่มีรายได้สูง จึงเห็นสมควรนำมาพิจารณาเปรียบเทียบเพื่อพัฒนาคุณภาพ มาตรฐาน และคุณภาพชีวิตของพนักงานรักษาความปลอดภัยในประเทศไทยให้ดีขึ้น

ใน ค.ศ. 1857 Pinkerton ถือว่าเป็นบิดาแห่งการรักษาความปลอดภัยในสหรัฐอเมริกา และเป็นผู้ก่อตั้ง Pinkerton Detective Agency โดยเริ่มมีบทบาทและหน้าที่การตรวจสอบ โจรกรรม บนรถไฟ และเริ่มให้บริการด้านนักสืบให้กองทัพระหว่างสงครามโลก ค.ศ. 1874 หลังจากสงครามโลก ครั้งที่ 2 โรงงานอุตสาหกรรม บริษัท ต่าง ๆ เริ่มให้ความสำคัญและต้องการความปลอดภัย ต่อมา George R. wachenhut ก่อตั้งบริษัท Wackenhut Security และใน ค.ศ. 1955 ได้มีการก่อตั้งสมาคม อุตสาหกรรมรักษาความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา “The American Society for Industrail Security” (ASIS) ค.ศ. 1968 ด้วยวัตถุประสงค์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพให้กับธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกา ผ่านความเห็นชอบจากสภาผู้แทนราษฎร¹²⁸

สำหรับกรณีกฎหมายที่บัญญัติออกมาควบคุมพนักงานรักษาความปลอดภัยเอกชนของ ประเทศสหรัฐอเมริกา จะขอนำกฎหมายธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนและการแข่งขันภัย กฎหมาย ฉบับที่ 330 ค.ศ. 1968 ของรัฐมิชิแกนมาศึกษา กฎหมายนี้ประกาศใช้เมื่อวันที่ 12 กรกฎาคม ค.ศ. 1968 และได้มีการแก้ไขใหม่เมื่อวันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1975 วันที่ 28 มีนาคม ค.ศ. 2001 วันที่ 1 ตุลาคม ค.ศ. 2002 และวันที่ 13 พฤษภาคม ค.ศ. 2010 ตามลำดับ

“พนักงานรักษาความปลอดภัยเอกชน” หมายถึง บุคคลธรรมดาหรือลูกจ้างของนายจ้าง ซึ่งเสนอจะรับจ้างปกป้องทรัพย์สินในสถานที่ของผู้อื่น และรวมถึงลูกจ้างของกองกำลังรักษา ความปลอดภัยในวิทยาลัยเอกชนด้วย¹²⁹

¹²⁸ Brislin R, **Effective Security Management**, (Boston: Butterworth-Heinemann, 2014), p. 3

¹²⁹ Private Security Guard Act of 1968, Section 2 (1)

2.1 การขอใบอนุญาต

กรมตำรวจของประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐมิชิแกน) จะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย สำหรับผู้อนุญาตที่เป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลที่มีคุณสมบัติครบถ้วน ดังต่อไปนี้¹³⁰

- 2.1.1 มีสัญชาติอเมริกัน
- 2.1.2 อายุไม่น้อยกว่า 21 ปี
- 2.1.3 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาหรือเทียบเท่า
- 2.1.4 มีภูมิลำเนาอยู่ในมลรัฐนี้ มาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปี
- 2.1.5 ไม่เคยต้องคำพิพากษาจากกระทำความผิดอาญาร้ายแรงภายใน 5 ปี ก่อนวันที่ขอรับอนุญาต รวมทั้งผู้ที่ถูกทัณฑ์บนคุมความประพฤติหรือถูกกักขัง
- 2.1.6 ไม่เคยถูกปลดออกจากการรับราชการทหารของสหรัฐอเมริกา
- 2.1.7 ได้วางเงินประกันต่อกรมตำรวจแห่งมลรัฐ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้
- 2.1.8 ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ เว้นแต่กลับมามีความสามารถโดยศาลมีคำสั่งให้เพิกถอน

2.2 หลักเกณฑ์การขออนุญาต¹³¹

ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย จะต้องยื่นคำขอใบอนุญาตโดยอ้างถึงบุคคลที่มีชื่อเสียงอย่างน้อย 5 คน ซึ่งรู้จักผู้ขอเป็นระยะเวลาอย่างน้อย 5 ปี และสามารถรับรองได้ว่าผู้ขอมีความซื่อสัตย์ มีคุณลักษณะที่ดี มีความสามารถ จริยธรรม และต้องไม่เป็นผู้ที่เกี่ยวพันหรือเกี่ยวข้องกับผู้ขอโดยสายเลือดหรือโดยการสมรส

กรณีที่ผู้ขอเป็นนิติบุคคล คำขอจะต้องลงนามโดยประธาน เลขานุการและ เฮอร์คิวติก และระบุชื่อนิติบุคคล ตั้งอยู่ในรัฐนี้ วันก่อตั้งนิติบุคคล สถานที่ของสำนักงานใหญ่ สำนักงานสาขา จำนวนหุ้นและมูลค่าหุ้นที่ได้ชำระแล้ว สำเนาที่รับรองถูกต้องของหนังสือรับรองการจัดตั้งนิติบุคคล และรูปถ่ายของผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยไม่เกิน 6 เดือน จำนวน 2 รูป ขนาดเท่าหนังสือเดินทาง

2.3 ผู้มีอำนาจอนุญาต¹³²

กรมตำรวจแห่งมลรัฐ เป็นผู้ที่มีอำนาจออกใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

¹³⁰ Private Security Guard Act of 1968, Section 6

¹³¹ Private Security Guard Act of 1968, Section 7-8

¹³² Private Security Guard Act of 1968, Section

2.4 หลักเกณฑ์การขออนุญาต¹³³

เมื่อได้รับคำขอ กรมตำรวจแห่งมลรัฐจะทำการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ขอเพื่อออกใบอนุญาต คำขอ และการตรวจสอบคุณสมบัติผู้ขอจะได้รับการอนุมัติจากอัยการ และนายอำเภอแห่งท้องที่ในรัฐนี้ ที่สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ หากสำนักงานตั้งอยู่ในเมืองเขตชุมชนหรือหมู่บ้าน อาจได้รับอนุมัติจากหัวหน้าตำรวจแทนนายอำเภอ สำนักงานสาขาและผู้จัดการสาขาที่จะต้องได้รับอนุมัติเช่นเดียวกัน จึงจะถือสมบูรณ์

2.5 อัตราค่าธรรมเนียม

เมื่อกรมตำรวจแห่งรัฐ ได้ตรวจสอบคุณสมบัติลักษณะที่ดี ความสามารถ และความซื่อสัตย์ของผู้ขอ หรือของสมาชิกหรือเจ้าหน้าที่ที่เป็นบุคคลธรรมดาของผู้ขอ ในกรณีที่ผู้ขอเป็นบริษัท ห้างหุ้นส่วน บริษัทจำกัดความรับผิดชอบ หรือบริษัท หรือของคณะกรรมการกำกับดูแลของผู้ขอ กรมจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอที่ได้ชำระเงินค่าธรรมเนียมให้แก่กรม เป็นเงินจำนวน 200.00 ดอลลาร์ต่อใบอนุญาตหนึ่งใบ สำหรับบุคคลธรรมดา หรือ 300.00 ดอลลาร์ในกรณีที่เป็นการห้างหุ้นส่วนจำกัด บริษัทจำกัด¹³⁴

ตั้งแต่วันที่ 23 กรกฎาคม ค.ศ. 2004 กรมจะออกใบอนุญาตเริ่มแรกหรือใบอนุญาตที่ต่ออายุภายในเวลา 180 วัน นับจากวันที่ผู้ขอยื่นคำขอที่ถูกต้อง ครบถ้วน และสมบูรณ์ โดยพิจารณาตามวันที่หน่วยงานหรือกรมใดๆของรัฐมิชิแกนได้รับใบคำขอ หากกรมเห็นว่าคำขอไม่สมบูรณ์ กรมจะต้องแจ้งให้ผู้ขอทราบเป็นลายลักษณ์อักษร หรือเผยแพร่ข้อมูลทางอิเล็กทรอนิกส์ ภายในเวลา 30 วัน นับจากวันที่ได้รับคำขอที่ไม่สมบูรณ์ โดยอธิบายข้อมูลที่ขาดและให้ส่งข้อมูลเพิ่มเติม ระยะเวลา 180 วัน เริ่มนับตั้งแต่วันที่กรมแจ้งให้ทราบ จนถึงวันที่กรมได้รับข้อมูล¹³⁵

หากกรมตำรวจแห่งมลรัฐไม่สามารถออกใบอนุญาตหรือปฏิเสธใบอนุญาต ภายในเวลาที่กำหนด กรมจะต้องคืนเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต และลดค่าธรรมเนียมใบอนุญาตลงร้อยละ 15 สำหรับการยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตครั้งต่อไปของผู้ขอ (ถ้ามี) การที่ไม่สามารถออกใบอนุญาตได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ไม่ทำให้กรมมีสิทธิชะลอการอนุมัติใบคำขอ และเมื่อคำขอสมบูรณ์แล้ว จะต้องนำคำขอดังกล่าวไปวางไว้ตามลำดับกับคำขอที่สมบูรณ์ฉบับอื่นที่ได้รับมาในเวลาเดียวกัน กรมจะต้องไม่เลือกปฏิบัติต่อผู้ขอในการอนุมัติคำขอตามข้อเท็จจริงที่ว่าได้มีการคืนหรือลดเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต¹³⁶

¹³³ Private Security Guard Act of 1968, Section 7

¹³⁴ Private Security Guard Act of 1968, Section 9 (1)

¹³⁵ Private Security Guard Act of 1968, Section 9 (1)

¹³⁶ Private Security Guard Act of 1968, Section 9 (9)

กองทุนธุรกิจการรักษาความปลอดภัย จะต้องจัดตั้งขึ้นในกระทรวงการคลังของรัฐ กรมตำรวจแห่งมลรัฐจะต้องนำค่าธรรมเนียมการอนุญาตทั้งหมดมาเข้ากองทุน ทรัพย์สินของรัฐ อาจได้รับเงินหรือสินทรัพย์อื่น ๆ มาจากแหล่งใด ๆ เพื่อเก็บเข้ากองทุน ทรัพย์สินของรัฐจะต้องควบคุม การลงทุน และจะต้องนำรายได้ ดอกเบี้ย ที่ได้จากการลงทุนเข้ากองทุน ตอนสิ้นปีงบประมาณจะยังคง อยู่ในกองทุนและมีไว้สำหรับการจัดสรรและการใช้จ่ายโดยกรมตำรวจแห่งรัฐ ในปีงบประมาณ ถัดไป เงินในกองทุนจะต้องไม่ไปรวมอยู่ในกองทุนทั่วไป กรมตำรวจแห่งมลรัฐสามารถใช้จ่ายเงิน ในกองทุน เมื่อทำการจัดสรรเพื่อการบังคับใช้และการบริหารตามกฎหมายฉบับนี้เท่านั้น¹³⁷

2.6 อายุของใบอนุญาต

ผู้รับอนุญาตจะต้องยื่นคำขอในรูปแบบที่กรมกำหนด ใบอนุญาตประกอบธุรกิจ รักษาความปลอดภัย มีอายุ 2 ปี ก่อนถึงวันหมดอายุ ใบอนุญาตที่ต่ออายุจะลงวันที่ตามวันที่หมดอายุ ของใบอนุญาตฉบับก่อน ผู้รับใบอนุญาตสามารถยื่นคำขอได้ที่กรมตำรวจแห่งรัฐ โดยยื่นหลักประกัน การต่ออายุเป็นจำนวนตามที่ระบุไว้ในมาตรา 9 และเมื่อชำระเงินค่าธรรมเนียมการต่ออายุจำนวน 100.00 ดอลลาร์ สำหรับบุคคลธรรมดา หรือ 150.00 ดอลลาร์สำหรับนิติบุคคล หรือ 250.00 ดอลลาร์ สำหรับการต่ออายุใบอนุญาต กรมอาจชะลอการต่ออายุใบอนุญาต หากมีข้อร้องเรียนทางอาญา ที่ค้างอยู่ ซึ่งยังไม่ได้ทำการสืบสวนที่มีต่อผู้รับอนุญาตหรือมีคดีอาญาที่ฟ้องร้องผู้รับอนุญาตอยู่ในศาล ถ้าผู้รับอนุญาตที่ไม่ทำการต่ออายุใบอนุญาตในวันที่หรือก่อนวันที่หมดอายุ จะไม่สามารถดำเนิน กิจกรรมต่างๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของกฎหมายฉบับนี้ และจะต้องชำระเงินค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ที่กำหนดและค่าธรรมเนียมการต่ออายุค่าซ้ำ จำนวน 25 ดอลลาร์ ภายในเวลา 30 วัน นับจากวันที่ หมดอายุ หากผู้ขอที่ไม่ทำการต่ออายุภายในระยะเวลา 30 วันจะต้องยื่นคำขอใบอนุญาตใหม่

2.7 การเพิกถอนใบอนุญาต

2.7.1 ผู้มีอำนาจเพิกถอน คือ กรมตำรวจแห่งรัฐ เป็นผู้มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

2.7.2 เหตุในการเพิกถอนใบอนุญาต¹³⁸

ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย Private Security Act of 1968 อาจถูกเพิกถอนใบอนุญาตได้ ถ้าปรากฏว่าผู้ที่ได้รับใบอนุญาต กรรมการ หุ้นส่วน หรือผู้จัดการ ได้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

1) แจ้งข้อความอันเป็นเท็จหรือให้ข้อมูลอันเป็นเท็จ ซึ่งเกี่ยวข้องกับคำขอ ใบอนุญาตหรือการต่ออายุใบอนุญาต

¹³⁷ Private Security Guard Act of 1968, Section 9 (9)

¹³⁸ Private Security Guard Act of 1968, Section 10 (1)

2) กระทำการฝ่าฝืนบทบัญญัติในกฎหมายฉบับนี้

3) ผู้ที่ได้รับอนุญาต หรือเป็นลูกจ้างของผู้รับอนุญาต ได้กระทำความผิดทางอาญาร้ายแรง ที่เกี่ยวกับการทุจริต นอ้โกง เปิดเผยความลับ การขายข้อมูลหรือหลักฐาน โดยไม่ได้รับอนุญาต หรือปลอมตัวเป็นเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายหรือข้าราชการของประเทศสหรัฐอเมริกา หรือหน่วยงานทางการเมืองของรัฐนี้

4) ใช้ พกพา หรือครอบครองอาวุธอันตรายโดยผิดกฎหมาย

5) กระทำความผิดที่เกี่ยวกับแอลกอฮอล์สองครั้งขึ้นไป เสพ หรือขายยาเสพติดทำร้ายร่างกาย

2.7.3 ผลของการเพิกถอน¹³⁹

เมื่อผู้รับใบอนุญาตได้รับแจ้งการเพิกถอนใบอนุญาตจากกรมตำรวจแห่งมลรัฐแล้ว ผู้รับใบอนุญาตต้อง ผู้รับใบอนุญาตจะต้องส่งใบอนุญาตและบัตรประจำตัวที่ออกให้ตามมาตรา 14 คืน ภายในเวลา 48 ชั่วโมง หลังจากได้รับแจ้งการเพิกถอนใบอนุญาต ถ้าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติตามมีความผิดอาญาเล็กน้อย ซึ่งจะต้องได้รับโทษโดยการจำคุกเป็นระยะเวลาไม่เกิน 93 วัน หรือเสียค่าปรับเป็นจำนวนไม่เกิน 500.00 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

2.8 คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย

พนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศสหรัฐอเมริกา (มลรัฐมิชิแกน) ต้องมีคุณสมบัติดังต่อไปนี้¹⁴⁰

2.8.1 บุคคลมีสัญชาติอเมริกัน

2.8.2 บุคคลที่ไม่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดร้ายแรงภายในห้าปี

2.8.3 บุคคลที่ไม่เคยเสียชื่อเสียงเกียรติยศ ด้วยการถูกปลดออกจากราชการทหารของสหรัฐอเมริกา

2.8.4 บุคคลที่ไม่เคยถูกศาลสั่งให้เป็นคนไร้ความสามารถ เว้นแต่กลับมามีความสามารถโดยศาลมีคำสั่งให้เพิกถอน

2.8.5 บุคคลที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี

2.8.6 บุคคลที่จบการศึกษาระดับแปดหรือเทียบเท่า

ตามกฎหมาย Private Security Guard Act of 1968 ได้บัญญัติห้ามมิให้ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยว่าจ้างบุคคลที่มีคุณสมบัติตามมาตรา 17 ของกฎหมายนี้เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย นอกจากนี้ ผู้รับใบอนุญาตประกอบกิจการรักษาความปลอดภัย

¹³⁹ Private Security Guard Act of 1968, Section 10 (3)

¹⁴⁰ Private Security Guard Act of 1968, Section 17 (2)

เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ยังมีหน้าที่พิมพ์ลายนิ้วมือของลูกจ้างที่สมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ส่งไปยังกรมตำรวจแห่งมลรัฐเพื่อทำการตรวจสอบและอนุมัติ ถ้าการของอนุมัติ ถูกปฏิเสธ บุคคลนั้นก็ไม่สามารถเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้¹⁴¹

2.9 การฝึกอบรม¹⁴²

กำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดการฝึกอบรมตามที่ระบุ โดยกรมภายใต้กฎหมายฉบับนี้ โดยได้รับการฝึกอบรมจากกรมตำรวจแห่งมลรัฐ

2.10 การฝ่าฝืน และบทลงโทษ¹⁴³

ผู้ขอใบอนุญาต ผู้จัดการ หรือพนักงานของผู้รับอนุญาต ซึ่งฝ่าฝืนกฎหมายฉบับนี้ มีความผิดทางอาญา โดยจะต้องรับโทษจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 90 วัน หรือโทษปรับเป็นจำนวนไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. การเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายในการรักษาความปลอดภัยเอกชนของประเทศไทย และสหรัฐอเมริกา

3.1 ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย

ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย ต้องเป็นบริษัทจำกัดหรือบริษัทมหาชนจำกัดเท่านั้น แต่ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกา มลรัฐมิชิแกนจะเป็นบุคคลธรรมดา หรือนิติบุคคลก็ได้¹⁴⁴ ทำให้กรอบคลุมรูปแบบในการประกอบธุรกิจมากกว่า ซึ่งการประกอบธุรกิจโดยบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลต่างมีข้อดีข้อเสียต่างกันไป ดังนี้

1. บุคคลธรรมดามีอิสระทางความคิด มีความคล่องตัวสูง ตัดสินใจได้ง่าย และรวดเร็วกว่า ส่วนนิติบุคคลมีการระดมความคิด เกิดมุมมองที่หลากหลาย แต่อาจล่าช้าและเกิดความขัดแย้งได้
2. บุคคลธรรมดาเงินลงทุนมีเพียงเท่าที่ลงไป ส่วนนิติบุคคลมีการระดมเงินทุนจากผู้ที่เป็นหุ้นส่วน มีเงินทุนหมุนเวียน¹⁴⁵
3. บุคคลธรรมดารับผลกำไรขาดทุนแต่เพียงผู้เดียว ส่วนนิติบุคคลผลกำไรแบ่งตามสัดส่วนการถือหุ้น¹⁴⁶
4. บุคคลธรรมดาจัดตั้งง่าย ขั้นตอนการจัดตั้งไม่ยุ่งยาก ส่วนนิติบุคคล มีขั้นตอนการจัดตั้งที่

¹⁴¹ Private Security Guard Act of 1968, Section 18 (1)

¹⁴² Private Security Guard Act of 1968, Section 31

¹⁴³ Private Security Guard Act of 1968, Section 32

¹⁴⁴ Private Security Guard Act of 1968, Section 6

¹⁴⁵ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1026 และมาตรา 1096

¹⁴⁶ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1012

ยุ่งยาก¹⁴⁷ 5. บุคคลธรรมดาอาจถูกมองว่าไม่มีความมั่นคงและธุรกิจอาจไม่ยั่งยืน ส่วนนิติบุคคลได้รับความน่าเชื่อถือจากบุคคลภายนอกมากกว่า 6. บุคคลธรรมดาการจัดการจัดหาเงินทุนทำได้ยาก ส่วนนิติบุคคลการจัดการระดมทุนจากแหล่งอื่นได้ง่าย

3.2 คุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย

พนักงานรักษาความปลอดภัยตามกฎหมายของประเทศไทย ต้องสำเร็จการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษาภาคบังคับที่ใช้อยู่ในขณะสำเร็จการศึกษา ซึ่งในปี พ.ศ. 2562 การศึกษาภาคบังคับของประเทศไทย คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และห้ามเป็นบุคคลที่เคยต้องโทษจำคุก โดยมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกสำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดว่าด้วยการพนันหรือความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่จะเป็นโทษเกี่ยวกับการกระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาต และมีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา¹⁴⁸ แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา มลรัฐมิชิแกน ต้องสำเร็จการศึกษาระดับ 8 หรือเทียบเท่า ซึ่งการศึกษาระดับ 8 ของสหรัฐอเมริกาเทียบเท่ากับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ของประเทศไทย และห้ามเป็นบุคคลที่เคยต้องคำพิพากษาว่าได้กระทำความผิดร้ายแรงภายใน 5 ปี นับแต่วันที่สมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย โดยกฎหมายกำหนดห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่ได้รับอนุญาตว่าจ้างบุคคลดังกล่าว เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย¹⁴⁹ โดยจะเห็นได้ว่า มีการกำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยคล้ายๆ กัน เนื่องจากการรักษาความปลอดภัยจะสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้ขึ้นอยู่กับตัวพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นหลักสำคัญ จึงต้องมีการควบคุมธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพื่อให้ได้บุคลากรที่มีความประพฤติที่ดีและมีคุณสมบัติที่เหมาะสม ทำให้การรักษาความปลอดภัยมีคุณภาพมาตรฐาน

3.3 การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย

การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย จะฝึกอบรมโดยสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือสถานฝึกอบรมของเอกชนก็ได้¹⁵⁰ แต่การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยของสหรัฐอเมริกาจะต้องฝึกอบรมโดยกรมตำรวจเท่านั้น¹⁵¹ ทำให้การฝึกอบรมมีประสิทธิภาพและมีมาตรฐานที่เท่าเทียมมากกว่า โดยการฝึกอบรมจะทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยเข้าใจ

¹⁴⁷ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. 2535, มาตรา 1015 และมาตรา 1097

¹⁴⁸ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 34

¹⁴⁹ Private Security Guard Act of 1968, Section 6

¹⁵⁰ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 26

¹⁵¹ Private Security Guard Act of 1968, Section 31

วัตถุประสงค์และความสำคัญของการรักษาความปลอดภัย ทำให้การทำงานรักษาความปลอดภัยมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น อีกทั้งการรักษาความปลอดภัยเป็นงานที่มีความสำคัญต่อความมั่นคงปลอดภัยของสังคม จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องได้รับการอบรมที่มีประสิทธิภาพ และมีมาตรฐาน

3.4 คณะกรรมการกำกับดูแล

หน่วยงานที่เข้ามาควบคุมการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย คือ สำนักงานตำรวจแห่งชาติตามกฎหมายของประเทศไทย¹⁵² หรือกรมตำรวจตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกา¹⁵³ โดยจะเห็นได้ว่าหน่วยงานที่เข้ามาควบคุมการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยของทั้งสองประเทศเหมือนกัน เนื่องจากการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเกี่ยวข้องกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน อีกทั้งยังส่งผลต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมอีกด้วย ทำให้ต้องมีการตรวจสอบผู้ที่จะมาประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยอย่างละเอียดถี่ถ้วน ซึ่งสามารถค้นประวัติการกระทำผิดได้โดยง่าย จากฐานข้อมูลของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ หรือกรมตำรวจ และการที่ให้พนักงานตำรวจซึ่งเป็นผู้ดูแลรักษาความสงบเรียบร้อยของบ้านเมือง และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐมาเป็นผู้ควบคุม จะทำให้สามารถควบคุมพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ง่าย เนื่องจากพนักงานรักษาความปลอดภัยจะเคารพยำเกรง และเมื่อมีการกระทำผิดก็สามารถจับกุมได้ทันที

3.5 มาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย

พนักงานรักษาความปลอดภัยที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายตามกฎหมายของประเทศไทย จะต้องได้รับโทษสูงสุด คือ จำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁵⁴ ส่วนตามกฎหมายของสหรัฐอเมริกาต้องรับโทษจำคุกเป็นเวลาไม่เกิน 90 วัน หรือโทษปรับเป็นจำนวนไม่เกิน 1,000 ดอลลาร์ หรือทั้งจำทั้งปรับ¹⁵⁵ เนื่องจากการควบคุมมาตรฐานธุรกิจการรักษาความปลอดภัยโดยการออกใบอนุญาตประกอบอาชีพให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย พนักงานรักษาความปลอดภัย จึงจำเป็นต้องปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ หรือเงื่อนไขต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ และหากฝ่าฝืนก็ต้องรับโทษตามความร้ายแรงที่ได้กระทำด้วย ซึ่งไม่ควรลงโทษหนักเกินไปหรือเบาเกินไป เพราะการลงโทษหนักเกินไปจะเป็นผลร้ายมากกว่าผลดี ทำให้ไม่มีใครอยากจะทำประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย แต่ถ้าลงโทษเบาเกินไปพนักงานรักษา

¹⁵² พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 4

¹⁵³ Private Security Guard Act of 1968, Section 6

¹⁵⁴ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558, มาตรา 61 - 67

¹⁵⁵ Private Security Guard Act of 1968, Section 32

ความปลอดภัย ก็จะไม่ปฏิบัติตามระเบียบ ข้อบังคับ กฎเกณฑ์ หรือเงื่อนไขต่างๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ โดยการรักษาความปลอดภัย มีความสำคัญต่อความสงบเรียบร้อยและความมั่นคงของสังคม

บทที่ 4

วิเคราะห์การใช้บังคับกฎหมายว่าด้วยธุรกิจรักษาความปลอดภัย

ในปัจจุบันได้มีผู้ให้ความสนใจประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเป็นจำนวนมากขึ้นเมื่อเทียบกับในอดีต จึงส่งผลให้ภาครัฐเล็งเห็นถึงความสำคัญที่จะต้องมีการออกกฎหมายที่จะต้องออกมาควบคุมกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพื่อที่จะยกระดับมาตรฐานของวงการธุรกิจรักษาความปลอดภัยในประเทศไทย โดยกฎหมายที่ออกมาควบคุมกำกับดูแลก็คือ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ซึ่งพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ไว้หลายส่วนด้วยกัน เช่น กำหนดคุณสมบัติของบริษัทรักษาความปลอดภัย กำหนดคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย กำหนดสถานฝึกอบรมในการออกใบอนุญาตให้กับพนักงานรักษาความปลอดภัย หน่วยงานที่จะมารับผิดชอบการตรวจสอบการออกใบอนุญาต การเพิกถอนใบอนุญาต กำหนดรูปแบบของสัญญาที่ใช้ในการทำสัญญาการรักษาความปลอดภัยของบริษัท

แต่ในเนื้อหาของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 บางเรื่องที่น่าสนใจ บังคับใช้จริงแล้วขัดต่อสถานการณ์การประกอบกิจการรักษาความปลอดภัยที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน โดยจะมีปัญหาที่นำมาวิเคราะห์ได้ ดังต่อไปนี้

1. ปัญหาเกี่ยวกับองค์กกรธุรกิจบางประเภทที่มีต้องอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

บริษัทรักษาความปลอดภัยที่ประกอบกิจการในประเทศไทย จะต้องอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 โดยผู้ประกอบการไม่ว่าจะเป็นรายใหม่หรือที่ประกอบกิจการก่อนที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ จะบังคับใช้จะต้องไปขอใบอนุญาตประกอบกิจการตามขั้นตอนที่พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดไว้ จึงจะสามารถดำเนินงานด้านการรักษาความปลอดภัยได้ อีกทั้งยังต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขต่างๆ ตามที่พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดไว้ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการขอรับใบอนุญาตของพนักงานรักษาความปลอดภัย ค่าใช้จ่ายในการจดทะเบียนของใบอนุญาตต่างๆ รวมทั้งการสมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย จะต้องมีความสอดคล้องตรงตามที่พระราชบัญญัตินี้เป็นผู้กำหนด เป็นต้น

พระราชบัญญัติฉบับนี้ มิได้ใช้บังคับครอบคลุมไปยังบริษัทหรือสถานประกอบการประเภทอื่นที่มีใช้บริษัทรักษาความปลอดภัยที่รับสมัครพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง หรือแม้แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยอิสระ เพื่อมาทำงานปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยภายในสถานที่หรือบริเวณของบริษัทนั้น ยกตัวอย่าง บริษัท ก เป็นประกอบกิจการส่งออกรถยนต์ บริษัท ก สามารถจ้างพนักงานรักษาความปลอดภัยมาทำงานที่บริษัท ก ได้โดยตรง เพราะบริษัท ก มีใช้บริษัทรักษาความปลอดภัย จึงไม่ต้องอยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

อีกทั้งกรณีขององค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก ถือว่าเป็นหน่วยงานของรัฐที่สามารถให้บริการรักษาความปลอดภัยได้โดยไม่เป็นธุรกิจรักษาความปลอดภัย ไม่อยู่ภายใต้การควบคุมของพระราชบัญญัติ¹⁵⁶ และหน่วยงานของราชการ รัฐวิสาหกิจ หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานอื่นของรัฐสามารถติดต่อจ้างองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกได้โดยตรง โดยกรณีพิเศษ¹⁵⁷ ซึ่งองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกมีการฝึกอบรมการรักษาความปลอดภัยให้กับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะให้บริการอย่างเป็นระบบเพื่อมาให้บริการรักษาความปลอดภัยกับผู้ว่าจ้างโดยตรง ซึ่งขัดแย้งกับประกาศของสำนักนายกรัฐมนตรีดังกล่าวที่ว่าองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกไม่ได้มีเจตนารมณ์เพื่อประกอบธุรกิจเพื่อแสวงหาผลกำไรจากการประกอบธุรกิจเช่นเดียวกันกับบริษัทรักษาความปลอดภัย จึงได้ทำให้องค์กรดังกล่าวไม่ต้องอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 ซึ่งเป็นเรื่องคุณสมบัติและคุณสมบัติต้องห้ามของผู้จะขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย

จากตัวอย่างทั้งสองกรณีข้างต้นนั้น ไม่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 ถือว่าเป็นขั้ดต่อเสรีภาพในการประกอบอาชีพของบุคคลซึ่งจะกระทำไม่ได้ เว้นแต่จะอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ กรณีนี้ ถือได้ว่าเป็นการแข่งขันอย่างไม่เป็นธรรมในการประกอบธุรกิจการค้า เพราะเป็นการออกกฎหมายมาเพื่อเอื้อประโยชน์ต่อองค์กรดังกล่าว จึงทำให้บริษัทรักษาความปลอดภัยจำต้องรับภาระทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ เริ่มตั้งแต่การจดทะเบียนขอใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมต่างๆ ค่าฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย และหากมีการกระทำที่ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษา

¹⁵⁶ ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี เรื่อง กำหนดหน่วยงานของรัฐที่ไม่เป็นธุรกิจรักษาความปลอดภัย ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558.

¹⁵⁷ หนังสือเวียนสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ นร. 0506/ว. 155 ลงวันที่ 16 สิงหาคม พ.ศ. 2553 ข้อ 3.1.2 (2.2).

ความปลอดภัยมีสิทธิได้รับโทษทางอาญา ที่มีทั้งโทษปรับและโทษจำคุกตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 41 อีกด้วย

2. ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย จะต้องสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามและ ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกไม่ถึงสามปีจึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้

ปัจจุบัน แต่ละบริษัทยังมีมาตรฐานในการประกอบธุรกิจที่แตกต่างกัน เพื่อเป็นการยกระดับธุรกิจนี้ให้มีมาตรฐาน และเสริมสร้างศักยภาพของพนักงานรักษาความปลอดภัย จึงได้ตรากฎหมายฉบับนี้ขึ้น ก่อนที่จะมีการประกาศบังคับใช้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 การรับสมัครคัดเลือกพนักงานรักษาความปลอดภัยของบริษัทรักษาความปลอดภัยนั้นมีหลายรูปแบบด้วยกัน เช่น ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ทำงานกับบริษัทแนะนำญาติหรือคนรู้จักเข้ามาสมัครงาน หรือพนักงานสายตรวจของบริษัทรักษาความปลอดภัยเป็นผู้ออกไปรับสมัครพนักงานรักษาความปลอดภัย และได้รับคำแนะนำจากคนรู้จัก รวมทั้งการประกาศรับสมัครงานในหลายช่องทาง เป็นต้น ผู้ที่มาสมัครทำงานรักษาความปลอดภัยด้วยตนเองนั้นจะได้รับพิจารณา รองลงมาจากผู้ที่มาสมัคร โดยมีผู้แนะนำมา เพราะไม่มีผู้รับรองได้ว่าจะสามารถทำงานให้กับบริษัทรักษาความปลอดภัยได้นานเพียงใด อีกทั้งยังไม่สามารถตรวจสอบประวัติในเบื้องต้นได้ว่าก่อนที่จะมาสมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น มีภูมิภานาอยู่ที่ไหนหรือประกอบอาชีพอะไรมาก่อน เป็นต้น

กรณีที่บริษัทรักษาความปลอดภัยบางแห่ง เมื่อไปทำสัญญาให้บริการรักษาความปลอดภัยต่อผู้ว่าจ้างแล้วแต่ไม่อาจหาพนักงานรักษาความปลอดภัยมาทำหน้าที่ได้ตามเท่าที่ตกลงไว้กับผู้ว่าจ้าง เพื่อเป็นการหลีกเลี่ยงจากการเสียค่าปรับ เพราะไม่สามารถจัดพนักงานรักษาความปลอดภัยมาทำงานได้ บริษัทเหล่านี้จึงได้ว่าจ้างแรงงานต่างด้าวที่มีสัญชาติไทย เช่น ลาว เขมร หรือพม่า เป็นต้น เข้ามาทำหน้าที่รักษาความปลอดภัยเป็นจำนวนไม่น้อยเนื่องจากช่องว่างทางกฎหมาย ซึ่งหากมีการจ้างแรงงานต่างด้าวดังกล่าวเข้ามาทำงานแล้วผู้นั้นกระทำความผิดจะเป็นเรื่องยากในการสอบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายไทย

ปัจจุบัน พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ที่ออกมาบังคับใช้มีความประสงค์ที่จะยกระดับมาตรฐานของพนักงานรักษาความปลอดภัยจึงได้มีการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะมาทำอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยโดยในเรื่องการกำหนดคุณสมบัติซึ่งพระราชบัญญัตินี้มีเรื่องที่เป็นปัญหาที่จะนำมาวิเคราะห์เป็น 2 ประเด็นย่อย ดังต่อไปนี้

2.1 ปัญหาผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องสำเร็จการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมาย คือต้องสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม

ในเรื่องการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องจบการศึกษาภาคบังคับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นั้น ทั้งๆ ที่ระดับการศึกษาของประชาชนในประเทศไทยนั้น เฉลี่ยอยู่ที่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ตามสถิติการศึกษาของสำนักงานงานสถิติแห่งชาติ¹⁵⁸ โดยการกำหนดคุณสมบัติดังกล่าวนี้ เป็นการกำหนดที่เกินกว่าความเป็นจริงในปัจจุบัน และเป็นที่ทราบดีว่า ผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับ คือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เมื่อเทียบกับความต้องการของบริษัทรักษาความปลอดภัยนั้นมีจำนวนน้อยมาก และจะทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานอย่างรุนแรง และเป็นการปิดกั้นผู้ที่จบการศึกษาภาคบังคับ แต่ไม่ใช่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 หรือต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ไม่สามารถประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ ทั้งๆ บุคคลเหล่านี้ อาจมีความรู้ความสามารถ และมีประสบการณ์ในการทำงานมีความเชี่ยวชาญ เพราะบุคคลเหล่านี้ เป็นกลุ่มคนที่อยู่ในช่วงวัยทำงาน คือ กลุ่มคนอายุระหว่าง 28 - 60 ปีหากพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมากำหนดห้ามมิให้บุคคลเหล่านี้ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย จะถือได้ว่าเป็นการปิดกั้นผู้ที่สนใจหรือประชาชนทั่วไป ที่จะเข้ามาประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต ที่ไม่จบการศึกษาภาคบังคับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แต่มีความรู้ความสามารถและมีประสบการณ์ไม่สามารถเข้ามาสู่อาชีพได้ เพราะไม่เข้าข้อกำหนดตามพระราชบัญญัติ ซึ่งกำหนดเกินสภาพความเป็นจริงในสังคม พระราชบัญญัติฉบับนี้ จำกัดสิทธิในการประกอบอาชีพ โดยไม่คำนึงถึงสภาพความเป็นจริงว่าผู้ที่มาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยส่วนใหญ่จบชั้นประถมศึกษา

2.2 ปัญหาผู้ที่พ้นโทษจำคุกมาไม่ถึง 3 ปี ไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย

นอกจากพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 จะได้กำหนดคุณสมบัติของบุคคลที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของการมีสัญชาติไทย ต้องมีอายุไม่ต่ำกว่า 18 ปีบริบูรณ์ หรือการกำหนดในเรื่องวุฒิการศึกษาแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ยังได้กำหนดข้อห้ามของบุคคลที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย เช่น ผู้ที่มีโรคพิษสุราเรื้อรัง ดิคาเสพติดให้โทษ เป็นคนวิกลจริตจิตฟั่นเฟือน ไม่สบประกอบเป็นคนไร้ความสามารถหรือเสมือนไร้ความสามารถ รวมทั้งผู้ที่เคยเป็นพนักงาน

¹⁵⁸ สำนักงานสถิติแห่งชาติ, จำนวนนักเรียน นิสิต นักศึกษาในระบบ โรงเรียน ในสถานศึกษาของรัฐบาลและเอกชน จำแนกตามระดับการศึกษาและชั้น ปีการศึกษา 2555 - 2559 (Online), Available URL: <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/03.aspx>, (มิถุนายน, 2561).

รักษาความปลอดภัยรับอนุญาตมาแล้วแต่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตมาไม่ถึงสองปี นับแต่วันที่ได้มาขึ้น
คำขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย

แต่ในเรื่องข้อห้ามของผู้ที่จะมาทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น มี
ประเด็นปัญหาที่จะต้องนำมาวิเคราะห์ในเรื่องของ การห้ามผู้ที่เคยต้องโทษจำคุกโดยมีคำพิพากษา
ถึงที่สุดให้จำคุกสำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิด
เกี่ยวกับเพศ ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดว่าด้วยการพนันหรือความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด
เว้นแต่จะเป็นโทษเกี่ยวกับการกระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่า
สามปีก่อนวันขอรับใบอนุญาตและมีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา เพื่อเป็น
การคัดกรองให้ได้พนักงานรักษาความปลอดภัย มีคุณภาพ และหน้าที่ความรับผิดชอบสูงขึ้น
แต่การกำหนดคุณสมบัติดังกล่าวนี้ ก็ควรที่จะพิจารณาในอีกแง่มุมหนึ่งว่า ปัญหาในเรื่องนี้นับว่าเป็น
เรื่องที่เปิดโอกาสของผู้ที่เคยต้องโทษ หากมีเจตนาที่ดึกกลับตัวกลับใจสำนึกในความผิดที่ตนเอง
เคยกระทำ เมื่อพ้นโทษออกมาแล้วมาหาเลี้ยงตนเองในการดำรงชีวิตถือได้ว่าอาชีพพนักงานรักษา
ความปลอดภัยเป็นอาชีพลำดับต้นๆ ของบุคคลกลุ่มนี้ซึ่งหากพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกมากำหนด
ห้ามบุคคลกลุ่มนี้ อาจจะเป็นการปิดกั้น โอกาสที่จะให้บุคคลดังกล่าวที่จะหาเลี้ยงตนเองและครอบครัว
สุดท้าย อาจจะทำให้กลับไปสู่วงจรเดิม ก่อเหตุร้ายกระทำความผิดซ้ำอีก เพราะไม่มีอาชีพสุจริตที่จะเปิด
โอกาสให้คนกลุ่มนี้ทำงานหาเลี้ยงชีพตนเองได้ในที่สุด

3. ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย

ก่อนประกาศพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 บังคับใช้ พบว่า
บริษัทรักษาความปลอดภัยเป็นผู้ฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยด้วยบุคลากรของบริษัท
รักษาความปลอดภัยเอง ในหลักสูตรการฝึกอบรมการรักษาความปลอดภัยนั้น เพื่อความสะดวก
และความคล่องตัวในการดำเนินธุรกิจของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยจะเป็นผู้กำหนด
หลักสูตรและความเข้มงวดในการฝึกอบรมตามประเภทของงานรักษาความปลอดภัยที่ทำตาม
สัญญาจ้างรักษาความปลอดภัย

โดยทั่วไปบริษัทรักษาความปลอดภัยจะให้การฝึกอบรมในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นงาน
ในส่วนของการรักษาความปลอดภัย ได้แก่ วินัยในการปฏิบัติหน้าที่ การแต่งกาย การแสดงความเคารพ
การจัดการตรวจบุคคลผ่านเข้าออก การจัดการจราจร การป้องกันการโจรกรรม วินาศกรรม การต่อสู้
ป้องกันตัว การตรวจค้น การจับกุม การใช้เครื่องมือสื่อสาร การรักษาสถานที่เกิดเหตุ พยานหลักฐาน
การสังเกตจดจำตำหนิพรรณณลักษณะ การดับเพลิงและบรรเทาสาธารณภัย ฯลฯ ฝึกอบรมให้ความรู้

ด้านกฎหมายเรียนรู้กฎหมายทั่วไปที่ควรทราบ กฎหมายอาญา เรื่องความผิดต่อชีวิต ความผิดต่อร่างกาย กฎหมายเกี่ยวกับการตรวจค้น จับกุม กฎหมายแรงงาน กฎหมายประกันสังคม การสืบสวนในหน้าที่ รักษาความปลอดภัยและหมวดความรู้ทั่วไป ความรู้การปฐมพยาบาลเบื้องต้น การช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ ฯลฯ

โดยผู้ที่ทำหน้าที่ในการฝึกอบรม สามารถแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่หนึ่ง คือ บริษัท รักษาความปลอดภัยจะมีเจ้าหน้าที่ฝึกอบรม หรือผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่เป็นทหาร หรือตำรวจ เป็นผู้ทำการฝึกอบรมเอง และกลุ่มที่สองคือ ผู้ฝึกอบรมจากภายนอก เช่น เจ้าหน้าที่ ตำรวจ ทหาร ตำรวจดับเพลิง เนื่องจากเป็นผู้ชำนาญการ ลักษณะของงานและกฎระเบียบต่าง ๆ ส่วนใหญ่จะใกล้เคียงกัน ระยะเวลาในการฝึกอบรมแตกต่างกัน บางแห่งใช้เวลาประมาณ 1 - 2 ชั่วโมง บางแห่งใช้เวลา 1 - 3 วัน

จากการศึกษา พบว่า บริษัทรักษาความปลอดภัย บางแห่งไม่มีระเบียบการฝึกอบรมที่ชัดเจน เท่าที่ควร เช่น บริษัทฯ ไม่ได้มีการจัดการอบรมหรือทบทวนการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย ก่อนเข้าทำงาน เนื่องจากบริษัทรักษาความปลอดภัยรับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่มีประสบการณ์ หรือเคยทำงานด้านการรักษาความปลอดภัยมาแล้ว อีกทั้งพนักงานรักษาความปลอดภัยมาสมัครงาน ไม่พร้อมกัน หรือบางครั้งต้องการพนักงานรักษาความปลอดภัยแบบเร่งด่วน เมื่อมีบุคคลมาสมัครงานก็รับไว้ทำงานและชี้แจงการทำงานแล้วให้ปฏิบัติหน้าที่ในทันที โดยให้ไปเรียนรู้ที่สถานที่จริง หรือจากพนักงานรักษาความปลอดภัยที่เคยปฏิบัติงานอยู่ก่อนแล้ว

สำหรับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะได้รับใบอนุญาต ตามพระราชบัญญัติธุรกิจ รักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 นั้น ต้องผ่านการฝึกอบรมหลักสูตรการรักษาความปลอดภัย ที่ สถานฝึกอบรมที่ได้รับรองตามกฎหมายกระทรวงการรับรองสถานฝึกอบรมหลักสูตรการรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2560 โดยหลักสูตรการฝึกอบรมต้องมีมาตรฐานไม่ต่ำกว่าหลักสูตรการรักษาความปลอดภัย ตามที่คณะกรรมการกำหนดและต้องเสียค่าธรรมเนียมในการฝึกอบรมตามที่คณะกรรมการกำหนดด้วย ซึ่งในขณะนี้ ยังไม่มีความชัดเจนในเรื่องการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย เพราะมีเพียงแต่ กฎกระทรวง เรื่องการรับรองสถานฝึกอบรมหลักสูตรการรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2560 เท่านั้น

การกำหนดหลักสูตรการฝึกอบรม ระยะเวลาในการฝึกอบรมและกระบวนการในการ ดำเนินการต่าง ๆ ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 นั้น ถือเป็นปัญหาที่ยุ่งยาก และไม่ตรงตามความต้องการของผู้ว่าจ้างซึ่งผู้ว่าจ้างจะเป็นผู้กำหนด หน้าที่ และประเภทของงานที่จะให้ รักษาความปลอดภัยและกระบวนการในการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาต เพราะในการปฏิบัติงานของผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัย มีกระจายอยู่ทั่วประเทศ เป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรม และเพิ่มความยุ่งยาก

ในการปฏิบัติงานของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะต้องเดินทางมายังสถานฝึกอบรมที่รัฐกำหนดหรือสถานฝึกอบรมเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากรัฐ

4. ปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัย ยังขาดคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาคเอกชน

คณะกรรมการที่มาทำหน้าที่ในการกำกับดูแลตามที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ฉบับนี้ กำหนดไว้โดยตรง มีจำนวน 14 คน ประกอบด้วย ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นประธานโดยตำแหน่ง 1 คน กรรมการโดยตำแหน่ง 6 คน ได้แก่ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม ผู้บัญชาการศูนย์รักษาความปลอดภัย ผู้อำนวยการส่งเสริมการสหกรณ์การเกษตรผ่านศึก กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ 6 คน แต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี โดยไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 เป็นผู้แทนจากองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความปลอดภัย ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล 1 คน รวม 14 คน

นอกจากนั้น การกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 6 คน ต้องมาจากผู้แทนจากองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวข้องกับรักษาความปลอดภัยไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 สัดส่วนกรรมการ 10 คนต่อ 4 คน จะเห็นได้ว่าคณะกรรมการตัวแทนนั้นมาจากภาครัฐเกือบทั้งหมด มิได้มีผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงจากธุรกิจรักษาความปลอดภัยทำให้การนำเสนอปัญหาของธุรกิจรักษาความปลอดภัยเพื่อพัฒนาในระดับต่างๆ จะเป็นเรื่องยากในทางปฏิบัติ เพราะขาดผู้ที่มีส่วนได้เสียโดยตรง ที่จะสะท้อนปัญหาและให้ข้อคิดเห็นนำเสนอประเด็นปัญหาต่างๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมในอาชีพ ซึ่งได้แก่ ผู้แทนฝ่ายนายจ้าง ฝ่ายลูกจ้าง ฝ่ายผู้ว่าจ้าง และจากฝ่ายประกันภัย ที่จะมารับผิดชอบกรณีเกิดความเสียหายตัวแทนเหล่านี้อาจมาจากองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในอาชีพรักษาความปลอดภัย เช่น สภาองค์กรนายจ้าง สมาคมนายจ้าง สภาองค์กรลูกจ้าง สหภาพแรงงาน สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า กรรมการประกันภัย เป็นต้น จึงจะทำให้การแก้ปัญหาของผู้ประกอบรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เพราะเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นจริงในธุรกิจรักษาความปลอดภัย

การกำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น จะมีหน้าที่ออกใบอนุญาต พักใบอนุญาต ถอนใบอนุญาตกับบริษัทรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยอนุญาต รวมทั้งการอนุญาตจัดตั้งศูนย์ฝึกอบรมรักษาความปลอดภัย ถือเป็นเรื่องที่มีความสำคัญในการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยโดยตรง ซึ่งหากไม่มีขั้นตอนการตรวจสอบ

กลั่นกรองหรือการแบ่งอำนาจหน้าที่เรื่องต่างๆ ข้างต้นแล้ว การดำเนินการหรือสั่งการใด ๆ ของนายทะเบียน อาจจะเป็นการส่งผลให้เป็นการเลือกปฏิบัติหรือให้คุณให้โทษแก่ผู้หนึ่งผู้ใด โดยเฉพาะก็เป็นได้

5. ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย

ตามที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้ออกมาบังคับใช้ควบคุม กำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัยนั้น ซึ่งธุรกิจรักษาความปลอดภัยนั้นมีความเกี่ยวข้องกับการดูแลรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน อันส่งผลต่อความสงบเรียบร้อยของสังคม จึงมีความจำเป็นที่พระราชบัญญัตินี้จึงต้องกำหนดบทลงโทษ สำหรับบริษัทรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

โดยในส่วนของบทลงโทษนั้นมีประเด็นที่ต้องวิเคราะห์ในมาตรา 41 แห่งพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ที่กำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครอง กล่าวคือ เมื่อมีการกระทำความผิดอาญา เกิดขึ้นหรือเชื่อว่าจะมีการกระทำความผิดอาญาเกิดขึ้น ภายในบริเวณที่พนักงานรักษาความปลอดภัย เป็นผู้รับผิดชอบกำลังปฏิบัติหน้าที่นั้นอยู่ พนักงานรักษาความปลอดภัยผู้นั้น มีหน้าที่ ต้องแจ้งให้เจ้าหน้าที่ตำรวจทราบทันที รวมทั้งต้องทำการปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิม จนกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจจะเดินทางมาถึงที่เกิดเหตุ ซึ่งหากพนักงานรักษาความปลอดภัยคนใดละเลย ไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษตามที่ได้ระบุไว้ในมาตรา 67 ของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 โดยมีใจความว่าหากพนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ปฏิบัติตามมาตรา 41 ซึ่งพนักงานรักษาความปลอดภัยคนนั้น อาจต้องปฏิบัติหน้าที่ได้โดยการทำหน้าที่นั้น ไม่เกิดอันตรายต่อพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง อีกทั้งยังมีโทษปรับจำนวนเงิน 10,000 บาท สำหรับพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ฝ่าฝืนข้อบังคับนี้

กรณีนี้ จะเป็นเหตุให้ผู้ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยรวมทั้งบุคคลที่สนใจเข้ามาประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยเกิดความวิตกกังวลที่จะต้องรับโทษตามที่พระราชบัญญัตินี้ กำหนดไว้ เพราะโทษดังกล่าว มิได้มีการกำหนดไว้ชัดเจนว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น จะต้องเข้าไปทำหน้าที่เสี่ยงภัยในการเข้าเป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ มีขอบเขตเพียงใดและเท่าที่การเข้าช่วยเหลือนั้น จะไม่เป็นภัยต่อพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง เพราะจากสภาพความเป็นจริงแล้ว เมื่อเทียบกับจำนวนรายได้หรือค่าตอบแทนในการทำงานที่พนักงานรักษาความปลอดภัยได้รับอยู่นั้น ถือว่ามีผลตอบแทนที่น้อยมากเมื่อเทียบกับผลตอบแทนจากการประกอบอาชีพอื่น ซึ่งหากพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องได้รับโทษปรับดังกล่าวเหมือนกับ

เป็นการไม่สนับสนุนหรือไม่ส่งเสริมให้มีโอกาสในการประกอบอาชีพ และเมื่อเกิดความวิตกกังวลในการที่จะเข้ามาประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยแล้วนั้นสุดท้าย ก็จะส่งผลต่อปัญหาในเรื่องการขาดแคลนบุคลากรที่จะมาทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต่อไปในที่สุด ดังนั้น เพื่อเป็นการสร้างแรงจูงใจให้พนักงานรักษาความปลอดภัยมีความต้องการและความตั้งใจในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว จึงเห็นสมควรที่จะมีการให้รางวัลแก่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจในการปฏิบัติหน้าที่

บทที่ 5

บทสรุป และข้อเสนอแนะ

งานบริการด้านการรักษาความปลอดภัยนั้น ถือได้ว่าเป็นงานที่มีความสำคัญและได้ดำเนินการอยู่ในสังคมไทยมาเป็นเวลานานพอสมควร ไม่ว่าจะเป็นภาครัฐหรือหน่วยงานของรัฐ และภาคเอกชนเองก็ได้ใช้บริการของธุรกิจรักษาความปลอดภัย จากสภาพสังคมในปัจจุบันจะสังเกตเห็นได้ว่างานบริการด้านการรักษาความปลอดภัย มีความสำคัญยิ่งไม่น้อยไปกว่าธุรกิจการให้บริการด้านอื่นๆ เพราะความเปลี่ยนแปลงในสังคมปัจจุบันมีความสลับซับซ้อนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน จึงทำให้เกิดปัญหาสังคมต่างๆ ตามมาโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เป็นปัญหาสังคมที่ร้ายแรง คือ ปัญหาอาชญากรรมที่ปัจจุบันจะยังมีลักษณะที่รุนแรงมากขึ้น ปริมาณของผู้กระทำความผิดและรูปแบบเปลี่ยนแปลงไปมากขึ้น จึงเป็นเหตุให้งานบริการด้านการรักษาความปลอดภัยเข้ามามีบทบาทที่สำคัญในการเข้ามาช่วยแบ่งเบาภาระจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ ผู้ที่มีหน้าที่เฝ้าระวังปัญหาอาชญากรรมโดยตรง ทำให้ธุรกิจรักษาความปลอดภัยได้รับผลตอบแทนที่ดีในการเข้ามาให้บริการในหน่วยงานภาครัฐหรือเอกชนก็ตาม เป็นเหตุให้ภาครัฐต้องออกมาตรการเพื่อกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัย ฉะนั้น การพัฒนาหรือการปรับตัวของธุรกิจด้านการรักษาความปลอดภัยให้เท่าทันกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและมาตรการของรัฐที่ออกมากำกับดูแล จึงเป็นหัวใจสำคัญยิ่งของการพัฒนาธุรกิจการรักษาความปลอดภัยของสังคมไทย

1. บทสรุป

การรักษาความปลอดภัย คือ การที่บุคคลได้รับการดูแล ปกป้อง และรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินจากภัยอันตรายต่างๆ ทั้งปวงที่เกิดขึ้นแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคลนั้น โดยบุคคลนั้น ไม่ได้ยินยอมให้เกิดภัยอันตรายดังกล่าวขึ้น ในตอนเริ่มต้นเป็นการรักษาความปลอดภัยให้แก่ตนเองเพื่อป้องกันภัยอันตรายจากธรรมชาติต่างๆ ต่อมาเมื่อมนุษย์มีการรวมตัวกันเป็นชุมชน จึงมีการรักษาความปลอดภัยให้แก่บุคคลอื่นในชุมชน และรักษาความปลอดภัยจากภัยอันตรายจากบุคคลอื่น เมื่อมนุษย์รวมตัวเป็นสังคมใหญ่ ตั้งหลักแหล่งถาวรเป็นเมือง เป็นประเทศ จึงมีการรักษาความปลอดภัยโดยทำเป็นธุรกิจรักษาความปลอดภัย เพื่อป้องกันอาชญากรรมก่อนที่จะเกิดขึ้น ซึ่งการรักษาความปลอดภัยนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือระหว่างเจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงาน

รักษาความปลอดภัยและคนในชุมชน ช่วยกันสอดส่องดูแลรักษาความปลอดภัยอันเป็นการปิดกั้นหรือลดช่องทางการกระทำความผิดของบุคคลต่างๆ การที่จะแก้ไขปัญหอาชญากรรมต้องเริ่มตั้งแต่การจัดการปัญหาความเดือดร้อน พัฒนาคุณภาพชีวิต และจัดการให้สังคมเป็นระเบียบเรียบร้อย และเพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลนั้นๆ กระทำความผิดซ้ำอีก โดยมีการรักษาความปลอดภัยที่ดี มีการลงโทษและเยียวยาผู้กระทำความผิดอย่างเหมาะสม

เมื่อการรักษาความปลอดภัยเริ่มแพร่หลาย ได้รับความรับความนิยม และมีผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยเพิ่มมากขึ้น เพื่อความสงบเรียบร้อยในสังคมรัฐบาลจึงได้เล็งเห็นความสำคัญของการรักษาความปลอดภัย โดยการให้ความคุ้มครองแก่ประชาชนที่มาใช้บริการรักษาความปลอดภัย ให้ได้รับการรักษาความปลอดภัยที่มีคุณภาพและได้มาตรฐาน เนื่องจากการรักษาความปลอดภัยเกี่ยวเนื่องใกล้ชิดกับความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของประชาชน อีกทั้งยังส่งผลต่อความสงบเรียบร้อยในสังคมอีกด้วย ซึ่งกฎหมายควบคุมและกำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับผู้ที่จะมาประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและการขอรับใบอนุญาตในการประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย คุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของพนักงานรักษาความปลอดภัย การฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย อำนาจหน้าที่ของพนักงานรักษาความปลอดภัย การทำสัญญาระหว่างผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยกับพนักงานรักษาความปลอดภัย และผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยกับผู้ว่าจ้าง ผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ไม่ปฏิบัติตามที่กฎหมายกำหนด

เมื่อพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้นำมาบังคับใช้กับธุรกิจรักษาความปลอดภัยแล้วนั้น จะพบปัญหาที่สำคัญ ดังนี้

1.1 ปัญหาเกี่ยวกับองค์กรธุรกิจบางประเภทที่มีต้องอยู่ภายใต้บังคับของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 กล่าวคือพระราชบัญญัติฉบับนี้มีได้ใช้บังคับกับองค์การทหารผ่านศึก การยกเว้นดังกล่าวทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมให้กับบริษัทรักษาความปลอดภัยในภาคเอกชน เพราะผู้ที่มาประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยหรือผู้ที่มาทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว จะมีการกำหนดในเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยเอาไว้ อีกทั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนยังจะต้องแบกรับภาระในเรื่องการจดทะเบียนขอใบอนุญาต ค่าธรรมเนียมต่างๆ ค่าฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย และหากมีการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวผู้ประกอบการธุรกิจรักษาความปลอดภัย ก็อาจได้รับโทษ ซึ่งมีทั้งโทษปรับ และโทษจำคุกอีกด้วย

1.2 ปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่จะต้องสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม และต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกมาไม่ถึงสามปี จึงจะสามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ ในเรื่องของการกำหนดคุณสมบัติ เรื่องวุฒิการศึกษานั้น พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้กำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม ทั้งๆ ที่ระดับการศึกษาของประชากรในประเทศไทยนั้น เฉลี่ยอยู่ที่ชั้นประถมศึกษาปีที่หก จึงเป็นการปิดกั้นผู้ที่มีความต้องการที่จะประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยและทำให้เกิดปัญหาในเรื่องการขาดแคลนแรงงานตามมา และยังมีปัญหาในเรื่องของผู้ที่พ้นโทษจำคุกมาไม่ถึงสามปีแล้วไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ ซึ่งเป็นปัญหาในเรื่องคุณสมบัติของผู้ที่จะมาทำหน้าที่เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย จะเห็นได้ว่า หากปิดกั้นโอกาสกลุ่มคนที่พ้นโทษจำคุกมาแล้วกลุ่มคนเหล่านี้ อาจไม่สามารถที่จะประกอบอาชีพสุจริตในการหาเลี้ยงตนเองหรือครอบครัวได้ สุดท้ายกลุ่มคนเหล่านี้ก็อาจกลับไปกระทำความผิดซ้ำอีกก็ได้

1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้ที่จะมาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องได้รับการฝึกอบรมตามหลักสูตรที่พระราชบัญญัติรักษาความปลอดภัยได้กำหนดไว้ แต่จะพบว่าจำนวนสถานฝึกอบรมที่รัฐกำหนดหรือสถานฝึกอบรมเอกชนที่ได้รับอนุญาตไม่เพียงพอต่อจำนวนพนักงานรักษาความปลอดภัยทั่วประเทศ โดยพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องเสียค่าเดินทางเพื่อเข้ารับการอบรมซึ่งจะเป็นการเพิ่มภาระให้แก่พนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งถือว่าเป็นอาชีพที่ได้รับค่าจ้างตอบแทนในการทำงานในจำนวนที่ไม่มากนัก

1.4 ปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ควบคุมการกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่ยังขาดคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาคเอกชน ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว มีการกำหนดตัวแทนจากภาครัฐและภาคเอกชนที่มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย แต่กับไม่มีตัวแทนจากภาคเอกชนองค์กรอื่นๆ ที่มีได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย

1.5 ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย ในส่วนของบทลงโทษตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 นั้น ได้กำหนดไว้ในมาตรา 41 คือ กำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงาน ซึ่งหากไม่ปฏิบัติตามจะต้องได้รับโทษตามพระราชบัญญัติ แต่ไม่ได้มีข้อความกำหนดถึงขอบเขตของความช่วยเหลือ หากพนักงานรักษาความปลอดภัยได้รับผลกระทบจากการช่วยเหลือดังกล่าว อีกทั้งไม่ได้กำหนดว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องให้ความร่วมมือในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครองเพียงใดที่จะไม่เป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

2. ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาถึงความสำคัญของปัญหาเกี่ยวกับธุรกิจรักษาความปลอดภัยของประเทศไทย และมาตรการทางกฎหมายของต่างประเทศ ที่ได้นำมาบังคับใช้กับผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษาความปลอดภัย ผู้ศึกษาเห็นว่าแนวทางที่จะทำให้ธุรกิจรักษาความปลอดภัยของไทย มีมาตรฐานในการบังคับใช้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย และได้รับความเป็นธรรมอย่างแท้จริงนั้น ควรจะอาศัยกลไกทางกฎหมายเพื่อแก้ไขปัญหา ดังต่อไปนี้

2.1 การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับองค์การธุรกิจบางประเภทที่มีต้องอยู่ภายใต้บังคับของ พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558

จากปัญหาดังกล่าว ตามมาตรา 34 ของพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ที่ได้ประกาศบังคับใช้กับผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชนที่กำหนดถึงคุณสมบัติของผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้าม แต่มาตราดังกล่าวนั้น มิได้ใช้บังคับกับองค์การทหารผ่านศึกหรือสถานประกอบการประเภทอื่น ที่รับสมัครพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง หรือแม้แต่พนักงานรักษาความปลอดภัยอิสระ เพื่อมาปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัย ภายในสถานที่หรือบริเวณของสถานประกอบการนั้น

ผู้ศึกษามีความเห็น ว่า ควรแก้ไขเพิ่มเติมใส่เนื้อหา ลงไป ในมาตรา 34 ของพระราชบัญญัตินี้ โดยเพิ่มเติมลงไปในวรรคท้ายของมาตราดังกล่าว ว่า ตามบทบัญญัติของมาตรานี้ ให้ใช้บังคับรวมถึงองค์กรใดหรือบริษัทอื่นใดก็ตามแม้มิได้มีวัตถุประสงค์ขององค์กรหรือบริษัท เพื่อทำธุรกิจรักษาความปลอดภัยแต่มีการให้บริการรักษาความปลอดภัย ให้ถือว่าเป็นบริษัทรักษาความปลอดภัยตามความหมายของพระราชบัญญัตินี้ และจะต้องอยู่ภายใต้บังคับในเรื่องคุณสมบัติของพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น เว้นแต่กรณีที่บุคคลที่เป็นทหารผ่านศึกหรือครอบครัวของทหารผ่านศึกจริง

การแก้ไขนี้ อาศัยกฎหมายของอเมริกา มลรัฐมิชิแกน Private Security Guard Act of 1968 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย จะต้องมี ความเท่าเทียมไม่มีการยกเว้นให้แก่องค์กรใด หรือบริษัทใดบริษัทหนึ่งโดยเฉพาะ ทุกบริษัทที่มีการรับจ้างรักษาความปลอดภัย จะต้องอยู่ภายใต้ Private Security Guard Act of 1968 เหมือนกัน

2.2 การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัยจะต้องสำเร็จ การศึกษาชั้นมัธยมศึกษาปีที่สามและต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นจากโทษจำคุกมาไม่ถึงสามปี จึงจะสามารถ ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้

เนื่องจากความต้องการใช้บริการรักษาความปลอดภัยเอกชน มีแนวโน้มที่จะเพิ่ม มากขึ้น บริษัทรักษาความปลอดภัยเอกชนจึงประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงาน พนักงานรักษา ความปลอดภัยเข้าสู่ตลาดแรงงานน้อยลง ประกอบกับพนักงานรักษาความปลอดภัยส่วนมาก ชอบทำงานแบบสบาย มีอิสระ ไม่อดทน ระยะเวลาการทำงานงานอยู่ได้ไม่นาน มีการเปลี่ยนงาน บ่อยครั้ง จึงเป็นการเพิ่มปัญหาการขาดแคลนแรงงานพนักงานรักษาความปลอดภัยอีกด้วย

ผู้ที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น จะต้องมียุทธศาสตร์ ตรงตามที่พระราชบัญญัติรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้กำหนดในเรื่องคุณสมบัติ พบว่า มีปัญหาต่อผู้ที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ทั้งในเรื่องของวุฒิการศึกษา และเรื่องข้อห้ามของผู้ที่จะมาประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ต้องไม่เป็นผู้ที่พ้นโทษ จำคุกมาไม่ถึงสามปี

ถึงแม้พระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้มีบทเฉพาะกาลในการบรรเทาความเดือดร้อน ของผู้ประกอบการรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัย ที่ดำเนินกิจการหรือ ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยก่อนวันที่พระราชบัญญัติฉบับนี้ มีผลบังคับใช้ หากได้ยื่นคำขอ อนุญาตภายในเวลาตามที่บทเฉพาะกาลกำหนด ก็จะได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจรักษา ความปลอดภัยหรือได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยต่อไป รวมถึงได้รับการยกเว้น เรื่องคุณสมบัติที่ไม่ต้องสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่สาม ซึ่งถือว่าเป็น การบรรเทาความเดือดร้อนได้อย่างชัดเจน ส่วนคุณสมบัติของพนักงานรักษาความปลอดภัย ที่จะต้องผ่านการอบรม ผู้ที่ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัยอยู่ก่อนพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีผล ใช้บังคับก็ได้รับยกเว้นตามบทเฉพาะกาล เช่นเดียวกัน

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 (ก) (3) ได้กำหนดว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะ ต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ประการแรกคุณสมบัติ (3) สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการศึกษา ภาคบังคับ เห็นควรแก้ไขมาตรา 34 (ก) (3) จากเดิม “สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยการ ศึกษาภาคบังคับ” เป็น “สำเร็จการศึกษาระดับชั้นประถมศึกษาปีที่หก เพื่อคุ้มครองให้บุคคล ที่เคยผ่านการศึกษามีวุฒิต่ำกว่าชั้นมัธยมศึกษาปีที่สาม หรือสามารถทำงานในอาชีพพนักงาน รักษาความปลอดภัยต่อไปได้ โดยถือเอาประสบการณ์ในการทำงานไม่ต่ำกว่า 3 ปี เทียบเท่ากับ

การเรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ตัวอย่างเช่น การสมัครเข้าเรียนปริญญาโทหรือการทำงานที่จะมีการกำหนดคะแนนเฉลี่ยสะสมในชั้นปริญญาตรีว่าห้ามต่ำกว่าจำนวนเท่าใด และจะมีในกรณีที่คะแนนเฉลี่ยสะสมไม่ถึงเกณฑ์ดังกล่าว จะต้องมีการสอบการณการทำงานไม่ต่ำกว่าจำนวนที่ปีที่ตามกำหนด เป็นกรณีที่ขอมผ่อนผันให้แก่ผู้ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวข้องกับเรื่องดังกล่าวโดยตรง¹⁵⁹ แต่ก่อนหน้านี้ อาจจะไม่มีโอกาสได้ศึกษาหรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าว อาจจะมีปัญหาส่วนตัวบางประการ ทำให้เสียโอกาสดังกล่าวไป

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 34 (ข) (3) ได้กำหนดว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

ประการที่สองลักษณะต้องห้าม (3) เป็นผู้เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก สำหรับความผิดเกี่ยวกับชีวิตและร่างกาย ความผิดเกี่ยวกับทรัพย์ หรือความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน หรือความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือเป็นความผิดลหุโทษ หรือพ้นโทษมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ก่อนวันขอรับใบอนุญาต และมีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา

เห็นควรให้แก้ไขมาตรา 34 (ข) (3) ให้ผู้กระทำความผิดซ้ำที่พ้นโทษมาแล้วที่มีใช้ความผิดเกี่ยวกับเพศตามกฎหมายอาญา สามารถประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยได้ เพื่อเปิดโอกาสให้คนกลุ่มนี้กลับเข้ามาทำงานในอาชีพสุจริตได้ตามปกติโดยควรแก้ไขในมาตรา 34(ข)(3) คุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น จะต้องไม่เป็นเป็นผู้ที่เคยกระทำความผิดร้ายแรง ภายใน 5 ปี โดยเทียบเคียงกับกฎหมายของอเมริกา มลรัฐมิชิแกน Private Security Guard Act of 1968 ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ซึ่งกำหนดไว้ในทำนองเดียวกัน

นอกจากนั้น การกำหนดให้บุคคลที่เคยกระทำความผิดทางอาญามาก่อนแล้ว จะไม่สามารถประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยได้เลยนั้น เป็นการเลือกปฏิบัติ ไม่ให้บุคคลนั้นใช้สิทธิและเสรีภาพได้เหมือนบุคคลอื่น ทั้งที่บุคคลนั้นได้รับโทษจำคุกจากการกระทำความผิดมาแล้ว อาจเป็นการผลักดันให้บุคคลนั้นกลับไปทำผิดกฎหมายอีก เห็นว่าควรกำหนดห้ามเฉพาะบุคคลที่กระทำความผิดซ้ำซาก ไม่ให้ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยเท่านั้น โดยผู้กระทำความผิดซ้ำซากตามทฤษฎีการป้องกันการกระทำความผิดซ้ำ คือบุคคลที่กระทำความผิดซ้ำตั้งแต่สามครั้งขึ้นไป เนื่องจากการกระทำความผิดครั้งแรกหรือครั้งที่สอง อาจกระทำความผิด

¹⁵⁹ ข้อบังคับมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช ว่าด้วย การเทียบผลการศึกษาและเทียบประสบการณ์ พ.ศ. 2556.

ด้วยความจำเป็นส่วนบุคคลหรือหลงผิดหรือพลาดพลั้งกันได้ แต่ถ้ายังกระทำความผิดครั้งที่สามหรือครั้งที่ต่อไปอีก ถือว่ากระทำความผิดจนคิดเป็นนิสัยแล้วโดยไม่ได้รู้สึกผิดหรือเจตนาหลบกับการกระทำของตนเองเลย ถือว่าเป็นบุคคลอันตรายไม่สมควรที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ต้องดูแลรักษาความปลอดภัยแก่ชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของผู้อื่น

ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในการออกใบอนุญาตให้บุคคลใดเป็นให้เป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น เป็นหน้าที่ของสำนักงานตำรวจแห่งชาติเข้ามาเป็นประธานในการกำกับดูแลอยู่ จึงถือได้ว่าเจ้าพนักงานตำรวจจะได้มีเข้ามากำกับดูแลเฝ้าติดตามพฤติกรรมของผู้กระทำความผิดกลุ่มนี้ อีกทั้งตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังมีมาตรการให้บริษัทรักษาความปลอดภัยที่รับคนกลุ่มนี้เข้ามาทำงาน จะต้องทำประวัติรายงานต่อสำนักงานตำรวจแห่งชาติเพื่อที่เจ้าหน้าที่ตำรวจจะได้เฝ้าดูแลติดตามพฤติกรรมของคนกลุ่มนี้เป็นพิเศษ ในส่วนความรับผิดชอบของบริษัทรักษาความปลอดภัยก็ต้องช่วยเฝ้าระวังบุคคลกลุ่มนี้ โดยการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยนั้น จะต้องมิพนักงนรักษาความปลอดภัยคนอื่นหรือหัวหน้าพนักงานรักษาความปลอดภัยมาช่วยในการปฏิบัติหน้าที่หรือในกรณีที่บุคคลดังกล่าวได้กระทำความผิดในระหว่างที่ได้ปฏิบัติหน้าที่บริษัทรักษาความปลอดภัยก็ควรที่จะมาร่วมรับผิดชอบด้วย

2.3 การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย

ก่อนวันที่พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 บังคับใช้ ผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย ส่วนมากจะเป็นอดีตนายทหาร อดีตนายตำรวจ หรือมีที่ปรึกษาฯ เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือทหาร เป็นผู้ทำการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยเอง และอาจจะเชิญวิทยากรจากภายนอก เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ ทหาร ตำรวจดับเพลิง เนื่องจากเป็นผู้ชำนาญการมาร่วมฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งลักษณะของงานและกฎระเบียบต่างๆ ส่วนใหญ่จะใกล้เคียงกัน ระยะเวลาในการอบรมจะใช้เวลาประมาณ 1-2 ชั่วโมง บางสถานประกอบการใช้เวลา 1-3 วัน โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ ทั้งสิ้น

ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติดำเนินการฝึกอบรมหลักสูตรพนักงานรักษาความปลอดภัย และออกหนังสือรับรองการฝึกอบรมให้แก่ผู้ที่ผ่านการฝึกอบรม และมีค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมหลักสูตรนี้ด้วย ซึ่งเป็นการเพิ่มภาระและค่าใช้จ่ายของพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ประกอบอาชีพรักษาความปลอดภัย ส่วนบุคคลใดที่จะมาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย ก็ต้องผ่านการอบรมหลักสูตรนี้ก่อนจึงจะครบตามคุณสมบัติ ปัจจุบันสถานประกอบการมีไม่เพียงพอต่อจำนวนบุคคลที่จะเข้าฝึกอบรมเป็นขอรับอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย

เห็นควรเพิ่มจำนวนสถานฝึกอบรมให้มากขึ้น ควรจะมีสถานฝึกอบรมให้ครบทุกจังหวัด เพื่อเป็นการลดภาระ ที่ต้องเดินทางมาเข้าฝึกอบรมขอรับใบอนุญาตเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยหรือให้กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน กระทรวงแรงงาน ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีประจำอยู่ทุกจังหวัด ที่มีหน้าที่ในการพัฒนาฝีมือแรงงานทุกอาชีพ ทุกระดับ จัดให้มีการฝึกอบรมหลักสูตรพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อเพิ่มช่องทางในการส่งเสริมอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ หรืออาจจะจัดการในรูปแบบของการขอใบอนุญาตใบขับขี่รถยนต์ ซึ่งต้องมีการอบรมตามหลักสูตรและสอบขอรับใบอนุญาตขับขี่รถยนต์จากกรมขนส่งทางบก จะเป็นผู้ช่วยให้พนักงานรักษาความปลอดภัยสามารถมาฝึกอบรม และขอรับใบอนุญาตได้สะดวกมากยิ่งขึ้น และใช้เวลาไม่นานไม่ส่งผลต่อเวลาในการทำงานรักษาความปลอดภัยที่ตนต้องปฏิบัติหน้าที่

ผู้ที่ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัย ซึ่งเป็นอาชีพที่ให้บริการนั้น มีความรู้และทักษะการทำงานใกล้เคียงกับผู้ใช้แรงงานทั่วไป แรงงานส่วนมากจะมาจากต่างจังหวัด ภาคเหนือ ภาคอีสาน ภาคกลาง ซึ่งมีอาชีพเกษตรกรรม ทำนา ทำไร่ ทำสวน เป็นอาชีพหลัก เมื่อว่างเว้นจากฤดูทำนา ก็จะมาสมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย เพื่อหารายได้ไปจุนเจือครอบครัว เมื่อได้เงินไปจำนวนหนึ่งหรือถึงฤดูทำนา ก็จะลาออกกลับไปทำอาชีพเกษตรกรรมตามเดิม วนเวียนไปเช่นนี้ตลอด อาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยจึงเป็นอาชีพ ที่มีการเข้า - ออกของพนักงานรักษาความปลอดภัยอยู่ตลอด เมื่อมาสมัครทำงานก็มีเงินติดตัวมาเพียงไม่กี่บาท บางคนมีแค่เสื้อผ้าที่สวมใส่มาเท่านั้น นอกจากนั้น บริษัทรักษาความปลอดภัยต้องเป็นผู้จัดให้ทั้งสิ้น ความรู้ก็มีตั้งแต่ อ่านออกเขียนได้ คือ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 หากผู้ที่ประกอบอาชีพพนักงานรักษาความปลอดภัยทราบว่าการจะเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น ต้องมีค่าใช้จ่ายมาก ก็อาจเปลี่ยนใจไม่สมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยอย่างแน่นอน หากให้บริษัทพนักงานรักษาความปลอดภัยเป็นผู้ออกค่าใช้จ่าย ก็จะเป็นการเพิ่มภาระให้กับบริษัทและไม่มีหลักประกันใดที่จะรับรอง เมื่อผู้สมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้รับการฝึกอบรมแล้ว จะเข้ารับการฝึกอบรมจนจบหลักสูตรหรือไม่ ช่วงเวลาที่ทำการฝึกอบรมก็ไม่มีรายได้ และเมื่อจบหลักสูตรฝึกอบรมแล้ว จะกลับมาทำงานกับบริษัทรักษาความปลอดภัยเดิมที่ออกค่าใช้จ่ายให้หรือไม่ อาจจะไปสมัครกับบริษัทรักษาความปลอดภัยอื่น เพราะไม่ต้องทำงานใช้เงินคืนค่าฝึกอบรมที่บริษัทรักษาความปลอดภัยเดิมสำรองออกไปให้หรือไปสมัครเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยกับองค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึกที่ไม่มีการฝึกอบรมตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ปัญหาที่เกิดขึ้นตามมา คือ บริษัทไม่สามารถส่ง พนักงานรักษาความปลอดภัยไปทดแทนในหน่วยงานของผู้ว่าจ้างได้ทันเวลา

อาจส่งผลให้ผู้ว่าจ้างเลิกใช้บริการรักษาความปลอดภัย และปิดโอกาสในการที่จะขยายงานให้บริการ
ธุรกิจรักษาความปลอดภัยในอนาคตอีกด้วย

2.4 การแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับคณะกรรมการที่ทำหน้าที่ควบคุมกำกับดูแลธุรกิจรักษา ความปลอดภัยยังขาดคณะกรรมการที่เป็นตัวแทนจากภาคเอกชน

คณะกรรมการกำกับในพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 นี้
มีจำนวนทั้งหมด 14 คน ประกอบด้วย ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ซึ่งเป็นประธานโดยตำแหน่ง 1 คน
กรรมการโดยตำแหน่ง 6 คน ได้แก่ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
เลขาธิการคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ผู้อำนวยการสำนักงานกิจการยุติธรรม ผู้บัญชาการศูนย์
รักษาความปลอดภัย ผู้อำนวยการองค์การส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ 6 คน
แต่งตั้งโดยนายกรัฐมนตรี โดยไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 เป็นผู้แทนจากองค์กรภาคเอกชนที่เกี่ยวกับการรักษา
ความปลอดภัย ผู้บัญชาการตำรวจนครบาล 1 คน รวม 14 คน

การกำหนดให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 6 คน ต้องเป็นผู้แทนจากองค์กรภาคเอกชน
ที่เกี่ยวข้องกับรักษาความปลอดภัย ไม่น้อยกว่า 2 ใน 3 (หรือ 4 คน) สัดส่วนกรรมการ 10 คนต่อ 4 คน
จึงเห็นว่าเป็นสัดส่วนที่เหมาะสม เพราะจะเห็นได้ว่ามีตัวแทนจากรัฐ และผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรงจาก
ธุรกิจรักษาความปลอดภัย แต่จะเห็นได้ว่ายังขาดตัวแทนจากภาคเอกชนที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับ
ธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่จะมีเสนอความคิดเห็นในการที่จะนำเสนอเพื่อพัฒนาธุรกิจรักษา
ความปลอดภัยในมุมมองของภาคเอกชน โดยภาคเอกชนที่จะสะท้อนปัญหาและให้ข้อคิดเห็น
นำเสนอประเด็นปัญหาต่างๆ เพื่อให้เกิดการพัฒนาและส่งเสริมในด้านอาชีพ ซึ่งได้แก่ องค์กรต่างๆ
ที่เกี่ยวข้อง เช่น สภาองค์การนายจ้าง สมาคมนายจ้าง สภาองค์การลูกจ้าง สหภาพแรงงาน
สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า กรรมการประกันภัย มูลนิธิต่างๆ องค์กรสิทธิมนุษยชน เป็นต้น

การกำหนดอำนาจหน้าที่ของนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีหน้าที่ออก
ใบอนุญาต พักใบอนุญาต ถอนใบอนุญาต ให้แก่บริษัทรักษาความปลอดภัย และพนักงานรักษา
ความปลอดภัยอนุญาต รวมทั้งการจัดตั้งสถานฝึกอบรมรักษาความปลอดภัย ถือเป็นเรื่องสำคัญเกี่ยวกับ
ความมั่นคงอยู่รอดของธุรกิจโดยตรง จึงควรมีขั้นตอนการตรวจสอบก่อนการดำเนินการ
หรือสั่งการใดๆ ของนายทะเบียน เพื่อให้เกิดความรอบคอบถูกต้องเป็นธรรม ไม่เป็นการเลือกปฏิบัติ
หรือให้คุณ ให้โทษแก่ผู้หนึ่งผู้ใด ไม่เป็นการกระทำไม่สุจริตหรือแสวงหาผลประโยชน์ จึงควรมี
คณะกรรมการตรวจสอบก่อนการอนุญาตนายทะเบียนระดับจังหวัด ซึ่งมาจากผู้แทนที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจ
รักษาความปลอดภัย

เห็นควรให้มีการเพิ่มตัวแทนของภาคเอกชนเข้ามาในคณะกรรมการกำกับดูแลธุรกิจรักษาความปลอดภัยจะทำให้พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 ได้รับประโยชน์เพิ่มขึ้น กล่าวคือ เมื่อให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการเสนอความคิดเห็น เพื่อเป็นการส่งเสริมธุรกิจรักษาความปลอดภัยในทุกด้าน เช่น ตัวแทนของผู้ว่าจ้างจะได้เข้ามามีบทบาทเสนอความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ต่อการให้บริการรักษาความปลอดภัย อีกทั้งยังเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวแทนผู้ว่าจ้างได้แสดงความต้องการใช้บริการด้านการรักษาความปลอดภัยจากบริษัทรักษาความปลอดภัยว่าอะไร คือ ความต้องการที่แท้จริงของผู้ว่าจ้างที่ต้องการจะได้รับการบริการจากธุรกิจรักษาความปลอดภัยเอกชน หากไม่มีภาคเอกชนที่มีได้มีความเกี่ยวข้องกับธุรกิจรักษาความปลอดภัยเข้ามาเป็นคณะกรรมการกำกับธุรกิจรักษาความปลอดภัย ตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ก็จะทำให้ทั้งภาครัฐที่เป็นผู้บังคับใช้กฎหมายและผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัย จะมิได้รับความเห็นที่สะท้อนมุมมองความต้องการของผู้ว่าจ้างในภาคเอกชนต่างๆ ว่ามีความต้องการที่จะได้รับการบริการจากธุรกิจรักษาความปลอดภัยอย่างไร และภาคเอกชนยังสามารถเสนอแนะปัญหาและประสบการณ์ที่เคยได้รับการบริการจากธุรกิจรักษาความปลอดภัยได้อีกทางหนึ่ง

2.5 การแก้ไข้ปัญหาเกี่ยวกับมาตรการลงโทษพนักงานรักษาความปลอดภัย ในเรื่องการละเว้นไม่ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย

พระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ.2558 ต้องการที่จะยกระดับมาตรฐานธุรกิจรักษาความปลอดภัย และเพิ่มศักยภาพในการทำงานให้แก่งานรักษาความปลอดภัย บทบัญญัติที่ออกมานั้นไม่สอดคล้องกับสภาพการทำงาน การกำหนดให้พนักงานรักษาความปลอดภัยต้องทำหน้าที่ในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครอง หากพนักงานรักษาความปลอดภัยคนใด ละเว้นการทำหน้าที่ตามที่พระราชบัญญัตินี้ กำหนดไว้ในมาตรา 67 แล้วนั้น จะต้องได้รับโทษ

พระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกาศบังคับใช้แล้ว มีการกำหนดโทษจำคุก ทั้งผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยและพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้น ควรยกเลิกออกไปทุกกรณี เพราะแรงงานพนักงานรักษาความปลอดภัยนั้นมีจำนวนน้อยและขาดแคลนอยู่แล้ว หากมีผู้ที่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย และทราบว่าการทำงานเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัยอาจจะถูกปรับและจำคุกนั้น คงไม่มีบุคคลใดมาเป็นพนักงานรักษาความปลอดภัย กรณีนี้ จะเป็นการซ้ำเติมปัญหาให้กับผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยมากยิ่งขึ้น เพราะเมื่อไม่มีบุคคลมาสมัครพนักงานรักษาความปลอดภัย บริษัทรักษาความปลอดภัยจะไม่สามารถประกอบกิจการได้ อีกทั้งผู้ประกอบธุรกิจรักษาความปลอดภัยที่ไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนพระราชบัญญัตินี้ ต้องรับโทษจำคุกหรือโทษปรับซึ่งกำหนดไว้หลายมาตรา อาจทำให้ต้องเลิกประกอบกิจการ

ตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 มาตรา 41 มีใจความว่า ในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิด

(2) รักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล รวมทั้งระงับเหตุ และรักษาความสงบเรียบร้อย ภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัยตามข้อกำหนดในสัญญาจ้าง

(3) เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาหรือน่าเชื่อว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัย ต้องแจ้งเหตุนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ท้องที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำทราบโดยทันที รวมทั้งปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิมไว้ จนกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้มีอำนาจหน้าที่จะเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ

เห็นควรให้กำหนดวิธีการปฏิบัติในการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ โดยการเติมข้อความเพิ่มเติมลงไปในมาตรา 41 ให้ชัดเจนขึ้นกว่าเดิม ดังนี้ ในการปฏิบัติหน้าที่รักษาความปลอดภัยตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานรักษาความปลอดภัยรับอนุญาตมีหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) ช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาในการจับกุมผู้กระทำความผิด ระบุลงไปในที่ชัดเจนว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องทำหน้าที่อย่างไรบ้าง ในการช่วยเหลือพนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น ระบุลงไปในหลักสูตรการฝึกอบรมพนักงานรักษาความปลอดภัยไปเลยว่าหน้าที่ในการช่วยเหลือของพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องกระทำอย่างไรบ้าง จึงจะถือว่าได้ทำหน้าที่ผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่แล้ว

(2) รักษาความปลอดภัยในชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินของบุคคล รวมทั้งระงับเหตุ และรักษาความสงบเรียบร้อยภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัยตามข้อกำหนดในสัญญาจ้าง เพิ่มเติมในส่วนของการระงับควรกำหนดไปว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยต้องทำหน้าที่ระงับเหตุในขอบเขตที่จะต้องไม่เกิดอันตรายต่อการปฏิบัติหน้าที่ผู้ช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือพนักงานฝ่ายปกครอง

(3) เมื่อมีการกระทำความผิดอาญาหรือน่าเชื่อว่ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นภายในบริเวณหรือสถานที่ที่รับผิดชอบรักษาความปลอดภัย ต้องแจ้งเหตุนั้นให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ ท้องที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำทราบโดยทันที รวมทั้งปิดกั้นและรักษาสถานที่เกิดเหตุให้คงสภาพเดิมไว้ จนกว่าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจผู้มีอำนาจหน้าที่จะเดินทางมาถึงสถานที่เกิดเหตุ ต้องระบุเวลา

ที่ชัดเจนว่าไปว่าต้องควบคุมสถานที่ไว้ตามเดิม จนกว่าพนักงานรักษาความปลอดภัยจะหมดภาระหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยตามเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่กับบริษัทรักษาความปลอดภัย

เห็นควรให้เพิ่มข้อความลงในวรรคท้ายของมาตรา 41 ในการที่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจควรได้รับเงินตอบแทนเป็นรายกรณีไป เหมือนกับกรณีเจ้าพนักงานตำรวจให้รางวัลนำจับสำหรับผู้ให้เบาะแสในการนำจับผู้ต้องหา เป็นต้น

อีกทั้งตามพระราชบัญญัติธุรกิจรักษาความปลอดภัย พ.ศ. 2558 จะเห็นได้ว่ามีแต่กำหนดบทลงโทษ เห็นควรที่จะเพิ่มบทส่งเสริมธุรกิจรักษาความปลอดภัย เช่น มีค่าตอบแทนจากการช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองตามที่พระราชบัญญัตินี้ได้รับมอบหมายหน้าที่เอาไว้เทียบเคียงกับการที่เจ้าพนักงานตำรวจให้รางวัลนำจับสำหรับผู้ให้เบาะแสในการนำจับผู้ต้องหา เป็นต้น

เห็นควรให้เพิ่มข้อความลงในวรรคท้ายของมาตรา 41 ในการที่พนักงานรักษาความปลอดภัยที่ได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานตำรวจควรได้รับเงินตอบแทนเป็นรายกรณีไป เหมือนกับกรณีเจ้าพนักงานตำรวจให้รางวัลนำจับสำหรับผู้ให้เบาะแสในการนำจับผู้ต้องหา รวมทั้ง อาศัยตัวอย่างจากกฎหมาย Private Security Guard Act of 1968 ของอเมริกา มลรัฐมิชิแกนหรือการจัดสวัสดิการตั้งกองทุนให้แก่ลูกจ้างผู้ใช้แรงงานทั่วไปตามกฎหมาย The Family and Medical Leave Act of 1993 ที่มีการกำหนดตั้งกองทุนให้แก่พนักงาน เป็นต้น

บรรณานุกรม

มหาวิทยาลัย

สกลนครราชภัฏ

บรรณานุกรม

- กมล สุดประเสริฐ และสุนทร สุนนท์ชัย. (2542). รายงานเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาภาคบังคับของต่างประเทศ. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (อัคราณา)
- กระทรวงศึกษาธิการ. (25 กุมภาพันธ์ 2545). กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุเด็กเพื่อเข้ารับการศึกษภาคบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (1 พฤษภาคม 2546). กฎกระทรวงว่าด้วยการแบ่งระดับและประเภทของการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ.2546. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (16 เมษายน 2535). ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยทะเบียนนักเรียน พ.ศ. 2535. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (25 กุมภาพันธ์ 2545). กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการนับอายุเด็กเพื่อเข้ารับการศึกษภาคบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2530). การจัดการศึกษาไทยตามแผนการศึกษาแห่งชาติ: อดีต-ปัจจุบัน. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์อักษรไทย.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2546). คู่มือการบริหารสถานศึกษาขั้นพื้นฐานที่เป็นนิติบุคคล. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์ (ร.ส.พ.).
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2548). พระราชบัญญัติ (ฉบับรวบรวมพิเศษ). กรุงเทพฯ: บริษัท โพร ฟับลิชชิง จำกัด.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (24 มิถุนายน 2547). ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติสำหรับผู้ที่มีไข้ผู้ปกครองซึ่งมีเด็กที่มีอายุถึงเกณฑ์การศึกษภาคบังคับอาศัยอยู่. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (30 กันยายน 2547). ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยใบสุทธิของสถานศึกษาและหนังสือรับรองความรู้ของสถานศึกษา พ.ศ.2547. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (19 กันยายน 2548). ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการ ว่าด้วยหลักฐานในการรับนักเรียนนักศึกษาเข้าเรียนในสถานศึกษา พ.ศ. 2548. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (29 กันยายน 2549). ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยปีการศึกษาการเปิดและปิดสถานศึกษา พ.ศ. 2549. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.

- กระทรวงศึกษาธิการ. (22 ตุลาคม 2551). *ระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยเครื่องแบบนักเรียน พ.ศ. 2551*. กรุงเทพฯ: กระทรวงฯ.
- คณะกรรมการกลุ่มผลิตชุดวิชากฎหมายสิทธิมนุษยชน. *กฎหมายสิทธิมนุษยชน (Human Rights Law)*. ใน เอกสารประกอบชุดวิชากฎหมายสิทธิมนุษยชน หน่วยที่ 1-7. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- จำลอง กิติศรี. (2544). *รายงานการวิจัยเรื่องสภาพความพร้อมขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี*. คณะกรรมการวิจัยการศึกษา การศาสนาและการวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- ดวงเดือน พิศาลบุตร. (2524). *ประวัติการศึกษาไทย*. ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มนตรี รูปสุวรรณ และคนอื่น ๆ . (2542). *เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540*. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2538). ใน *เอกสารประกอบชุดวิชาหลักและระบบบริหาร การศึกษา หน่วยที่ 9-15*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2545). *พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2545*. (19 ธันวาคม 2545). เล่ม 119 ตอนที่ 123 ก. หน้า 16 - 21.
- ราชกิจจานุเบกษา. (2550). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550*. (24 สิงหาคม 2550) เล่มที่ 124 ตอนที่ 47 ก. หน้า 24 - 42.
- รายงานการศึกษาส่วนบุคคล. (2545). *แนวทางการพัฒนาการติดตามดูแลนักเรียนในการศึกษา ภาคบังคับ ตามพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2545*. สถาบันพัฒนาครูคณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษา สำนักงานปลัดกระทรวง กระทรวงศึกษาธิการ.
- “รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540,” (11 ตุลาคม 2540). ราชกิจจานุเบกษา. เล่มที่ 114 ตอนที่ 55 ก. หน้า 9,10,16.
- รุ่ง แก้วแดง. (2543). *ประวัติการศึกษาไทย*. ม.ป.ท. : ม.ป.พ.
- ฝ่ายวิชาการสำนักพิมพ์มีเดีย อินเทลลิเจนซ์ เทคโนโลยี. (2546). *พระราชบัญญัติระเบียบบริหาร ราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2546, กฎกระทรวง, การประกันคุณภาพการศึกษา แผนการศึกษาชาติ (2545-2559)*. กรุงเทพฯ: มีเดีย อินเทลลิเจนซ์ เทคโนโลยี จำกัด.

- ยศวดี บุญเกียรติ. (2543). รายงานการวิจัยเรื่องการศึกษาเปรียบเทียบนโยบายการศึกษาของ
พรรคการเมืองในต่างประเทศ. สำนักคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
สำนักนายกรัฐมนตรี. กรุงเทพฯ: พี.เพรส.
- วรรณพร เพียรสาระ. (2556). รายงานการศึกษาส่วนบุคคล (Individual Study)
เรื่อง แนวทางการพัฒนาการติดตามดูแลนักเรียนในการศึกษาภาคบังคับ
ตามพระราชบัญญัติการศึกษาภาคบังคับ พุทธศักราช 2545. (รายงานการวิจัยการ
พัฒนาหลักสูตรนักรับบริหารระดับสูง กระทรวงศึกษาธิการ (นบส.ศธ.) รุ่นที่ 3). สถาบัน
พัฒนาครู คณาจารย์และบุคลากรทางการศึกษาสำนักงานปลัดกระทรวง
กระทรวงศึกษาธิการประจำปี 2556.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. (2541). รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ: อรุณสภาคัดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. การศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพการประถมศึกษา
พ.ศ. 2525-2534. กรุงเทพฯ: มปป.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2547). แนวทางการดำเนินงานตามพระราชบัญญัติ
การศึกษาภาคบังคับ พ.ศ.2545. กรุงเทพฯ : สำนักงานฯ.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (2545). พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542.
ปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) 2545. กรุงเทพฯ : อรุณสภาคัดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. (มปป.) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542
และที่แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟริกหวานกราฟฟิค
จำกัด.
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา (2556). บทวิเคราะห์และข้อเสนอแนวทางการส่งเสริมให้เด็ก
ทุกคนได้เข้าเรียน. กรุงเทพฯ : บริษัท ฟริกหวานกราฟฟิค จำกัด.
- สำนักปลัดกระทรวงศึกษาธิการ. (2554). รายงานการศึกษาผลกระทบของการนโยบายการขยาย
การศึกษาภาคบังคับ ตาม พ.ร.บ. การศึกษาภาคบังคับ พ.ศ. 2545. กรุงเทพฯ:
สำนักนโยบายและยุทธศาสตร์.
- สำนักราชเลขาธิการ. (2523). ประมวลพระราชดำรัสและพระบรมราโชวาท. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์กรมแผนที่ทหาร.

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อสกุล	นางสาวณัฐชากร แก้วเกตุ
วัน เดือน ปีเกิด	17 มิถุนายน 2520
สถานที่เกิด	อำเภอธัญบุรี จังหวัดปทุมธานี
ประวัติการศึกษา	บริหารธุรกิจบัณฑิต (สารสนเทศ) สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล พ.ศ. 2544 นิติศาสตรบัณฑิต มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช พ.ศ. 2549
สถานที่ทำงาน	บริษัท รักษาความปลอดภัย ดีดี ซีเคียวริตี้ การ์ด กรุ๊ป จำกัด
ตำแหน่ง	พนักงาน

